

Hoàng Hậu Lười Mặc Viên

Contents

Hoàng Hậu Lười Mặc Viên	1
1. Chương 1: Xuyên Không Nhỏ Không Thể Tưởng	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ Thái Tử Tô Cần Hạo-chính Cung Thái Tử Phi?	3
3. Chương 3: Chính Trắc Phi (thượng)	5
4. Chương 4: Chính Trắc Phi (trung)	7
5. Chương 5: Chính Trắc Phi (hạ)	8
6. Chương 6: Nhập Cung	10
7. Chương 7: Trở Tài U?	12
8. Chương 8: Lười Nhưng Không Phải Phế Vật!-câu Đố (thượng)	14
9. Chương 9: Lười Nhưng Không Phải Phế Vật- Câu Đố (hạ)	17
10. Chương 10: Thích Khách Đêm Tân Hôn	19
11. Chương 11: Lo Lắng	22
12. Chương 12: Thái Tử Và Thánh Y	24
13. Chương 13: Chuyển Đi Quang Châu	26
14. Chương 14: Tình Dịch Lạc Thần Di	28
15. Chương 15: Ngọt Ngào-cái Chết Của Lạc Thần Di	30
16. Chương 16: Phá Án	31
17. Chương 17: Tô Thế Dân	34
18. Chương 18: Dương Đông Kích Tây	36
19. Chương 19: Chết? - Hé Lộ Thân Thế!	37
20. Chương 20: Thân Phận	39
21. Chương 21: Phượng Song Hoàng Triều	41
22. Chương 22: Mở Khóa Trí Nhớ	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24: Cuộc Chiến	45
25. Chương 25: Kết Cục	46

Hoàng Hậu Lười Mặc Viên

Giới thiệu

Huỳnh Mặc Viên chính là một con sâu vô cùng lười. Trong một lần ăn bông ngô cô đã xuyên không c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-luoi-mac-vien>

1. Chương 1: Xuyên Không Nhỏ Không Thể Tưởng

Trên con đường lên núi Hoa Sơn, một đoàn người gồm hơn 20 người men theo con đường lên đỉnh núi.

Một cô gái hô lớn gọi với ra đằng sau:

“Mặc Viên, cậu nhanh lên một chút đi!”

Cô gái được gọi kia thì ở cách xa cô gái đang lớn tiếng gọi cả chục mét, mái tóc buộc hai bên, trên người khoác một chiếc ba lô, vừa đi vừa thở phì phò. Nghe cô gái phía trước gọi liền đáp lại nhanh chóng:

“Ừa, đang đi. Giục mãi”

Vừa nói vừa lười biếng lôi ra một túi bông ngô.

“Mặc Nhiên, cậu còn ăn được hả? Cậu đã 22 tuổi rồi đấy! Làm ơn đứng đắn giùm tớ đi”

Tổ Mân đi phía trước méo mếu, dở khóc dở cười

“Biết rồi biết rồi mà”

Huỳnh Mặc Viên chu chu môi, hơi nhú nhú mày.

Hôm nay Huỳnh Mặc Viên cùng mấy đồng học cũ tổ chức đi leo núi. Ban đầu Huỳnh Mặc Viên không đi nhưng Tổ Mân kia cứ sống chết lôi nàng đi, còn lải nhải cái gì mà “Sao cậu lười vậy?” Hay “Rốt cục cậu muốn chết dí ở nhà làm gì?” hoặc “Cậu béo sắp thành con lợn rồi đấy” Ài ài ài, Tổ Mân cứ phiền phức lải nhải khiến Huỳnh Mặc Viên đành phải tâm không cam tình không nguyện mà đi.

Một cậu bạn trai nhếch miệng đầy gọng kính, khinh bỉ nhìn Huỳnh Mặc Viên:

“Cậu để ý làm gì chứ? Chân người ta ngắn, lại quá ‘gầy’ nên phải ăn bổ sung dinh dưỡng”

Huỳnh Mặc Viên tức tối. Đùa chứ, trên đời này nàng ghét nhất là bị nói là béo. Nàng thừa nhận là nàng có hơi..khụ, mũm mĩm. Nhưng đâu đến nỗi là con heo chứ?

“Nè nè, lão nương nghe hết rồi đấy!”

Nghĩ vậy, cục tức không nuốt trôi, Huỳnh Mặc Viên liền rống to, giơ ngón giữa sau lưng hai người kia. Sau đó liền hung hăng bóc bông ngô, lại hung hăng nhét đầy miệng, nhồm nhoàm ăn.

“Ách...khụ khụ khụ, ặc ặc, ngh...nghẹn...khụ khụ khụ...ừm, ặc”

Huỳnh Mặc Viên bị nghẹn, gương mặt trắng bệch, hơi thở bị tắc nghẽn, không thông. Mặt nàng trắng toát, mặt cắt không còn một giọt máu.

Cô gái đi phía trước thấy vậy liền hoảng sợ, hô lên:

“Mọi người, mọi người, Mặc Viên...”

Tất thấy đều quay lại, hoảng sợ định chạy đến. Nhưng Huỳnh Mặc Viên đã sớm không còn thở nổi, ngất đi, theo quán tính ngã xuống phía dưới vực.

“KHÔNG, MẶC VIÊN....”

Cô gái kia cùng mọi người đều thất thanh hô, cẩn thận chạy lại nhìn xuống nhưng bóng dáng của Huỳnh Mặc Viên đã khuất dạng. Cậu bạn kia mất mũi trắng bệch, thất thần lảo bầm:

“Không thể nào, không thể nào, rõ ràng mọi người đều có dây đeo bảo hộ, tại sao cậu ấy có thể rơi xuống chứ? Không thể nào”

“Cái này, đồng học, dây của Mặc Viên.....bị ai cắt mất”

“Hả?”

Mọi người rơi vào trầm tư. Tại sao có thể vậy được? Bọn họ để mất Mặc Viên rồi! Bọn họ biết ăn nói với ba mẹ Mặc Viên ra sao đây?

Ta là dải phân cách chị Không và anh Thời

Long Nhạc quốc

Trước cửa Thái tử, một nữ tử mặc lam y nằm trước bậc thềm phủ, toàn thân lấm lem, bụi bặm không thể tả, trên người còn có vài vết thâm bầm tím, mặt còn có vài vết máu. Mọi người đi qua, người thì thương tiếc cho số phận của nàng, kẻ lại trào phúng cười khinh.

Thứ duy nhất khiến người khác tò mò trên người nữ tử là một chiếc túi kỳ lạ.

Bống nữ tử mở toang hai mắt, chống người ngồi dậy nhìn quanh, chưa kịp nhìn gì đã lảo bầm chữ:

“Đau quá, thằng nào chán sống đánh lão nương?”

Không sai, đây chính là Huỳnh Mặc Viên. Sau khi ngã xuống từ núi Hoa Sơn đã xuyên linh hồn qua thân xác của nữ tử này.

Huỳnh Mặc Viên nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này thật cổ kính. Nhưng nàng cũng không nghĩ rằng bản thân bị đưa vào trường quay, bởi nàng còn nhớ bản thân đã rơi xuống vực. Chẳng lẽ.....Đoàng, như một tiếng sét đập trúng đầu Mặc Viên. Nàng.....xuyên rồi?!

Từ từ, bình tĩnh nào. Chẳng phải các nữ chính sau khi xuyên qua đều ở trong thân xác của tiểu thư công chúa gì sao? Dù thân xác có là phế vật nhưng cũng là có cái ăn cái mặc, không phải lo nghĩ gì, càng không phải kiếm tiền. Thật tốt a.

Nhưng.....

“Ê?”

Gương mặt lấm lem đầy máu của Huỳnh Mặc Viên liền đen lại. Rõ ràng là ngoài đường a. Vậy là không có nha hoàn tiểu thư gì ư?

“Lão thiên a, sao con mẹ nó nguời bắt công vậy?”

Không để ý đến hình tượng của mình, Huỳnh Mặc Viên liền ngưỡng mặt lên trời rống to. Mọi người trở mắt nhìn Huỳnh Mặc Viên. Chẳng lẽ bị Trắc phi đánh cho điên rồi?

2. Chương 2: Gặp Gỡ Thái Tử Tô Cẩn Hạo-chính Cung Thái Tử Phi?

“Này, nguời là ai, sao lại nằm chắn ngang cửa phủ Thái tử?”

Đúng lúc này, một giọng nói có phần lạnh lùng vang lên. Huỳnh Mặc Viên quay đầu. Một nam nhân thân mặc hắc y cưỡi một con ngựa ngồi từ trên nhìn xuống, mái tóc đen nửa buộc nửa thả, mày rậm mắt phượng hẹp, trông tuấn lãng vô cùng. Nhưng....

“Nè, muốn nói gì thì xuống ngựa đi, người có biết nhìn kiểu này mỗi cổ như thế nào không hả?”

Nói rồi còn đưa tay lên sau gáy mà xoa nắn. Phải nói a, mỗi ghê á.

Nam nhân kia sững sốt, định nói gì thì lại có một giọng nói không lạnh không nóng vang lên:

“Người mang nàng ta vào đây.”

Huỳnh Mặc Viên vừa quay đầu, chỉ loáng thoáng thấy một cỗ xe giá thì đã bị nam nhân vừa rồi xóc lên đưa vào trong xe ngựa.

Nam nhân mặc hoàng y vàng nhạt tượng trưng cho thân phận thái tử. Sống mũi cao, da hơi vàng khỏe mạnh, mày rậm mắt phượng dài, cánh môi mỏng khê vẽ lên một đường. Y ngồi nghiêng, tựa tiểu phi tiểu nhìn gương mặt Huỳnh Mặc Viên rồi hỏi:

“Người là người thứ mấy?”

Huỳnh Mặc Viên cảm khái trước vẻ đẹp của y, nhưng cũng ngơ ngơ đáp lại:

“Thứ ba”

Nói rồi còn vươn ba ngón tay ra.

Nam nhân hơi nhíu mày, cố gắng tìm trong mắt Huỳnh Mặc Viên một chút giả dối hay tình ý nào nhưng chỉ thấy một mảng sương tựa như đang rất buồn ngủ.

Tô Cẩn Hạo khó hiểu. Theo như y nhớ thì Trắc phi đã hại không dưới 20 nữ nhân muốn đến gần y. Mặc dù Tô Cẩn Hạo y rất cảm kích, nhưng cũng không cần phải tàn nhẫn vậy. Ánh mắt Tô Cẩn Hạo trở nên tàn nhẫn. Nếu không phải muốn moi từ ả ta thông tin về việc cha ả thông đồng với địch bắn nước thì y đã giết ả lâu rồi!

Nhìn nữ nhân trước mặt lại nói là thứ ba, lại với vẻ mặt...khụ, tỉnh bơ như vậy, liệu....

“Người biết ta đang hỏi cái gì không đấy?”

“Ồ thế không phải người đang hỏi xem ta là người con thứ mấy trong gia đình ta à?”

Mặt Huỳnh Mặc Viên tỉnh bơ, có chút lười biếng ngốc nghếch, hai mắt chớp chớp.

Tô Cẩn Hạo ngẩn ra, đôi mắt trong sáng nổi bật kia hoàn toàn lấn át đi tất cả những vết tích tạp nham trên người Huỳnh Mặc Viên. Tô Cẩn Hạo khẽ nở nụ cười, một nụ cười hiếm hoi khó gặp trên một người lạnh lùng đến tàn nhẫn, dùng vẻ mặt ôn hòa để che dấu nhân tâm như y.

“Người tên gì?”

“Huỳnh Mặc Viên”

Huỳnh Mặc Viên đáp, không để ý rằng nữ tử nói cả họ cả tên cho nam nhân khác là điều đại tội kị. Nhưng lúc này, Tô Cẩn Hạo lại không bày ra vẻ mặt chán ghét như ban đầu, chỉ khẽ nhếch môi:

“Được, ta là Tô Cẩn Hạo, là Thái tử chỉ Long Nhạc quốc. Từ giờ người sẽ ở trong phủ ta, làm....” nghĩ nghĩ, rồi lại nói “....Chính cung Thái tử phi”

Huỳnh Mặc Viên trố mắt, kéo kéo vạt áo. Đừng nói, đừng nói tên này là kẻ háo sắc, ai thấy cũng...ây ấy nha.

Như hiểu được ý nghĩ của Huỳnh Mặc Viên, Tô Cẩn Hạo cũng dở khóc dở cười. Rốt cục trong đầu nữ tử này chứa cái gì không biết?:

“Người chỉ cần ở một chỗ ăn rồi nằm, thỉnh thoảng cùng ta xuất phủ”

“À à, cái này thì được”

Khẽ vuốt ngực, an tâm. Ít nhất lão thiên còn không triệt đường sống của nàng, vẫn cho nàng cảnh nằm ăn....chờ chết của nàng. Ai gu, thật sung sướng quá đi.

Nhưng nghĩ lại ba mẹ.....ánh mắt Huỳnh Mặc Viên khẽ trầm, nhưng lại rất nhanh sáng lên, có gì chứ, vẫn còn có chị ba và anh hai thôi!

Tia đau thương kia rất nhanh được Tô Cẩn Hạo nắm bắt, ánh mắt y khẽ xẹt qua tia tàn nhẫn. Trắc phi? Có lẽ người lộng hành và sống đủ lâu rồi! Còn Huỳnh Mặc Viên....coi như bù đắp vì chỉ tại bản thân mà nàng bị Trắc phi hãm hại vậy.

3. Chương 3: Chinh Trắc Phi (thượng)

Huỳnh Mặc Viên được đưa tới Mộng Điền viên. Nơi đây là nơi ở của Thái tử phi nên vô cùng sa hoa, lộng lẫy.

“Mặc Viên, người ở đây chuẩn bị, ta vào cung xin thể bài thú người, tối mới có thể quay lại.”

Tô Cẩn Hạo không lạnh không nóng nói.

Huỳnh Mặc Viên lơ mơ cố gắng đứng thẳng. Gật gật đầu và không nói gì thêm.

“Người nhớ lấy một điều. Rằng ngoài ta ra, thì trong phủ này, người là người có quyền lớn nhất”

Hàm ý là, nếu có ai dám khi dễ người, cứ trực tiếp phạt hấn.

Nhưng đổi lại trong đầu Huỳnh Mặc Viên thì là: nếu có ai dám không có người ăn, không cho người ngủ, cứ trực tiếp đánh hấn.

Huỳnh Mặc Viên vui vẻ gật đầu.

Nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt nàng, Tô Cẩn Hạo có chút mù mịt. Nhưng cũng không ở lâu nữa, hấn chỉ khẽ xoa đầu Mặc Viên rồi ra ngoài.

Trên cây, Nhị Ảnh xoa xoa mắt, sự kinh ngạc là không thể dấu:

“Tam Ảnh, người nói là mắt ta hồng, hay chính xác là chủ tử vừa mới xoa đầu một nữ nhân vậy?”

Cái người được gọi là Tam Ảnh chỉ cười khinh bỉ nhìn Nhị Ảnh rồi nói:

“Là mắt người hồng”

“Nhất Ảnh”

Một giọng nói lạnh lẽo của Tô Cẩn Hạo truyền đến. Một bóng đen liền lập tức đáp xuống trước mặt hấn, cung kính:

“Chủ tử”

Tô Cẩn Hạo cao ngạo mà lạnh lùng ra lệnh:

“Người cùng Tử Ảnh đi theo bảo vệ cho Thái tử phi! Cứ quang minh chính đại ở cạnh nàng, không cần ẩn nấp”

Nói rồi khuất dạng.

Ở trong tấm phòng, Huỳnh Mặc Viên đang nằm ườn ra, đầu óc bắt đầu hiem hơi suy nghĩ:

“Nên ăn trước hay ngủ trước đây?”

Một tỷ nữ bên cạnh nghe vậy liền giật giật đôi lông mày. Cái gì thế này? Thái tử phi tương lai đây ư? Rõ ràng vừa nãy Thái tử có nói tối sẽ trở lại. Chẳng lẽ....Thái tử phi tương lai không muốn chuẩn bị sao?

Hai bóng người một nam một nữ tiến vào. Huỳnh Mặc Viên biết nhưng cũng không cử động.

“Chủ tử, người mau dậy a, để nô tỳ lau mặt cho người”

Một giọng nói trong trẻo truyền vào tai Huỳnh Mặc Viên khiến nàng mềm nhũn. Giọng nói hay quá. Dựa theo sự nâng đỡ của chủ nhân giọng nói, nàng được xốc dậy.

Huỳnh Mặc Viên quan sát, thấy có một nam nữ tử. Nam tử thì dáng vẻ khá vạm vỡ. mặt mũi khôi ngô, thân mặc lam y của hạ nhân. Nữ tử thì gương mặt thanh tú, tóc cột nhẹ phía sau, môi hồng mọng, thân mặc hồng y nô tỳ.

“Nô tỳ là Tử Ảnh, hần ta là Nhất Ảnh. Chúng nô tỳ phụng mệnh Thái tử tới chăm sóc cho chủ tử.”

Tử Ảnh cung kính nói.

Nghe vậy, đôi mắt Huỳnh Mặc Viên có chút sáng, thân thân thiết thiết kéo Tử Ảnh:

“Cái...cái gì cơ? Các người là ám vệ?”

“Dạ”

Tử Ảnh đáp.

“Vậy.....”

“A, đây chẳng phải là Thái tử phi nương nương mới hôm qua bị ta hủy dung, đánh cho bán sống bán chết rồi vứt ở trước cửa phủ sao?”

Huỳnh Mặc Viên đang định hỏi Tử Ảnh tiếp, thì một giọng nói ẻo lả chua lè vang lên.

Giọng nói ẻo lả, chua lè, chẳng lẽ là thái giám ca ca trong truyền thuyết?

Nghĩ vậy, nàng hai mắt càng sáng rõ, nhanh chóng quay đầu hô lớn:

“A, là Thái giám ư?”

Nhưng rất tiếc, trước mặt không phải thái giám hay công công gì cả. Mặc Nhiên có chút thất vọng, nhưng nhìn lại thì thấy người trước mặt cũng không tệ.

Thân mặc huyết y đỏ rực, mái tóc búi kiểu đan loa kế, mày liễu, mắt phượng hẹp dài, môi đỏ chót tựa huyết, da trắng mịn màng, thân thể thì chỗ lồi chỗ lõm, nơi lõm liền lõm, trông vô cùng kiều mị quyến rũ. Huỳnh Mặc Viên trầm trồ khen ngợi, khẳng định tỷ tỷ này mà tới hiện đại sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng. Nhưng mà...nói đi cũng phải nói lại, nàng cảm thấy tỷ tỷ này có gì đó không phù hợp. Mái tóc búi kiểu đan loa kế kia tuy đẹp nhưng....khụ, vừa chồng quá nhiều trang sức, hơn nữa, chòm tóc kia, nàng nhìn sao cũng thấy rất giống ‘phụ nữ’. Hơn nữa, sao mặt tỷ tỷ ấy lại đen thế nhỉ?

“Tham kiến Trắc phi nương nương”

Đám nô tỳ xung quanh đồng loạt quỳ xuống hành lễ. Họ đã nghe không ít tiếng tăm về vị Trắc phi này này. Vô cùng....tàn bạo a.

“Hừ, mạng người cũng tốt thật. Bị ta hủy dung, lại đánh 40 trượng rồi vứt ngoài cửa suốt một ngày một đêm, vậy mà không chết, còn dùng thủ đoạn để quyến rũ Thái tử. Người thật khiến ta mở rộng tầm mắt”

Trắc phi-Doãn Kiều Mộng nhếch mép, ánh mắt đầy tức giận như muốn lột da giết người nhìn Huỳnh Mặc Viên.

Nhất Ảnh và Tử Ảnh đều đồng loạt tích nội lực vào tay, đề phòng nhìn Doãn Kiều Mộng. Bất cứ lúc nào ả muốn tấn công Huỳnh Mặc Viên sẽ ra tay.

4. Chương 4: Chinh Trắc Phi (trung)

Nhìn thấy sự đề phòng của Tử Ảnh và Nhất Ảnh, Huỳnh Mặc Viên chỉ lười biếng phát phát tay:

“Ài ài, Trắc phi a, cô không có việc gì sao mà rảnh rỗi chạy tới đây vậy?”

Ừm, nói đúng ra thì Huỳnh Mặc Viên không ưa cái cô nàng son phấn đầy người này.

Doãn Kiều Mộng đen mặt lại, còn chưa nói gì thì một tỳ nữ thân cận đã tức giận lên tiếng:

“To gan, dám ở trước mặt Trắc phi nương nương ăn nói hàm hồ, người chán sống rồi à?”

Huỳnh Mặc Viên đến mắt cũng lười nâng, chỉ dùng hết sức lực ngoáy ngoáy lỗ tai như thể bản thân vừa bị gió thổi vào.

Tử Ảnh cũng là nữ nhi, cảm thấy vô cùng bất mãn thay chủ tử mình, vì vậy lạnh lùng lên tiếng:

“Người chỉ là một nô tỳ cỏn con, lại dám ngông cuồng lên tiếng trước cả chủ tử nhà mình”

Huỳnh Mặc Viên không nhìn Tử Ảnh nhưng vẫn khẽ mỉm cười. Tốt lắm! Chỉ một câu nói liền đùn trách nhiệm và tội lỗi sang cho cô nô tỳ kia.

Quả nhiên, nghe Tử Ảnh nói vậy, Doãn Kiều Mộng liền hung hăng liếc xéo cô nô tỳ kia, ánh mắt như muốn băm vằm người khác, chỉ thiếu một cái bạt tai cho đủ bộ.

“Hừ, cho dù thế nào thì người cũng đáng tội. Gặp ta mà không hành lễ, đúng là muốn một tay che trời mà”

Ả nghiêng răng, hai tay nắm chặt.

Một nô tỳ thân cận khác, dáng vẻ có phần thông minh hơn cô nô tỳ kia, lợi dụng lúc Doãn Kiều Mộng đang tức giận, liền đổ thêm dầu vào lửa:

“Trắc phi nương nương, người xem bọn họ dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy, một chút mặt mũi cũng không chữa cho người, thử hỏi xem nếu người không làm chút gì đó thì há để thiên hạ nói người dễ bị treo lên đầu à?”

Doãn Kiều Mộng nghe cô ả nói, liền cảm thấy đúng, nhất thời im lặng, ra hiệu cho ả nói tiếp.

“Nô tỳ thiết nghĩ chúng ta cần ra oai phủ đầu. Cái nữ nhân kia hình như vô cùng ngu dốt, chỉ trực chờ cho cái nô tỳ kia lên tiếng thay mình. Vì vậy, có lẽ ta nên giáo huấn cái con tiện tỳ kia trước”

Ồ, quả thật là một ý kiến hay. Doãn Kiều Mộng có chút tâm đắc với người đã theo mình suốt hơn 4 năm này.

Ả quay mặt, nhìn thẳng vào dung nhan đang ngủ say theo đúng nghĩa đen của Huỳnh Mặc Viên mà nghiêng răng, sau đó phát tay:

“Hừ, tiện tỳ kia, người cư nhiên dám hồ nháo ở đây, không coi ai ra gì, Tiểu Thúy, phạt ả”

Cô ả nô tỳ kia tên Tiểu Thúy, lập tức ‘dạ’ một tiếng, vẻ mặt hả hê đến trước mặt Tử Ảnh định giơ tay đánh.

Đột nhiên, Tử Ảnh dùng tay trái nắm lấy bàn tay phải ả rồi vặn ngược ra sau. Tiểu Thúy kêu lên oai oái. Rồi nàng lại dùng tay phải tát một cái bốp vào má trái ả, dùng lực ở tay phải xoay một cái, kết hợp với dùng chân phải đá ngoắc hai chân Tiểu Thúy khiến ả ngã rầm xuống. Thuận thế, nàng vung chân đá một phát vào bụng ả khiến ả bay ra ngoài sân, thổ huyết ra một ngụm máu rồi bất tỉnh nhân sự.

Tất cả mọi việc chỉ diễn ra trong chưa đầy 1 phút

Đám người còn lại mặt trắng toát. Biểu lộ của Nhất Ảnh thì như thể chẳng có gì. Mặt Doãn Kiều Mộng đen như đất nồi. Còn Huỳnh Mặc Viên thì hai mắt sáng rỡ. Học, nhất định phải bắt Tử Ảnh dạy nàng mới được.

Thẹn quá hóa giận, Doãn Kiều Mộng tức tối quát lớn:

“Người đâu, đem trói ả nhốt vào phủ lao”

Người ta nói, đánh chó phải ngó mặt chủ. Tử Ảnh đánh người của ả khác gì không coi ả là cái thá gì?

Lập tức, từ bên ngoài có hơn 10 tên gia đình xông vào, muốn xông lên trói Tử Ảnh lại.

“Rầm” một tiếng lớn

Huỳnh Mặc Viên đập bàn đứng phắt dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đám gia đình và Doãn Kiều Mộng khiến bọn họ e dè không ít.

Tử Ảnh và Nhất Ảnh đồng loạt thay đổi cái nhìn về Huỳnh Mặc Viên. Lúc này trông nàng hùng dũng, oai phong bao nhiêu. Tuy nàng có lưỡi biếng một chút nhưng lúc tình thế cấp bách vẫn rất uy nghiêm. Nhất thời, cảm giác xúc động cùng tôn kính tràn về tâm trí.

Nhưng đột nhiên, đôi mày đang chau lại của nàng dần dần ra. Đôi mắt lạnh lùng chuyển sang nhu mềm ngập nước. Cơ thể run lên, co lại. Huỳnh Mặc Viên cầm bàn tay vừa đập xuống bàn la oai oái:

“OA, đau quá đi mất. Con mẹ nó sao mấy chị nữ chính đập bàn hay vậy chứ? Huhu, má ơi đau chết mất, áaaaa, đau đau đau....”

Nhất thời không gian động lại, đám người như muốn đổ rầm xuống.

Nhất Ảnh cùng Tử Ảnh thực có xúc động muốn bóp cổ Huỳnh Mặc Viên. Bọn họ rút hết câu vừa rồi ca tụng nàng.

“Các người còn đứng đờ ra đấy làm gì nữa, xông lên cho ta”

Doãn Kiều Mộng khôi phục thần trí, thét lên. Đám gia đình hoàn hồn, tiến lên.

Lúc này, Nhất Ảnh liền lạnh lùng liếc bọn họ:

“Các người dám tiến thêm một bước, ta cho các người không còn mặt mũi đi gặp cha mẹ”

Đám người run lên trước lời cảnh cáo và sát khí lạnh lẽo của Nhất Ảnh, nhưng sau đó liền phá lên cười. Một tên nô tài thì có thể làm gì chứ? Nghĩ vậy, một tên liền bước lên.

“RẦM”

Một tiếng lớn như sấm nổ.

Khói bay mù mịt.

Ngoài cửa, ở tường đối diện, tên gia đình kia nằm bẹp dí trên bức tường, mảng tường xung quanh hần đều nứt toang, lõm sâu xuống, khói từ đó bốc lên mù mịt. Đợi khói tan, thân ảnh của tên gia đình mới hiện rõ hơn. Gương mặt hần nát hoàn toàn, máu chảy không ngừng, huyết nhục mơ hồ.

Đám gia đình còn lại và nô tỳ đều xanh mặt nôn khan.

Giờ thì bọn họ hiểu câu ‘không còn mặt mũi đi gặp cha mẹ’ kia của Nhất Ảnh là nói đúng theo nghĩa đen.

5. Chương 5: Chính Trắc Phi (hạ)

Đám gia đình còn lại do dự, không biết có nên tiếp tục lên hay không.

Doãn Kiều Mộng dùng ánh mắt căm hận nhìn Huỳnh Mặc Viên. Nàng thấy ánh mắt đáng sợ của ả, liền quay người nhìn ra hai bên phía sau, sau đó vô tội giơ tay chỉ vào mình cười:

“Haha, Trắc phi a, người nhìn ta làm gì? Ta cũng đâu có ăn được?”

Hừ, nếu có thể ta sẽ băm người thành trăm mảnh rồi nướng chín người. Trong lòng Doãn Kiều Mộng âm thầm mắng, lúc sau lại khôn ngoan trở mình, chỉnh lại dáng đứng sau đó nói:

“Hừ, bản cung là Trắc phi, bản thân người chỉ là một dân thường, lại dám đắc tội mạo phạm bản cung, thử hỏi vương pháp ở đâu?”

Nếu đã vậy, ả chỉ đành lời vương pháp ra để nói. Để xem tiện nhân người có còn dám chống đối lại ta không?

Huỳnh Mặc Viên ngơ ngác, ngây thơ quay sang Tử Ảnh:

“Nè Tử Ảnh, Trắc phi lớn hơn Thái tử phi à?”

Tử Ảnh nghe vậy, cũng cúi đầu cung kính đáp:

“Bẩm chủ tử, Thái tử phi có quyền lớn nhất chỉ sau Thái tử”

“Vậy ư? Thái tử có nói ngoài hần ra thì ta là lớn nhất a, vậy ra ta là Thái tử phi ư?”

Nghe được đáp án hài lòng, Huỳnh Mặc Viên liền mở rộng thêm mắt, mặt lại càng ngây thơ nói.

Doãn Kiều Mộng nghe vậy, gương mặt lập tức trắng bệch, mắt bình tĩnh quát lớn, chỉ tay vào Mặc Nhiên:

“Nói láo. Đồ tiện nhân, ai cho phép người ăn nói hàm hồ? Rõ ràng ta đã hủy dung người, rõ ràng người không xinh đẹp, lại không có quyền thế, đã vậy còn ngu ngốc phé vạt, tại sao Thái tử có thể phong người làm Thái tử phi? Không thể, không thể nào!”

Nói rồi muốn đánh Huỳnh Mặc Viên. Nàng rất nhanh mắt, biết được ý đồ của Doãn Kiều Mộng, liền nép sau Nhất Ảnh, ánh mắt ngập nước:

“Hức, Thái tử nói nếu ai khi dễ ta, ta có thể phạt hần. Nhưng người giờ khi dễ ta a.”

Bộ dáng y như mèo nhỏ khiến người thương xót.

“Hừ, mạo phạm Thái tử phi, đáng phạt, tội chính là chém đầu”

Nhất Ảnh không lưu tình nói. Doãn Kiều Mộng tức giận chỉ vào hần:

“Người....có biết ta là ai không? Ta là Trắc phi, là con gái của Doãn tướng đấy. Người dám động vào ta?”

Tử Ảnh kéo kéo Nhất Ảnh. Tuy nói là bảo vệ Huỳnh Mặc Viên, nhưng dù gì thì Trắc phi cũng còn đang có giá trị lợi dụng đối với chủ tử(ở đây là nói Tô Cẩn Hạo). Bọn họ không thể khinh xuất, làm hỏng việc lớn của chủ tử a.

Đúng lúc cấp bách nhất, Huỳnh Mặc Viên liền nói:

“Người đời nói, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Hiện tại Trắc phi đã gả cho Thái tử, chính là theo Thái tử, làm gì còn quan hệ rau mơ rễ má gì với nhà đẻ chứ?”

“Người, người”

Doãn Kiều Mộng nghẹn họng, không thể trả lời.

“Ài ài, phạt thì phạt, cũng không thể chém đầu a. Đúng rồi, hay là cứ đánh 40 trượng, sau đó đặt trước cửa phủ đi, như vậy cũng được rồi chứ?”

Huỳnh Mặc Viên ra vẻ rộng lượng, lưỡi biếng phát phát tay nói.

Nhưng đám người kia, nhất là Doãn Kiều Mộng thì hít một ngụm khí lạnh, tức tối. Cố ý, chắc chắn là nàng cố ý. Nàng vẫn ghi hận việc ả đánh nàng, hủy dung rồi vứt nàng trước phủ.

Huỳnh Mặc Viên cười. Đúng, chính xác là nàng đang ghi hận. Cũng chỉ tại cô Trắc phi này hại chết thân thể này mà Huỳnh Mặc Viên mới bị xuyên tới nơi khỉ ho cò gáy này. Vì vậy....phải, nàng là đang trả thù riêng.

Cuối cùng, chỉ còn lại tiếng hét oai oái của Doãn Kiều Mộng dần dần nhỏ lại. Tử Ảnh và Nhất Ảnh đều đồng loạt hướng ánh mắt tán thưởng đến Huỳnh Mặc Viên.

Nàng gương mặt ỉu xiu, xoa xoa bụng:

“Áy da, đói quá đi, Tử Ảnh xinh đẹp a, lấy giùm ta chút đồ ăn có được không?????”

Lông mày khẽ giật. Bọn họ xin rút lại câu khen vừa rồi của mình.

6. Chương 6: Nhập Cung

Tối đến, Tô Cẩm Hạo trở về, vừa bước vào cửa đã lên tiếng

“Tại sao Trắc phi lại bị đánh?”. Hắn mới trở về, liền thấy thân thể yếu ớt của Doãn Kiều Mộng ngất xỉu trước cửa phủ, dân chúng nhiều người chỉ trở này nọ. Tuy vậy, Tô Cẩm Hạo vẫn lựa chọn làm ngơ mà bước vào trong. Hắn có linh cảm nếu như để ả vào, chắc chắn sẽ có chuyện không lành.

Lý quản gia tiếp nhận áo khoác từ tay Tô Cẩm Hạo, vừa cung kính

“Bẩm, là Thái tử phi tương lai ra lệnh. Nghe nói là do Trắc phi đắc tội nàng, vì vậy bị nàng cho người đánh 40 trượng, sau đó vớt....ách, đặt ở trước cửa phủ chịu phạt” Tuy lời nói không lạnh không nóng nhưng biểu cảm trên mặt Lý quản gia vô cùng thỏa mãn cùng hả hê. Ai bảo cô Trắc phi kia trong phủ tự cho mình là chủ nhân, năm lần bảy lượt điều vô dương oai khiến nhiều người khinh ghét?

Phạt? 40 trượng? Vớt ở cửa phủ? Tô Cẩm Hạo thoáng giật mình, tuy hàng mày khẽ nhíu lại không đồng tình với Huỳnh Mặc Viên, chẳng lẽ nàng không sợ đắc tội với Doãn gia sao? Nhưng rất nhanh sau đó, môi lại nở một nụ cười. Có sao chứ, dù gì thì Doãn gia cũng sắp tàn rồi, hiện tại để nàng ‘thay trời hành đạo’ một chút cũng được.

“Tối Mộng Điền viên”. Tô Cẩm Hạo không lạnh không nóng nói, sau đó cất bước đến chỗ Huỳnh Mặc Viên.

Ngoài cửa, Tô Cẩm Hạo còn chưa kịp bước vào phòng đã nghe được tiếng la của ai kia

“Á á, Tử nhi, người làm ơn nhẹ một chút a, đau chết ta mất”. Tiếng rên yếu ớt của Huỳnh Mặc Viên vang lên.

“Được, nhẹ đây nhẹ đây”. Tiếng đáp lại kiên nhẫn của Tử Ảnh.

“Móa a, đau, đau, đau, người con mẹ nó là nữ nhi mà mạnh tay vậy? huhuhu”

“Đã nhẹ đến mức này còn nhẹ cái gì nữa? Người có biết là rất khó chịu không? Nhất tiểu tử, tới, giữ chặt chủ tử, không cho nàng cử động để ta làm cho xong”. Tử Ảnh phát hỏa, ra lệnh cho Nhất Ảnh.

“Á a a a a a....”

(Đoạn này....khụ, mờ ám quá)

“RẦM”

Cửa bị đập tung. Tô Cẩm Hạo sắc mặt đen như đất nổi tiến vào. Chết tiệt, nàng dám nhân lúc ta không có ở nhà mà vụng trộm với....với nữ nhân à? Nghĩ vậy, hắn càng điên tiết, muốn một phát giết chết ba con người, nhưng vừa nhìn vào trong, Tô Cẩm Hạo liền chạy vụt ra bên ngoài.

Bên trong, Huỳnh Mặc Viên chớp chớp mắt, nhìn Tử Ảnh

“Hắn ta bị làm sao vậy?”

Tử Ảnh nhún nhún vai, tiếp tục....hành sự.

Tô Cẩm Hạo chống tay vào thân cây si già, mặt đỏ phừng phừng.

Con mẹ nó, hóa ra chỉ là Huỳnh Mặc Viên trước đó bị Trắc phi đánh 40 trượng nên bị thương. Tử Ảnh giúp nàng bôi thuốc mỡ nhưng nàng cứ giãy dụa kêu đau, cuối cùng phải nhờ Nhất Ảnh giữ chặt chân để bôi thuốc.

Có vậy thôi, vậy mà....vậy mà hấn lại...Trời đất, hấn đang suy nghĩ gì thế này? Sao lại đi để ý một con nhóc lười biếng chứ? Tô Cẩn Hạo, người bị làm sao vậy?

Đám ám vệ ta nhìn người, người nhìn kẻ khác. Đây không phải chủ tử cao cao tại thượng của bọn họ, không phải người, tuyệt đối không phải.

Trở lại phòng, lúc này Huỳnh Mặc Viên đã bôi thuốc xong, tuy vậy đôi mắt vẫn ướt hơi sương. Tô Cẩn Hạo có chút say mê. Thì ra khi nàng được thay đồ, tắm táp lại trở nên xinh đẹp đến vậy. Mắt hạnh ngập nước, mày lá liễu gọn gàng, sống mũi nhỏ nhắn, hai má phấn nộn khiến người ta muốn véo một cái, đôi môi hồng tựa anh đào ngọt ngào. Huỳnh Mặc Viên vận một bộ lục y, khiến cơ thể nàng càng trở nên thoát tục. Tuy vẻ đẹp của Huỳnh Mặc Viên tuy không thuộc dạng khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn, khiến thần hồn điên đảo. Nhưng nàng mang vẻ đẹp thanh nhã đáng yêu, tạo cho người cảm giác gần gũi thân thiết.

“Này, bao giờ mới có đồ ăn vậy?” Thấy Tô Cẩn Hạo cứ nhìn mình chằm chằm, Huỳnh Mặc Viên liền nằm ườn ra bàn, dẫu môi lười biếng hỏi.

Tô Cẩn Hạo thực có xúc động muốn đập Huỳnh Mặc Viên xuống vực sâu. Sao nàng không hiểu phong tình gì vậy? Đúng là biết cắt đứt cảm xúc mà. Hấn khẽ xoa xoa thái dương, nhìn nàng rồi khẽ nói:

“Vào cung”

“Ồ, được thôi. Ta nghe nói trong cung có rất nhiều sơn hào hải vị” Mặc Viên không quá hào hứng nói, chỉ là đôi mắt hơi lóe sáng, sau đó tắt hấn.

Tô Cẩn Hạo mỉm cười hòa ái với nàng, nhưng tay thì lặng lẽ hung hăng véo Lý quần gia khiến ông ta xanh mặt, cắn chặt răng không dám kêu. Thái tử đạo này tâm tình hay chuyển biến thật.

Được lắm, Huỳnh Mặc Viên, nàng là người đầu tiên và duy nhất khiến bản Thái tử trong hơn 20 năm sống trên đời phải tức giận như thế này. Nhưng như vậy, cũng khiến ta.....

“Khụ, cái này....người cài vào”. Tô Cẩn Hạo lấy ra một chiếc trâm Bằng Tâm Ngọc đặt trước mặt Huỳnh Mặc Viên.

“Cái này là dưa ăn cơm ư? Nhưng sao chiếc dưa này lạ vậy? Khắc nhiều hoa văn lại bẹp bẹp, hơn nữa chỉ có một cái, làm sao gấp nổi?” Nàng khẽ đẩy đẩy chiếc trâm, sau đó chu chu môi khó hiểu.

“Phụt”. Tử Ảnh nhin không được phụt cười. Nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của Tô Cẩn Hạo lại quay mặt đi, bắm tay vào vai Nhất Ảnh, hai vai hai run run.

Tô Cẩn Hạo thở dài, không thềm so đo với con mèo lười nàng, đứng dậy, kéo Huỳnh Mặc Viên ngồi xuống trước gương đồng rồi tự mình cài vào mái tóc đen của nàng.

“Đã hiểu chưa?” Hấn dở khóc dở cười.

“À à, đã hiểu” Nàng gật gật đầu, ra vẻ hiểu. Đùa chứ, sao nàng không biết đây là cái thìa, rõ nàng là tên Thái tử kia nói dối, đem cái này đặt lên đầu nàng. Nhưng kệ đi, Huỳnh Mặc Viên cũng lười gỡ xuống(T/g:ôi trời đất, con lạy mẹ. mẹ giả ngu hay mẹ ngu thật vậy?-Viên: ta rất thông minh, bằng không sao có thể học tới đại học?-T/g: cặn lời)

“Vậy đi thôi, xe ngựa ở sẵn ngoài cửa phủ rồi” Hấn mỉm cười hài lòng. Ngày tháng sau này sẽ rất thú vị đây.

“Được” Nàng gật đầu, theo Tô Cẩn Hạo ra ngoài.

Xe ngựa lộc cộc lăn, hướng thẳng tới hoàng cung nguy nga. Không ai để ý tới một ánh mắt căm hận đang liên tục bốc cháy nhìn theo hướng xe ngựa.

Doãn Kiều Mộng nghiêng răng, dung nhan mang theo vài phần tiều tụy, vẻ mặt hung ác cực điểm:

“Hừ, con tiện nhân, người cứ chờ đấy. Sắp đến ngày tàn của người rồi”

(T/g: À, thực ra....theo như kịch bản, chap 8 người sẽ chết nên.....)

7. Chương 7: Trổ Tài U?

Hoàng cung nguy nga lộng lẫy, mái ngói lưu ly dát vàng. Hàng nô nỳ, thị vệ đi lại quy củ.

Huỳnh Mặc Viên nhìn trái nhìn phải, ánh mắt chăm chú vào mái ngói lưu ly kia.

“Thế nào? Có hứng thú với hoàng cung?”. Tô Cẩn Hạo buồn cười nhìn dáng vẻ của Huỳnh Mặc Viên. Có thể nói đây là lần đầu tiên từ khi gặp nàng, hắn thấy nàng có bộ mặt hứng thú đến như vậy. Cũng đúng thôi, hoàng cung đâu phải nơi thích thì vào, chán lại ra? Đương nhiên phải có hứng thú rồi! Nhưng....ánh mắt hắn khẽ lóe lên một tia sắc lạnh. Nơi đây vốn không phải là nơi để sống...

“U, ta nghĩ không biết một cái ngói kia đem đi bán sẽ được bao nhiêu nhỉ? Dù gì nó cũng được làm từ vàng nên có lẽ là bán được nhiều đi! Như vậy là....ít nhất cũng mua được rất nhiều đồ ăn nha”. Ánh mắt nàng trở nên giảo hoạt.

Tô Cẩn Hạo nhìn theo bóng dáng siêu siêu vẹo vẹo do....buồn ngủ của Huỳnh Mặc Viên, lại nghe những lời nàng nói, liền có xúc động muốn lấy mái lưu ly kia để chết nàng.

“Haiz, Mặc Viên, theo ta!”. Bất lực, Tô Cẩn Hạo nắm lấy tay nàng kéo đi.

“Chúng thần cung nghênh Thái tử”

Huỳnh Mặc Viên và Tô Cẩn Hạo vừa bước vào đại điện, đám quan thần đã xếp thành hàng cúi đầu cung nghênh. Nàng khẽ nhảy dựng lên, một con người tới từ thế kỉ 21, sống hơn 20 năm, đây là lần đầu tiên nàng bị nhiều đại bá đại thúc quỳ trước mặt như thế này. Vì vậy, từ trong gương mặt lưỡi biếng, Huỳnh Mặc Viên liền lộ ra vẻ lúng túng.

Tô Cẩn Hạo vẫn nhìn nàng, thấy nàng lúng túng như vậy, liền nhướn miệng.

“Được rồi, đứng dậy đi” Hắn ôn hòa nói.

Hắn đại thần đứng lên, lui sang một bên cùng gia quyến nhà mình.

Tô Cẩn Hạo dìu nàng đi đến một bàn ở bên phải, dưới long ỷ của Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Huỳnh Mặc Viên ngồi nhìn đồ ăn trước mặt, dùng đũa ngọc gắp gắp một con tôm, sau đó nằm ườn ra bàn, không động đậy. Tô Cẩn Hạo những tưởng nàng sẽ lao vào ăn ngấu nghiến như lang đói, nhưng ai dè nàng lại nằm dài ra như vậy. Hắn liền vươn tay chạm vào má nàng. Ừm, má thật mềm nha, tựa như má em bé vậy, vừa mềm vừa mịn, sờ vào vô cùng sướng tay nha.

“Sao vậy? Ta tưởng ngươi đói” Một lúc sau, hắn mới lên tiếng hỏi, không thèm để ý đến những ánh mắt kinh hãi nhìn mình của các viên quan và tiểu thư công chúa, hoàng tử, v.v....

“Đói.....nhưng mà con tôm kia.....” Nàng ngẩng đầu, chỉ chỉ vào con tôm to tướng đang nằm trên đĩa, quyến rũ mời gọi nàng ăn. Hức, tôm ời.....

Tô Cẩn Hạo nhìn vào con tôm, một lúc sau liền dở khóc dở cười. Hắn nhéo mạnh một cái vào má Huỳnh Mặc Viên cho đỡ ghiền, sau đó mới cầm con tôm lên, từ tốn bóc vỏ dưới con mắt như không tin vào sự thật của viên quan, ánh nhìn ghen ghét của đám tiểu thư.

“Lười miêu, có việc bóc vỏ cũng thà để đói chứ không chịu bóc. Ta thực không thể tưởng tượng được ngươi lại lười đến mức này đây”. Hắn đặt con tôm đã bóc vỏ sạch sẽ vào bát của Huỳnh Mặc Viên.

Đôi mắt nàng khẽ sáng, mỉm cười vui vẻ cầm đũa ăn con tôm một cách ngon lành.

“Ừm, đa tạ. Người đúng là đại cổ thụ của ta đó!”. Nàng vừa nói vừa ăn. Bộ dạng đáng yêu không sao kể hết.

“Tại sao lại là đại cô thụ?” Tô Cẩn Hạo khê ngạc nhiên nhìn nàng.

“Àn, thì là....đại thụ rất lớn, lại sống rất lâu. Như vậy, nếu có ai ăn hiếp ta, hay ta cần giúp gì, người sẽ có thể bảo vệ ta cả đời”. Lời nói của Huỳnh Mặc Viên rất ngây ngô, nhưng lại khiến cho Tô Cẩn Hạo nóng mặt.

“Hoàng thượng giá đáo, Hoàng hậu giá đáo”

Tiếng công công thê thê vang lên. Huỳnh Mặc Viên trên đường đi thấy khá nhiều thái giám công công rồi nên không còn hứng thú, chỉ lẳng lặng ăn hết phần đồ ăn của mình. Tô Cẩn Hạo cũng không đứng dậy hành lễ, vậy nàng đứng dậy làm gì?

Hoàng thượng và Hoàng hậu bước lên ngồi trên long ý cũng phượng ý. Hoàng hậu nhìn lướt xuống Tô Cẩn Hạo và Huỳnh Mặc Viên, ánh mắt nhìn nàng vô cùng ngứa ngáy khó chịu.

“Vậy ra đây là nữ tử mà Thái tử muốn đề bạt làm Thái tử phi?”

Buổi sớm, Thái tử nói muốn để một nữ tử không danh không phận làm Thái tử phi, điều này làm bà tức gần chết. Bà hoãn lại đến tối để xem dung mạo của nàng ta có được khuynh thiên không mà lại khiến cho Thái tử nhất quyết muốn thú đến vậy. Nhưng....nhìn Huỳnh Mặc Viên trước mặt, muốn tài không tài, muốn sắc càng không có sắc, gương mặt cùng lắm chỉ là thanh tú dễ nhìn mà thôi.

“Hừm, có vấn đề gì sao mẫu hậu?”. Tô Cẩn Hạo ngẩng đầu, lau mồ hôi trên tay, mỉm cười hỏi Hoàng hậu, nhưng giọng nói thì sắc lạnh chẳng khác gì băng sơn ngàn năm. Hoàng hậu chẳng phải mẹ ruột của Tô Cẩn Hạo hửn, hửn chỉ là con trai của một phi tần trong cung, năm đó bà bị Hoàng hậu ép tới con đường cùng, nên phải tự vẫn, còn hửn mới 5 tuổi thì bị đẩy vào ở với Thái hậu. Hửn càng trưởng thành thì càng trở nên giỏi giang, văn võ song toàn đều tinh thông, lớn lên trong môi trường không tình thân của cha, không hơi ấm của mẹ. Hoàng hậu thấy hửn tài tình, mà thân bà lại không có thừa tự mà chỉ có một cô công chúa, vì vậy, liền nhận hửn làm nghĩa tử, phong cho danh hiệu Thái tử với mong muốn hửn có thể lên làm vua, giúp bà và gia tộc nhà mình vinh quang sống sót.

Giải thích chút nè: Vì tại Long Nhạc quốc, ngoại trừ mẫu thân(ruột hay nuôi) của vua mới có quyền sống, còn tất cả phi tần còn lại đều bị chôn cùng tiên hoàng.

Tô Cẩn Hạo nhếch miệng, trả thù chỉ là việc sớm hay muộn.

Hoàng hậu nghe Tô Cẩn Hạo nói vậy, sắc mặt liền tái mét, không nói được gì. Hoàng thượng năm nay đã ngoài 40, tinh thần mệt mỏi không thôi

“Thôi nào, hôm nay không phải đến đây để cãi nhau”

“Dạ, nhi thần có tội” Tô Cẩn Hạo cười cười, híp mắt che dấu sát ý nơi đáy mắt.

Vũ cơ bắt đầu tiến lên nhảy múa, động tác uốn éo đi vào lòng người. Tiếng đàn nhạc huyền ảo khắp đại điện.

Hoàng hậu bỗng nảy ra một ý, bà mỉm cười, ánh mắt giảo hoạt. Đợi vũ cơ lui xuống, liền mở miệng

“Hoàng thượng, hôm nay đông vui như thế này, chi bằng để các tiểu nữ của quan đại thần cũng các thiếp tử đứng lên ca vũ vài bài, có được không?”

Hoàng thượng nhìn bà ta, hiểu rõ tính toán trong lòng bà, nhưng cũng chỉ gật gật đầu đồng ý. Ông đã mệt mỏi với chính sự rồi, không muốn tiếp tục mỗi một với chuyện gia đình nữa.

“Được rồi, ngày vui như thế này, ta thiết nghĩ nên để các tiểu thư lên đàn nhạc vài khúc. Có ai ý kiến không?” Nhận được sự đồng ý của Hoàng thượng, Hoàng hậu liền giảo hoạt cười cười, quay xuống đại điện lớn tiếng hỏi.

Rất nhanh, vẻ mặt đám nữ nhi cùng công chúa phấn chấn hẳn lên.

“Tiểu nữ là Hoan Cung Tường, đại nữ nhi của Hoan đại thừa tướng, năm nay vừa tròn 16, xin được dâng một khúc tỳ bà”. Nữ tử đầu tiên thân thể kiều mị, mặc hồng y, đôi mắt cứ liếc về phía Tô Cẩn Hạo, gương mặt ửng đỏ.

Huỳnh Mặc Viên nhướn mày, nhìn Tô Cẩn Hạo

“Tiểu Hạo Tử, cho dù huynh có nạp thiếp cũng đừng nạp một người giống Trắc phi nha!” Nói xong, gương mặt tội nghiệp nhìn hần. Nàng không sợ Trắc phi, nàng ghét Trắc phi. Người ta nói, ghét một người thì dù có là *beep* của họ cũng sẽ ghét. Vì vậy, những gì liên quan đến cô Trắc phi kia, nàng đều ghét cả.

Tô Cẩn Hạo mỉm cười nhìn Huỳnh Mặc Viên, nhin không được vươn tay nhéo nhéo cặp má phần nộn của nàng

“Ta sẽ không nạp thiếp nữa” Tiểu Hạo Tử? Cái tên nghe cũng thật êm tai đi.

Tiếng tỳ bà của Hoan Cung Tường vô cùng đi vào lòng người, khiến không ít hoàng tử, công tử phải tròn mắt mê đắm nhìn. Nhưng, dù hay đến đâu, mỗi lần nàng ta nhìn tới chỗ Tô Cẩn Hạo, chỉ thấy đáng về ân cần của hần dành cho Huỳnh Mặc Viên.

“Tiểu nữ là Mộng Điền Lam, nhị nữ nhi của Mộng tả tướng, xin được vũ một đoạn Túy Hồng nhan” Người tiếp theo bước lên, thân mặc huyết y đỏ rực, cũng liếc về phía Tô Cẩn Hạo, ánh mắt nóng rực. Đoạn, nàng ta múa, thân thể kiều mị lắc qua lắc lại, uốn éo như rắn. Nàng ta còn cố ý múa gần ngay trước mặt của Tô Cẩn Hạo để hấp dẫn sự chú ý của hần, nhưng chỉ đổi lại câu hỏi quan tâm của hần dành cho Huỳnh Mặc Viên “Thế nào? Buồn ngủ rồi à?”. Á ta tức giận, hời hợt múa cho xong rồi về chỗ. Lần này không được còn lần sau, ả không tin cái ngôi vị Hoàng hậu tương lai sẽ được cái xú nha đầu kia ngồi lên.

“Tiểu nữ là...”

“Liễu Tử Lộ, là....”

“Tứ nữ nhi của....”

“....”

Hàng loạt nữ tử đứng lên hiến khúc, hết khúc lại đến vũ, đến thơ, vân vân và mây mây, nhưng chỉ đổi lại được sự hời hợt của Tô Cẩn Hạo.

Lúc này, Hoàng hậu vừa tức vừa cảm thấy thời cơ đã đến, liền mở miệng ôn hòa nhìn Huỳnh Mặc Viên

“Đúng rồi, người mà Thái tử chọn hần là phải tuyệt tài tuyệt thế lắm đây, sao con không trở tài một chút nhỉ?”

Tô Cẩn Hạo nắm chặt tay. Quả nhiên, bà ta chỉ mong chờ được vui dập Huỳnh Mặc Viên. Nếu nàng không chấp nhận, đồng nghĩa với việc bị kẻ đời gọi là phế vật, vì sợ xấu hổ mới từ chối, hoặc nặng hơn là bị xét tội bất kính kháng chỉ. Nhưng nếu nàng chấp nhận, sẽ có hai trường hợp: một là nàng có tài, khiến cho tất thấy đều trầm trồ, hai là nàng không có, trở thành trò cười cho thiên hạ.

Huỳnh Mặc Viên nghe thấy tên mình, đang lim dim liền bừng tỉnh, ngơ ngác

“Trở tài ư?” Nghĩ nghĩ rồi lười biếng nói” Dạ được”

Tô Cẩn Hạo vẽ mặt kinh dị nhìn nàng. Lười miêu, sao vẽ mặt người tự tin vậy? Chẳng lẽ người biết đàn biết hát thật sao?

Hoàng hậu thì nhoeo miệng. Bà ta không tin nàng có thể có biệt tài. Một người không danh phận, không xuất thân từ danh gia vọng tộc. Hừ, có quỷ mới tin nàng có thể khiến người kinh hãi.

8. Chương 8: Lười Nhưng Không Phải Phế Vật!-câu Đố (thượng)

Huỳnh Mặc Viên đứng lên, dưới ánh mắt day nghiêng của đám tiểu thư và hủ hê của Hoàng hậu mà bước lên giữa khấu đài đại diện. Tô Cẩn Hạo rạo rực không yên nhìn theo bóng dáng nhỏ bé liêu xiêu của nàng.

Đứng giữa khấu đài, Huỳnh Mặc Viên nhỏ bé như một chú gà nhỏ đứng giữa đám lang dối.

“Ồ, thì...ta là Huỳnh Mặc Viên.....thế thôi!” Huỳnh Mặc Viên chân thực đến thẳng thắn nói. Đám đại thần cúi đầu nhin cười, còn tiểu thư danh vọng thì không giấu giếm mà lấy khăn che mặt ra che đi nửa mặt dưới. Tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ là một kẻ không xuất không thân.

Hoàng thượng thì nhớn miệng ôn hòa. Hiển nhiên chưa từng gặp qua nữ hài nào đơn thuần như vậy.

“Ân, tài năng hừm, ta không có....”Nàng thẳng thắn nói. Ở hiện đại đã là thế kỉ 21, những việc như thừa thừa may vá hay cầm vũ ý hử? Việc đó là dành cho công ty may mặc và ca sĩ, vũ công. Vì vậy, đơn thuần với tính cách lười chầy thây của Huỳnh Mặc Viên, nàng có thể nói là dốt đặc cán mai, một chút cũng không biết!

Đám quan thần, tiểu thư đều mỉm cười, vài hoàng tử lỗ mãng cũng bật cười ra tiếng, dùng ánh mắt chế giễu hướng về phía Thái tử. Hiển nhiên bọn họ nào có ưa gì kẻ ‘cướp’ ngôi vị ‘đáng lẽ’ phải là của mình chứ!

Ý quý quyết trong mắt Hoàng hậu càng nồng đậm.

Tô Cẩm Hạo nắm chặt tay. Vừa tức Huỳnh Mặc Viên lại vừa tức đám quan lại, và cả Hoàng hậu.

“Thế nào vậy? Các vị và mẫu hậu cảm thấy buồn cười ư?” Hần mỉm cười ôn hòa cất tiếng lạnh lẽo. Mặt cười mà lòng lạnh lẽo. Quả là đáng sợ.

Đám quan lại đều im bật, một tiếng ho he cũng không. Bọn họ còn chưa muốn chết, cũng chưa muốn cả gia tộc phải bỏ mạng.

Còn nhớ trước đây có một nữ tử cứ cương quyết đòi làm thiếp thân của Tô Cẩm Hạo, đụng đúng lúc tâm tình hần không tốt, hần liền một chưởng chém đôi nữ tử kia ngay trước mặt toàn dân thiên hạ khiến ai nấy nơm nớp lo sợ. Tiếp đến sáng hôm sau, hần liền tra ra nữ tử đó là nữ nhi của thừa tướng, trong một đêm liền khiến gia đình ông ta bị lăng trì xử tử với tội tham ô hối lộ, bức bách dân lành. Tuy vậy, thực chất Tô Cẩm Hạo cũng là chém đúng người. Việc thừa tướng kia tham ô là thật, cũng nhiều lần khiến dân chúng khổ sở. Người dân vừa mừng, vừa sợ, vừa ca tụng hần cũng vừa chửi rửa hần.Có thể nói, đừng đụng vào Tô Cẩm Hạo khi hần đang điên tiết. Bằng không, hậu quả khó lường.

Huỳnh Mặc Viên nhìn không khí ngưng trọng, cũng không quá đổi bất ngờ. Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào dung nhan của Hoàng thượng mà nói

“Hoàng thượng, ta sẽ đưa ra một vài câu đố cho tất cả mọi người trong đại điện này. Nếu mọi người giải được, vậy là ta bắt tài. Nhưng nếu không được, thì ngôi vị Thái tử phi này không thể có ai khác ngoài ta ngồi vào” Lời nói bá đạo lười biếng của nàng từ từ tỏa sáng vang lên khiến cả đại điện oanh tạc một trận. Một số người định đứng dậy tố tội bất kính của Huỳnh Mặc Viên thì bị nụ cười của Tô Cẩm Hạo uy hiếp, sợ đến nổi xanh mặt, ngồi bệt xuống.

Hoàng thượng ha ha cười, tâm tình tốt hẳn, liền gật đầu đồng ý.

Huỳnh Mặc Viên hơi cười, quay qua nhìn đám mỹ nữ oanh oanh tạc tạc đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ nồng đậm, nàng liền cười tươi rói

“Các vị tiểu thư, ai lên trước?”

“Ta” Một nữ tử đứng lên. Huỳnh Mặc Viên nhìn nàng.Ồ, chẳng phải cái gì mà Mộng gì gì Lam ư?

Mộng Diên Lam nôn nóng đứng dậy. Không được, nàng ta không muốn ngôi vị Thái tử phi kia bị Huỳnh Mặc Viên kia đoạt được, vì vậy liền đứng lên đầu tiên.“Ra đề đi” Dù gì thì nàng ta cũng là xuất thân danh gia vọng tộc, đương nhiên dù luận võ nhiều hơn văn nhưng trí thức vẫn thừa thãi để đối đáp cái người muốn tài không tài, muốn mạo không mạo.

“Ồ” Huỳnh Mặc Viên chán chường, có nhất thiết phải kiêu ngạo vậy không? ‘E hèm, đề là: Con gì đập thì sống, không đập thì chết?’

Cả đám người đều xì xào. Cái gì chứ? Đập thì sống, không đập thì chết? Trên đời này thật sự có con vật như vậy sao?

Tô Cẩn Hạo nhìn Huỳnh Mặc Viên, môi mỏng vẽ thành một vòng cung. Được lắm, ta còn tưởng ngươi tài sắc đều không vẹn? Hóa ra cũng chỉ là che đậy. (Không phải đâu Hạo ca ơi, nàng ta không vẹn cái gì đâu. Mấy câu đó này đến bọn trẻ nghe nó còn biết mà)

Quả nhiên, Mộng Điền Lam kia nghe xong câu đó liền tròn mắt, kinh hãi nhìn Huỳnh Mặc Viên, lúng ta lúng túng không biết trả lời. Nàng ta đứng như trời trồng, nửa ngày cũng không nói ra câu gì.

“Ta.....là con, là con rết!” Ả nhắm mắt nhắm mũi nói, cầu trời cầu phật cho câu trả lời của nàng ta đúng. Nhưng....

“Sai” Huỳnh Mặc Viên chán chường, lười biếng nhả ra một từ.

“Cái gì chứ? Ngươi rõ ràng là làm khó ta. Làm gì có con gì không đập thì chết, đập thì sống chứ?” Mộng Điền Lam tá hỏa, tức giận rít lên.

“Ồn muốn chết. Ai nói không có chứ?” Đưa tay ngoáy ngoáy tai, nhần mặt lại, nàng trầm trầm nói.

“Vây là con g....” Nàng ta chống nạnh, gân cổ lên nói, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị một thứ gì đó chạy qua người, sau đó nàng ta cảm thấy như tim mình ngừng đập, trực tiếp ngã xuống nền đất lạnh lẽo. Mộng Điền Lam thất kinh nắm chặt lấy lồng ngực, cơ thể khẽ run lên từng đợt, từng đợt khiến người trong đại điện hoảng sợ bội phần. Mộng tả tướng thấy nữ nhi mình trần quý chật vật như sắp chết, liền bắt chấp đứng lên quỳ xuống bên nàng ta, vận nội lực để điều hòa thân nhiệt cho nàng ta nhưng bất lực.

Đại diện huyên não ồn ào hẳn. Tô Cẩn Hạo tình ý càng nồng đậm, chống cằm theo dõi tình hình.

Hoàng hậu cũng biến sắc, sau đó liền lớn tiếng chất vấn Huỳnh Mặc Viên

“Ngươi, ngươi đã làm gì Điền Lam?”

Nàng ngẩng đầu, tay giấu trong ống tay áo, tỉnh bơ trả lời

“Hử? Thì ta cho nàng ta biết câu trả lời của câu đó mà! Và nàng ta cũng đã biết rồi! Đập thì sống, không đập thì chết, đó chẳng phải là trái tim à? Hiện tại ta để nàng ta trải nghiệm thực tiễn để nàng ta tin!”

Lơ đãng nói, thế nhưng không ai phản bác được gì. Mộng tả tướng cũng chỉ biết ôm nữ nhi mình xuống dưới, trở về phủ tìm đại phu chứ không thể làm gì Huỳnh Mặc Viên. Thứ nhất, ông cũng rất nghiêm minh, đương nhiên biết cũng do nữ nhi nhà mình gây sự trước mới trở nên như vậy. Thứ hai, Huỳnh Mặc Viên là người của Tô Cẩn Hạo, bọn họ có muốn cũng không thể động vào.

“Mộng bá bá, đừng để nàng đựng nước, bằng không hậu quả khó lường!” Mắt thấy bóng người Mộng tả tướng và Mộng Điền Lam sắp khuất sau cánh cửa, Huỳnh Mặc Viên liền tốt bụng nhắc nhở.

Tô Cẩn Hạo mỉm cười, ánh mắt thâm sâu khó lường. Được lắm, ngươi ra câu đó khó nhằn như vậy, khiến đám đại thần và đám hoàng tử ngạo mạn kia đều thay đổi cái nhìn với ngươi. Khi ngươi khiến cho Mộng Điền Lam gần như bất tỉnh, kinh hoảng như vậy khiến họ nghĩ ngươi có võ công và khi nhắc nhở Mộng tả tướng không nên làm gì, đã khiến cho họ tin rằng ngươi biết y thuật. Nhưng....tất cả những điều đó, thật sự là của ngươi chứ? Đôi mắt Tô Cẩn Hạo rơi vào trầm tư.

Đúng là, tâm tạng bất định, lúc thế này lúc thế kia khiến người khác không thể nào đoán được. Âu đây cũng là hậu quả của việc sống trong môi trường không tình thâm của gia đình ở trong cung.

“Được rồi, ai tiếp nào?” Huỳnh Mặc Viên lười nhác lên tiếng. Nàng thực buồn ngủ a.

“Tiểu nữ là Liễu Tử Lộ, cháu gái Hoàng hậu” Một nữ tử thân mặc hường y, mỉm cười bước lên.

Đại diện lại một trận xì xào. Liễu Tử Lộ? Tài nữ bậc nhất của Long Nhạc quốc, cầm kỳ thư họa đều tinh thông. Chắc chắn sẽ không thua Huỳnh Mặc Viên kia.

Nàng nheo mắt. Cháu gái Hoàng hậu? Muốn thị uy?Ồ, là vậy ư? Tại sao lại muốn thị uy? Tại sao mùa thi năm nay chưa đến nhỉ? Muốn đem vài quả để trong phòng quá! Đúng rồi, hết mùa thi là đến mùa cam nhỉ? Ấy dà, tự nhiên thêm cam quá đi, chẳng biết ở đây có cam không nữa, chẳng biết Tiểu Hạo Tử kia có mua cam cho nàng không?

Rất nhanh, rất rất nhanh, ý nghĩ đề phòng của Huỳnh Mặc Viên đã chuyển sang việc bao giờ tới mùa quýt...nhằm, mùa cam.

Thấy vẻ mặt nàng cứ ngờ ngờ nghếch nghếch, hai mắt sáng rõ, Liễu Tử Lộ liền hơi nhăn mày, nhưng rất nhanh đã mỉm cười dịu dàng, ôn nhu

“Xin mời Huỳnh cô nương ra đề!” Giọng nói rất tự tin

“Ồ ồ, đề là.....”

9. Chương 9: Lười Nhưng Không Phải Phế Vật- Câu Đố (hạ)

“Được, ta ra câu đố!” Huỳnh Mặc Viên hơi nhếch miệng, mỉm cười. Nụ cười lười biếng nhưng chứa đầy hào quang khiến không ít hoàng tử phải dừng mắt trên người nàng.

Liễu Tử Lộ gật đầu, ánh mắt mê hoặc nhìn về phía Tô Cẩm Hạo. Biểu ca, muội nhất định phải gả cho huynh, trên đời này không có ai xứng đôi với muội hơn huynh.

Được a, muốn cưới y đến vậy, nàng cũng thành toàn. Huỳnh Mặc Viên nghĩ nghĩ, dù gì nhìn Liễu Tử Lộ cũng có vẻ văn nhân tri thức, nếu có trở thành nương tử của Tô Cẩm Hạo, chắc chắn sẽ không khi dễ nàng. Phỏng chừng nếu biết trong đầu Huỳnh Mặc Viên đang nghĩ đến điều này, hẳn Tô Cẩm Hạo sẽ không do dự mà bóp chết nàng.

“E hèm, nếu người có một ngày trở thành nương tử của Tô Cẩm Hạo, thì điểm chung lớn nhất của người và hẳn là gì?” Khẽ háng giọng, nàng điềm tĩnh nói.

Đại diện bùng nổ, một số người không tin nhìn Huỳnh Mặc Viên. Chẳng lẽ nàng ta chịu thua rồi mới đưa ra câu đố dễ dàng như thế này? Một ánh mắt khác ngoài đôi mắt mê đắm của Tô Cẩm Hạo cũng dán trên người nàng, đôi môi chậm rãi kéo thành một đường.

Liễu Tử Lộ nghe đến câu hỏi, mặt liền đỏ lên, nóng hổi càng khiến cho gương mặt tuyệt sắc của nàng trở nên xinh đẹp động lòng người.

“Ta nghĩ....đó là....cả hai chúng ta đều.....có cảm tình với người kia” Đôi mắt Liễu Tử Lộ lại liếc sang Tô Cẩm Hạo, mặt càng đỏ hơn. Nàng ta không để ý đến gương mặt xám xịt tức giận của Tô Cẩm Hạo.

“Sai” Huỳnh Mặc Viên có chút ảo não trả lời. Câu hỏi dễ như vậy cũng không trả lời được.

Đám đại quan thần kinh hoảng, vài tiểu thư cũng bịt miệng cười lên. Tài nữ thì sao chứ? Cũng là thua một cách nhục nhã thôi.

Mặt Liễu Tử Lộ dần chuyển sang xám ngắt, có chút tức giận vì không trả lời đúng. Đường đường là tài nữ của Long Nhạc quốc lại đi thua một kẻ không danh không phận. Nhưng nàng ta vẫn nở nụ cười “Vậy thỉnh Huỳnh cô nương đưa ra đáp án” Nàng ta muốn xem xem rốt cuộc Huỳnh Mặc Viên hiểu biết được những gì.

“Ừm, đáp án: Điểm chung lớn nhất của hai người là thành thân cùng một ngày” Huỳnh Mặc Viên gầy gầy lộn tọc, đoạn nói tiếp” Người thật sự có tự tin mà cho rằng Tô Cẩm Hạo yêu người, có cảm tình với người?”

Lời nói đâm vào trái tim của Liễu Tử Lộ khiến nàng ta vừa tức giận vừa đau lòng.

Lúc này, Tô Cẩm Hạo dường như nhận ra ánh mắt nồng cháy của người kia dành cho Huỳnh Mặc Viên, vì vậy liền vận khinh công hướng nơi Huỳnh Mặc Viên đứng mà phi đến.

“Lên đây làm gì?” Thấy Tô Cẩm Hạo đứng gần mình, nàng ngạc nhiên hỏi.

Hắn vén lọn tóc cho nàng, sau đó vươn tay nắm lấy vai nàng ép vào lồng ngực mình, ngẩng đầu nhìn vào Hoàng thượng

“Phụ hoàng, nàng đã chứng tỏ thực lực, vậy giờ người đồng ý để hài nhi thú nàng chứ?”

Không đợi Hoàng thượng lên tiếng, Hoàng hậu đã nổi đóa

“Không được, con không được phép cưới ả”

Tô Cẩn Hạo lạnh lùng nhìn bà ta

“Ta là đang hỏi Hoàng thượng, không đến phiên bà chen mồm vào”

Đám đại thần hít một ngụm khí lạnh. Khi Tô Cẩn Hạo mỉm cười, hắc tựa như cô hồn dã quỷ tới đòi mạng bọn họ, khi hắc trở nên lạnh lùng, chẳng khác gì Tu La bò lên từ địa ngục, từ từ, chậm rãi giết chết bọn họ từ bên trong. Mùi chết chóc tỏa ra từ hắc khiến người khác không rét mà run.

Hoàng hậu ngậm miệng, không dám ho he gì. Bà ta muốn đưa cháu gái mình là Liễu Tử Lộ lên làm Thái tử phi để giúp bà ta củng cố lực lượng. Nhưng giờ thì hay rồi, con đường vinh hoa sống sót của Hoàng hậu từ nay sẽ vô cùng khó đi.

Hoàng thượng xoa xoa mi tâm, nhìn Huỳnh Mặc Viên một cái rồi nhìn Tô Cẩn Hạo. Đã bao lâu ông không nhìn đến đứa con này? Hắc đã trưởng thành tới vậy nhưng suốt hơn 20 năm qua ông chưa từng một lần dạy dỗ hắc. Ông có lỗi với mẫu thân hắc, có lỗi với hắc. Vậy....bây giờ hắc đã đến lúc cần bù đắp.

“Được, cứ theo ý con. Mọi người cứ tiếp tục yến hội, trầm về nghỉ ngơi”

Nói rồi, Hoàng thượng dẫn theo đoàn tùy tùng rời đi. Hoàng hậu ở lại, nhìn thấy Huỳnh Mặc Viên càng chướng mắt, vì vậy cũng hừ lạnh bỏ đi nốt.

“Nè, bộ ta có làm gì sai à?” Huỳnh Mặc Viên ngẩng đầu nhìn Tô Cẩn Hạo. Hắc đưa tay dỉ vào trán nàng, khẽ nhếch miệng “Ngốc, họ chỉ đang ghen tị với ngươi thôi!”

Huỳnh Mặc Viên cọ cọ vào lồng ngực Tô Cẩn Hạo, mết mết nói “Tiểu Hạo Tử, ta muốn ngủ”

“Được, vậy chúng ta hôn phủ” Tô Cẩn Hạo cười cười, nói

Hắc dìu Huỳnh Mặc Viên xoay người bước ra khỏi đại điện, không thèm để ý đến những ánh mắt tức tối đến nổ đom đóm của đám tiểu thư.

Năm ngày sau, ngày đại hỷ của Thái tử Long Nhạc quốc diễn ra. Cả kinh thành náo nhiệt vô cùng. Người dân nô nức đi ra xem đại hỷ của Tô Cẩn Hạo.

Đèn lồng đỏ giăng khắp kinh thành, đội rước dâu đi thành đoàn dài.

Kiệu tám người khiêng, kèn trống tưng bừng, hân hoan.

Tô Cẩn Hạo cười loại ngựa Xích Thổ Vương-loại ngựa khan hiếm nhất. Màu lông hơi ngả đen, thoạt nhìn giống ngựa thường nhưng khi Xích Thổ hất bờm lên, một vài túm bờm mang huyết sắc vô cùng kỳ dị.

Thân mặc hỷ phục đỏ, gương mặt tuần tú của hắc khiến không ít nữ nhân chao đảo, ngưỡng mộ, ghen tị với tân nương.

Mà bên trong, Huỳnh Mặc Viên mặc giá y đỏ thắm, đầu đội khăn voan, cả người tựa vào một bên kiệu mà....ngủ.

Đoàn rước dâu dừng trước phủ Thái tử. Tô Cẩn Hạo xuống ngựa, dường như biết Huỳnh Mặc Viên đang ngủ, vì vậy cẩn cẩn dực dực vén rèm kiệu, sau đó khẽ mỉm cười nhìn lưỡi miêu đang ngủ trong kiệu mà đưa tay vào, bế nàng ra.

Đám dân chúng thì hoảng sợ, nhưng đồng thời cũng hiểu được sự sủng ái của Thái tử đối với vị Thái tử phi này. Còn nô tài trong phủ thì không mấy bất ngờ.

Suốt năm ngày nay, Thái tử đối xử với Huỳnh Mặc Viên như thế nào, bọn họ đều biết. Nâng trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan. Phải nói là sủng ái tới nỗi như chỉ hận không thể đặt nàng lên đầu hắc. Tuy vậy, nhưng Huỳnh Mặc Viên cũng không có hồng hắc ngang tàn như Trắc phi, lưỡi nhưng cũng đối với hạ nhân rất tốt khiến bọn họ đều nể phục, một lòng kính trọng.

Tô Cẩn Hạo bế ngang nàng, rồi từng bước đi vào bên trong phủ, lướt qua đôi mắt hân tơ máu của Doãn Kiều Mộng.

Cẩn thận đặt Huỳnh Mặc Viên yên vị trên đường, Tô Cẩn Hạo đi ra ngoài, mở miệng nói

“Trông coi nàng cẩn thận”

Tử Ảnh và Nhất Ảnh cúi đầu nhận mệnh.

Tô Cẩn Hạo đi ra ngoài tiếp khách khứa, nụ cười hòa hoãn khó có được trên gương mặt hân.

“Uy uy uy, xem nào, bây giờ Thái tử đã muốn mua dây buộc mình rồi ư?” Một giọng nói ngả ngớn cất lên khiến Tô Cẩn Hạo đen mặt, quay lại

“Tư Lạp, người một ngày không tới nhiều ta thì không sống được à?” Giọng nói hân lạnh lùng, mang theo vài phần phiến toái.

Tư Lạp là một Thánh Y bậc nhất của Tam quốc. Năm đó Tô Cẩn Hạo bị người hạ độc ám sát, lạc đến Bội Y cốc của Tư Lạp, liền được y cứu chữa. Tuy Tô Cẩn Hạo rất cảm kích Tư Lạp, nhưng thực sự không thể chịu nổi y. Tư Lạp dường như coi hân như trò đùa mà trêu chọc.

“Đương nhiên không thể, quá nhiều người là thú vui ‘tao nhĩ’ của ta a” Tư Lạp mặt dày nói.

Người thật sự nên ở cùng một chỗ với Huỳnh Mặc Viên. Trong lòng Tô Cẩn Hạo âm thầm nghĩ. Khẳng định Tư Lạp mà ở cùng Huỳnh Mặc Viên, sẽ có rất nhiều trò vui. Hân khẽ nhếch miệng. Nếu nói hân không đề phòng lưỡi miêu kia có thể hay không bị Tư Lạp cướp mất thì là giả. Nhưng có sao chứ? Hân có tự tin rằng đại thụ của Huỳnh Mặc Viên chỉ có thể là hân thôi.(Gớm, tự tin thế?)

10. Chương 10: Thích Khách Đêm Tân Hôn

Yahoo, Châu nhi về rồi đây, có ai nhớ không???

=====

“Kẹt”. Tiếng cửa mở, Tô Cẩn Hạo lòng rạo rực bước vào phòng, ra hiệu cho đám nha hoàn, mama lui ra rồi ngồi xuống bên cạnh thân ảnh nhỏ nhắn đang chìm vào mộng đẹp của Huỳnh Mặc Viên.

Vươn tay tháo bỏ khăn voan, gương mặt được trang điểm khéo léo của Huỳnh Mặc Viên được lộ ra. Tô Cẩn Hạo khẽ mỉm cười, chạm nhẹ vào cặp má phần nộn của nàng:“Mặc Viên, dậy đi”. Lời nói như rót mật vào tai cất lên.

Huỳnh Mặc Viên khẽ cau mày trở mình, nhìn thẳng vào mắt hân:“Tiểu Hạo Tử, ta đói!”

Tô Cẩn Hạo dở khóc dở cười, vực lưỡi miêu dậy, sau đó tao nhĩ đứng lên đi về phía bàn hỉ, bưng đĩa điểm tâm và trà tới cho nàng:“Ăn một chút, rồi chúng ta uống trà giao bôi”. Hân lo sợ rằng Huỳnh Mặc Viên không biết uống rượu, vì vậy bèn lấy trà thay rượu.

Nàng khẽ gật đầu, chậm rãi nâng bánh rồi đưa lên miệng ăn. Ừm, hương bánh rất ngon, lại vô cùng ngọt, nhưng cũng không gây ngấy.

Ăn xong, hai người vòng tay qua nhau, uống trà giao bôi. Hai ánh mắt giao nhau, chìm đắm trong tình ái. Tô Cẩn Hạo đã thật sự động tâm, mấy ngày nay đều sắp xếp ổn thỏa cho Huỳnh Mặc Viên, đối với mọi việc nàng làm đều có cảm giác như vô hạn dung túng. Nhưng còn Huỳnh Mặc Viên, dường như không có chút xúc cảm gì.

“Ân, Mặc Viên, chúng ta đã thành thân, ta...”.Buông chén, hân nhìn vào đôi mắt không chút tạp chất của nàng, gương mặt khẽ nóng lên:“Ta....người liệu có động tâm với ta không?”.Cuối cùng cũng nói được.

Bị hỏi như vậy, Huỳnh Mặc Viên cũng hơi dờ ra, lờ dờ đáp lại: “Ta.....”. Nói sao đây, nàng đâu hiểu thế nào là động tâm? Mà nàng cũng không nghĩ rằng Tô Cẩn Hạo động tâm với nàng. Dù gì thì...thân phận nàng cũng không rõ ràng, hơn nữa ưu nhược điểm đều không bộc lộ, há hẳn có thể thích một kẻ như nàng?

“Ta.....”

Có tiếng động. Tại Tô Cẩn Hạo khẽ giật, gương ánh mắt sắc bén nhìn lên trên: “Xuống!”

Huỳnh Mặc Viên còn chưa hiểu gì, đã thấy từ ngoài cửa xông vào khoảng 6,7 tên hắc y nhân bịt mặt, tay cầm gươm sáng loáng.

Thích khách? Trong lòng nàng khẽ đánh bộp một tiếng. Tình tiết thế này rất thường có trong tiểu thuyết xuyên không a.

Nhận thấy sự sợ hãi nhỏ của nàng, sát khí của hắn càng lan mạnh. Vì không muốn đem tâm hồn của mình bị ảnh hưởng, nên Tô Cẩn Hạo đã cho tắt cả âm vệ lui xuống. Không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện thích khách.

“Các người do ai phái tới?”. Lời nói lạnh lùng tựa băng.

Đám hắc y nhân là sát thủ giỏi, tuy bị lấn át một chút bởi giọng điệu lạnh lẽo của hắn, nhưng cũng rất nhanh trấn định, không nói hai lời liền xông lên, giao chiêu với Tô Cẩn Hạo.

Hắc y nhân từ phía trước vung kiếm chém đến, hắn nhanh nhẹn né sang, xoay người rồi công kích tên phía trên. Từ đằng sau, một tên khác đánh lén, đường kiếm xé gió hướng tới. Thân thủ của Tô Cẩn Hạo không phải chỉ để trưng bày, vận khinh công nhảy lên, tích nội lực vào chân, như giao long đá vào hai tên hắc y nhân, khiến bọn chúng lăn ra đất, thổ huyết.

“Hừ”.Hắn xoay người, nâng kiếm đấu với một tên hắc y nhân khác...

Huỳnh Mặc Viên đứng như trời trồng. Cảnh chém giết nàng đã gặp, nhưng đối với gương mặt lúc nào cũng ôn nhu ấm áp của Tô Cẩn Hạo, hiện tại lại như lang đói lao tới vung kiếm chém từng tên hắc y nhân. Nàng từ đầu đến cuối là bộ dáng ngạc nhiên, sau đó môi khẽ cong. Hiện tại trông hắn thật truat a.

Ách!

Huỳnh Mặc Viên bị một tên hắc y nhân phi tới, nắm lấy cổ tay nàng kéo đi. Tô Cẩn Hạo đang đấu với ba tên hắc y nhân cùng một lúc, liếc mắt thấy người thương sắp sửa bị dẫn đi, liền trợn mắt. Thất thủ, bị một tên đánh một chưởng vào ngực.

“Hự”.Hắn khẽ rên một tiếng đau, nhưng Mặc Viên....

“CHOANG”. Tiếng va chạm của sắt vang lên kinh trời, rồi lại một tiếng nam nhân hô lớn: “Có thích khách, hộ giá Thái tử và Thái tử phi!”

Quay đầu, hai mắt khẽ sáng: “Tư Lạp, nhờ ngươi!”.Nói rồi liền biến mất.

Tư Lạp khẽ nhếch môi. Hắc, lần đầu tiên được thấy bộ mặt nóng vội như vậy của đương kim thái tử nha.

Ba tên hắc y nhân nhìn nhau, rồi liền có ý định rút quân.

Tư Lạp phát chiết phiến trng tay, kiêu mị: “Ây da, các ngươi tính chạy đi đâu?”

Bỏ mặc phía sau là cảnh tượng hỗn độn, đèn đuốc một vùng của phủ Thái tử, Tô Cẩn Hạo hai mắt sắc lạnh, sáng quắc trong đêm, như hổ đói mà phi thân đuổi theo thân ảnh hắc y nhân trước mặt đang vác Huỳnh Mặc Viên trong tay.

Đuổi tới cánh rừng trúc, hắn liền đuổi kịp, hai thân ảnh đều hạ xuống đất.

Gió đêm hiu hiu thổi, quấn quanh lá trúc vương trong không khí se lạnh. Ánh trăng mờ mờ phủ lên bóng dáng cao thẳng đồ rực của Tô Cẩn Hạo.

Ánh mắt như muốn giết người của hắn phóng đến hắc y nhân, môi mỏng lạnh lẽo mấp máy: “Người....rất cực muốn gì?”.Hắn không thể khinh xuất mà bước tới, không thể chắc chắn rằng hắc y nhân có hay không giết chết Mặc Viên.

Hắc y nhân không nói gì, từ từ hạ nàng từ trên lưng xuống, nhìn nàng một lúc rồi dời tầm mắt, nhún chân lao vào Tô Cẩm Hạo như tia chớp.

Hắn mím môi, hai mắt híp lại, cũng lao vào tiếp đấu.

Nãy đấu với mấy tên hắc y nhân kia, bọn họ đều là sát thủ cấp cao, nội lực lẫn võ công đều thuộc hạng tuyệt đỉnh. Hơn nữa, võ công hình như không phải của người trong quốc. Khẳng định bọn họ là người của quốc khác. Trong tam quốc có Long Nhạc quốc, Cẩm Ly quốc và Phượng Song hoàng triều. Trong tam quốc, Long Nhạc và Cẩm Ly là hai quốc bất hòa, thường xuyên xảy ra chiến tranh. Vậy.....chẳng lẽ đây là người của Cẩm Ly?

“Xoẹt”

Mùi tanh tươi của huyết tinh xộc lên. Máu đỏ vương trên cành trúc, tạo nên khung cảnh mơ hồ quỷ dị.

Thân ảnh hắc y nhân bị chém làm đôi, thân chân mỗi nơi.

Huỳnh Mặc Viên hơi nhíu nhíu mi, quay đầu sang một bên mà cảm thấy khó chịu bởi mùi máu tanh.

Tô Cẩm Hạo hoảng sợ vụt kiếm, nhanh chóng ôm lấy thân ảnh nhỏ của Huỳnh Mặc Viên: “Xin lỗi, ta.....”. Có trời mới biết, khoảnh khắc nàng quay mặt đi, hắn cảm thấy sợ hãi cùng khổ sở thế nào.

“Ừm, ta không chán ghét. Chỉ là.....mùi...”. Đường như biết Tô Cẩm Hạo nghĩ gì, Huỳnh Mặc Viên cọ cọ vào ngực hắn, nhỏ nhẹ nói.

Là vậy? Trái tim treo lơ lửng của hắn được gỡ xuống. Hắn rất sợ nàng sẽ chán ghét mình.

Mỉm cười, Tô Cẩm Hạo vươn tay xoa đầu Huỳnh Mặc Viên: “Đi, ta đưa nàng trở về!”

Nói rồi, hai thân ảnh đỏ rực biến mất trong rừng trúc, chỉ để lại khu rừng âm u mù mịt. Chim bồ câu trắng toát như cái bóng khe cát cánh, khuất dạng sau màn đêm.

Sắp xếp cho Huỳnh Mặc Viên ngon lành chìm vào giấc ngủ xong, Tô Cẩm Hạo cất bước ra ngoài, không quên khép lại cánh cửa.

Bước về phía hoa viên, hương thuốc nhàn nhạt truyền trong không khí, men theo mùi hương, hắn đi tới lương đình.

“Tư Lạp, giải quyết ra sao rồi?”. Quả nhiên, Tư Lạp thân vận lam y, dường như thường lệ nghiên cứu được liệu. Tô Cẩm Hạo rất tự nhiên ngồi xuống ghế ngọc, ánh mắt thâm trầm.

Y ngẩng đầu, phẩy tay rồi ngồi xuống đối diện hắn, hơi nhếch môi: “Ta đã lưu lại một kẻ sống sót”.

Hắn gật đầu, quả nhiên Tư Lạp rất hiểu hắn, lưu lại một tên để hỏi xem kẻ đứng sau bọn họ tới ám sát hắn là ai. Hơn nữa....

“Đáng tiếc, hắn ta lại nhất mực không nói, còn nuốt độc dược giấu ở kẽ răng mà tự sát”. Tư Lạp lắc đầu, vẻ mặt thì tiếc nuối nhưng ánh mắt thì lộ rõ vẻ thích thú. Đường nhiên đối với độc dược và những thứ liên quan tới nó, y dường như đều là bộ dáng cao hứng vô cùng.

“Nhưng người có chắc chắn đám hắc y nhân đó tới để giết người không?”. Tư Lạp nhìn Tô Cẩm Hạo, trịnh trọng.

Hắn nhướn mày, sau đó rũ mắt: “Ta không chắc. Khi giao đấu, ta thấy bọn họ không có ý định muốn giết ta. Hơn nữa, nếu muốn giết, thì chỉ việc dùng Mặc Viên uy hiếp ta, nhưng bọn họ lại không làm vậy, đến một sợi tóc cũng không muốn thương tổn nàng”.

“Đúng vậy, còn có, ta cảm thấy mục tiêu của chúng không phải người mà là Thái tử phi nga”. Y sờ sờ cằm, nhìn xuống suy đoán.

Tô Cẩm Hạo im lặng, hiển nhiên đối với việc này cũng nảy sinh nghi ngờ. Chẳng lẽ Mặc Viên có quan hệ với họ? Không thể nào, hắn tin nàng. Nếu nàng có quan hệ với họ, vậy khi bị bắt đi, ánh mắt nàng không thể lộ ra vẻ sợ hãi hiểm có kia được. Chuyện này, dù có là gì đi nữa, thì hắn cũng sẽ tin nàng, nhất mực.....

“Không xong rồi chủ tử, Thái tử phi, nàng....”. Tử Ảnh xuất hiện, vẻ mặt hấp tấp lo lắng, thở dốc, mồ hôi túa ra.

Nhận thấy sự không ổn của nàng, lòng Tô Cẩn Hạo thăm hồ không ổn, vì vậy, vừa đưa Huỳnh Mặc Viên trở về từ tay tử thần, hiện tại lo lắng lại dồn đến: “Thái tử phi? Thái tử phi có chuyện gì?”. Hấn kích động.

Tư Lạp cũng nhận thấy không ổn, hai hàng mày hơi chau lại.

Tử Ảnh hai mắt phiếm nước, run run nói: “Thái tử phi trúng độc rồi!”

11. Chương 11: Lo Lắng

Cả phủ sáng rực bởi đèn đuốc, nô tỳ gia đình đi lại hồi hải.

Tô Cẩn Hạo dụng khinh công dẫn theo Tư Lạp phóng tới Mộng Điền Viên.

Vừa thấy thân thể xám ngoắt yếu ớt của Huỳnh Mặc Viên trên giường, hấn liền nhin không được mà lão đảo, sau đó nhanh chóng tới bên cạnh nàng: “Mặc Viên, Mặc Viên!”. Mặc dù biết có gọi cũng không thể khiến Huỳnh Mặc Viên thanh tỉnh nhưng hấn vẫn gọi.

Tư Lạp đi tới, kéo tay nàng bắt mạch, sau đó lại lật người nàng lên, nhìn vùng gáy.

Y nhúu mày nhìn đám đốm đen chỉ chít trên vùng gáy Huỳnh Mặc Viên, sau đó buông ra. Tử Ảnh bụm miệng, mắt trợn tròn. Tô Cẩn Hạo lòng như lửa đốt, sự lo lắng cùng sợ hãi lẫn át hết trí óc hấn. Hấn muốn tiến lên nhưng bị Tư Lạp kéo lại, lôi ra khỏi phòng, đồng thời cũng ra hiệu cho tất cả mọi người đi ra, không một ai được phép ở cạnh Huỳnh Mặc Viên.

“Tư Lạp, ngươi làm gì vậy? Mặc Viên nàng....”. Thấy y đuổi hết mọi người ra ngoài, không để lại ai, Tô Cẩn Hạo liền tức giận lớn tiếng mắng nhiếc, còn một chưởng muốn đánh y.

Tư Lạp nhanh tay nhanh mắt tránh được một đòn, muốn trêu chọc hấn một câu nhưng lại sợ ảnh hưởng đến tâm tình hấn, liền ho khan trịnh trọng nói: “Thái tử phi bị trúng cổ độc Biện Lô. Loại Biện Lô này là thành phẩm của Ngọa điểm tâm kết hợp với trà hoặc rượu. Khi trúng Biện Lô độc, bệnh nhân sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, giai đoạn đầu là có giật, mê sảng, giai đoạn hai là vùng gáy xuất hiện nhiều đốm đen, giai đoạn cuối cùng là vùng bàn chân và cổ họng cũng xuất hiện đốm đen, sau hai ngày, đốm đen sẽ phồng rộp, máu từ đó chảy ra, chảy tới khi bệnh nhân mất hết máu và chết. Biện Lô độc là loại độc lây lan, cần phải cách ly. Nếu ngài hoặc bất cứ ai lây loại độc này, ta thực không thể cùng lúc giải độc cho cả hai đâu!”

Biện Lô độc? Tử Ảnh trong lòng đánh bộp một cái, cố gắng giữ bình tĩnh mở miệng: “Biện Lô là thành phẩm của Ngọa điểm tâm kết hợp với rượu và trà ư? Chẳng phải Ngọa điểm tâm là do người của Trắc phi mang tới sao?”

Tô Cẩn Hạo xoay đầu, ánh mắt băng lãnh phần nộ cực điểm, cơ thể toát ra sát khí nồng đậm. Trắc phi? Hấn hít thở, điều hòa hơi thở: “Tư Lạp, phiền ngươi giúp Viên Viên giải độc!”. Nói rồi, một bóng huyết sắc bước tới Kiều Trang viên của Trắc phi.

Tư Lạp ngay cả cơ hội ú ớ cũng không có. Biện Lô độc hấn có cách giải nhưng nguyên liệu để chế giải được y không có. Mà thực chất Biện Lô độc có gốc gác từ Phượng Song hoàng triều, nên nguyên liệu chế giải được chỉ bên đó mới có. Nhưng....từ đây tới Phượng Song mất tới nửa tháng, mà độc được thì bộc phát vào sau hoàng hôn ngày kia. Không kịp, thực sự không kịp. Hấn đi đi lại lại, nghĩ nghĩ một hồi rồi lấy ra một quả pháo sáng nhỏ, sau đó phóng lên trời. Pháo bay lên một đường rồi vỡ tung thành một mào đốm chói.

Y gật gật đầu. Như vậy là được rồi!

“Trắc phi nương nương, Thái tử, Thái tử giá lâm!”. Tiểu Thúy chạy vào, thở hổn hển nói

Nghe tới Thái tử, Trắc phi lòng liền nhảy lên, vội vàng ra lệnh: “Mau trang điểm cho ta, đem xiêm áo kim châu ra cho ta!”.

“Dạ”. Tiểu Thúy cười tươi rói, vội vàng chuẩn bị cho Doãn Kiều Mộng.

Một lúc sau, Tô Cẩn Hạo một thân huyết y đỏ rực tiến vào.

Doãn Kiều Mộng cũng chúng nô tỳ quỳ xuống, mắt ả ta đỏ ửng, dáng vẻ kiều mị thướt tha: “Cung nghênh Thái tử điện hạ”.

Hắn mỉm cười, đưa hai tay nâng ả lên: “Ái phi miễn lễ. Đêm nay ta sẽ ở lại Kiều Trang viên trò chuyện cùng nàng!”

Trái tim Doãn Kiều Mộng nhảy tung tưng, vẻ mặt vừa uất ức lại có chút cam chịu, môi son nhẹ nhàng uyển chuyển: “Hôm nay là ngày vui của người và Thái tử phi tỷ tỷ, có sao người lại tới đây chứ?”. Huỳnh Mặc Viên trúng kịch độc, chuyện này nàng ta không phải không biết.

Đáy mắt Tô Cẩn Hạo lóe lên, kéo ả ngồi xuống, cho người lui xuống rồi nắm lấy tay ả, cứng chiều: “Mộng nhi không nên giận dỗi. Cái tiện nhân Huỳnh Mặc Viên kia sắc đẹp làm sao sánh bằng nàng, đã vậy đêm nay còn trúng độc nữa, thật khiến ta chán ghét nồng đậm. Nếu không phải sợ người ngoài đồn tiếu cùng phụ hoàng ngấm ngấm muốn ta lập ả làm Thái tử phi, ta chắc chắn sẽ không thành thân cùng nàng ta a!”

Doãn Kiều Mộng lòng mềm nhũn, che miệng cười, gương mặt đỏ ửng.

“Được rồi được rồi, để chuộc lỗi, ta mời nàng thưởng Phúc Tọa, có được không?”. Phúc Tọa là loại rượu cực mạnh, chỉ cần một ngụm cũng khiến người ta say tới hơn một ngày một đêm. Như vậy, hắn không sợ ả ta không khai hết kế hoạch của phụ thân ả.

Doãn Kiều Mộng yêu mị cười, cho rằng Tô Cẩn Hạo muốn cho hai người cùng uống Phúc Tọa để tăng tình thú, liền vui vui vẻ vẻ gật đầu đáp ứng. Huỳnh Mặc Viên a Huỳnh Mặc Viên, người có là Thái tử phi thì sao chứ? Bất quá cũng chỉ là mạc danh kỳ hiệu. Đến cả trượng phu danh chính ngôn thuận của người còn bỏ mặc người sống chết không lo mà chạy tới với ta. Xem như ván này ta thắng.

Chuẩn bị một bình Phúc Tọa, Doãn Kiều Mộng mị hoặc rót vào chén ngọc của hai người, sau đó che miệng uống một ngụm. Tô Cẩn Hạo nhếch miệng, cũng uống một ngụm, nhưng đều là vận nội lực tích lại ở cuống họng thành một viên đá nhỏ.

“Thái tử...”. Ngà ngà say, Doãn Kiều Mộng ánh mắt mông lung nhìn Tô Cẩn Hạo.

“Ân?”. Hắn nhả viên đá ra, ném đi, nhìn ả.

“Thái tử, người nhất định sẽ trở thành chân long thiên tử!”. Khẳng định ả đã say rồi.

Đứng dậy, Tô Cẩn Hạo rót trà, uống, nhướn mày nhìn ả: “Ồ, nhất định?”

“Đúng vậy a, ỨC, phụ thân nói vậy mà!”. Nắc một tiếng, ả ngả ngớn nói

“Nói? Nói ra sao?”. Nhấp thêm một ngụm trà, Tô Cẩn Hạo mắt cũng không buồn nâng, hỏi

“Ân, người nói, ỨC, sau này, ỨC, khi nhất thống thiên hạ, ỨC, sẽ giúp chàng lên ngôi hoàng đế, ỨC, cho thiếp làm hoàng hậu, ỨC”.

Tô Cẩn Hạo nắm chặt chén ngọc, lạnh lùng nhìn Doãn Kiều Mộng: “Hắn muốn nhất thống thiên hạ bằng cách nào? Chỉ dựa vào bản thân?”. Doãn thừa tướng là quan văn, binh tướng không hề có lấy một, trừ phi là.....

“Ừm, ỨC, hôm đó thiếp có đi qua... ỨC, thư phòng của phụ thân, ỨC, nghe thấy, ỨC, cái gì mà... mà Cẩn Ly gì đó, ỨC”. Doãn Kiều Mộng nói

“Choang”. Tiếng vỡ vụn. Chén ngọc trong tay Tô Cẩn Hạo vỡ thành từng mảnh. Mảnh sứ cứa vào tay khiến huyết trào ra. Doãn Kiều Mộng thanh tỉnh, kinh hoảng hô lên.

Hai mắt hắn tràn ngập sát khí. Giỏi lắm Doãn thừa tướng, thông đồng với Cẩn Ly bán nước. Doãn Kiều Mộng thật ngu ngốc, nàng ta cho rằng Doãn thừa tướng sẽ giành ngôi đưa cho hắn sao? Ngôi vị Thái tử đã là của hắn, há long ý sẽ không do hắn ngồi ư? Doãn thừa tướng là muốn mượn binh Cẩn Ly đánh Long Nhạc, sau đó thuận lợi ngồi lên ngôi vị Hoàng đế. Nhưng ông ta cũng quá ngây thơ rồi, ông ta cho rằng

Cần Ly kia sẽ để ông ta đứng đầu Long Nhạc ư? Nếu Cần Ly chiếm được nước, sẽ nhân cơ hội mở rộng bờ cõi, hoàng thất cũng quan lại đều giết hết.

Thông đồng với địch bán nước, tội ác tày trời.

Nhìn xuống thân thể Doãn Kiều Mộng đang chổng chơ nằm vật vã ra vì say, Tô Cẩn Hạo nhếch mép.

Trở về Mộng Điền viên, thấy cửa phòng Huỳnh Mặc Viên mở, Tô Cẩn Hạo bồn chồn đi vào. Thực không biết độc đã được giải hay chưa nữa.

Trong phòng có hương thuốc nhàn nhạt, một thùng tắm lớn đặt giữa gian phòng. Huỳnh Mặc Viên trên người vận trung y trắng, làn da nhợt nhạt so với quần áo trên người còn trắng hơn. Tư Lạp lấy ra một bình sứ đen và một vài ngọn cỏ gì đó, sau lại đổ vào một bình lớn một chất dịch xanh ngọc.

“Đây là giải được?”. Tô Cẩn Hạo nhìn Tư Lạp, ánh mắt âm trầm.

Y lắc đầu, đưa cho hắn một viên đan dược đỏ: “Uống cái này, sau đó đưa Thái tử phi tới ngâm trong bồn”.

Tô Cẩn Hạo không hiểu lắm, nhưng vẫn uống đan dược rồi đi ra, bế ngang Huỳnh Mặc Viên lên, thả nàng cùng cả trung y vào bồn.

Ngâm được một lúc, từ mặt nước nổi lên các đốm đen đen vô cùng kinh dị.

Tô Cẩn Hạo lo lắng, kinh hãi không thôi.

“Ta không có trên người nguyên liệu của giải được nên chỉ đành giúp nàng ấy thanh tẩy một chút độc, lưu thông mạch máu. Ngày mai, người của Vạn Độc sơn trang sẽ tới đưa cho ta nguyên liệu, đến lúc đó, độc của nàng sẽ được thanh trừ hết.”. Vạn Độc sơn trang tàng trữ rất nhiều dược liệu và độc dược, vì vậy chắc chắn sẽ có. Y có chút thâm tình với Vạn Độc giáo chủ nên chắc chắn bọn họ sẽ đưa dược liệu tới

Tô Cẩn Hạo gật đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn gương mặt đang dần khỏi sắc của Huỳnh Mặc Viên mà lòng nhẹ đi không ít.

12. Chương 12: Thái Tử Và Thánh Y

Tin tức Trắc phi gian dối với nam nhân khác truyền khắp kinh thành.

Doãn Kiều Mộng vừa tỉnh dậy, đã thấy bản thân nằm trên giường với một xú nam nhân xấu xí bản thủ, liền hét toáng lên. Thái tử đi đến, tức giận cau mày nói sẽ từ ả. ả liền hoảng sợ quỳ xuống, bộ dáng chật vật không thể tả: “Thái tử, thiếp, hức, thiếp không có. Huhuhu, Thái tử, người phải...phải tin thiếp, Thái tử...”. Nước mắt giàn dụa, dáng vẻ lê hoa đái vũ khiến người thương tiếc.

Tô Cẩn Hạo hừ lạnh, lạnh lùng nhìn ả: “Hừ, mới có một đêm không có ta, người đã chịu không nổi mà đi tìm nam nhân khác”.

“Không, Thái tử, người không thể, rõ ràng, hức, rõ ràng đêm qua người ở cùng ta mà? ”. Doãn Kiều Mộng hai mắt mở to, không tin nói.

“Hồ ngôn loạn ngữ, Thái tử hôm qua cả đêm đều ở trong Mộng Điền viên chăm sóc cho Thái tử phi, làm sao có thể ở với Trắc phi?”. Lý quản gia nhíu mày lên tiếng.

Doãn Kiều Mộng không cam tâm, thẫn thờ nhìn mấy tên gia đình đang kéo nàng ra khỏi cửa.

“Không, Thái tử, thiếp không có, Thái tử, thiếp bị oan!”. Nhìn bóng Tô Cẩn Hạo đang xa khỏi mình, ả hét lên.

Tô Cẩn Hạo cười lạnh. Chuyện này là do hắn sắp đặt, người đưa tên gian phu đó lên giường Trắc phi là hắn, khiến đám người cả phủ đối với việc Thái tử Tô Cẩn Hạo đêm qua đến Kiều Trang viên là giả, mất điếc tai câm.

Hắn đương nhiên biết người hạ độc Huỳnh Mặc Viên không phải Doãn Kiều Mộng. Làm gì có ai hại người mà để thiên hạ dễ dàng đoán được mình chứ? Chắc chắn đây là chiêu giết người giá họa, là muốn hắn hiểu lầm Doãn Kiều Mộng chính là kẻ hại Mặc Viên. Nếu kẻ đó muốn, vậy hắn cũng thuận theo mà kết luận kẻ hạ độc là Trắc phi đi.

Lại nói hắn lại dùng chiêu tiểu nhân kia để trả đũa Doãn Kiều Mộng thì không đúng. Tô Cẩn Hạo hắn chỉ là muốn ả ta chịu nhục nhã trước khi chết thôi. Chết.....nó quá đơn giản rồi!

Trở về Mộng Điền viên, Tô Cẩn Hạo thấy Huỳnh Mặc Viên đang ngồi ăn bánh bao. Hắn trợn mắt, nhanh như chớp chạy đến ôm chậm lấy nàng: “Viên Viên, nàng tỉnh rồi, thực sự tỉnh rồi. Tốt quá, thật tốt quá!”

Có trời mới biết suốt đêm qua, lòng hắn nôn nao cồn cào như thế nào, lúc nào cũng nghĩ về miều lười Viên Viên. Tô Cẩn Hạo biết được sự thật kinh hoàng: hắn đã yêu Huỳnh Mặc Viên.

Tuy nàng không mang vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, không phải tài nữ, dù rất lười nhưng hắn lại rơi vào hố đen do nàng xây dựng trong trái tim từ khi nào không biết, để hiện tại muốn dứt cũng không thể.

Siết lấy người trong ngực, cổ họng Tô Cẩn Hạo nghẹn lại.

Huỳnh Mặc Viên bị hắn ôm, nhất thời có chút xấu hổ cùng khó thở, vì vậy đành đưa hai tay lên, vô lực mà đẩy đẩy hắn: “Tiểu Hạo Tử, buông ra a, khó thở”.

Tô Cẩn Hạo xấu hổ buông nàng ra, nhìn vào đôi mắt đen láy ngập nước của nàng: “Viên Viên, từ giờ đừng làm gì khiến ta lo lắng. Nàng có biết vào lúc nhìn cơ thể yếu ớt của nàng, ta đã rất sợ không? Ta thực sự rất sợ, sợ rằng sẽ mất nàng. Ta đã mất rất nhiều thứ, ta cũng có thể dễ dàng buông tha những thứ đó, chỉ riêng nàng là không thể. Vì vậy, cầu xin nàng.....”. Giọng hắn nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Huỳnh Mặc Viên dường như nhìn lần đầu tiên thấy được vẻ mặt này của hắn, chỉ khẽ vỗ vỗ lưng hắn: “Tiểu Hạo Tử, ta sẽ không như thế nữa. Người không cần lo lắng a”.

Lòng Tô Cẩn Hạo ấm áp hẳn.

“Khụ khụ, các người coi ta là không khí ư?”. Tư Lạp bị bơ từ đầu tới cuối, nhìn hai con người đang đắm đuối như cá chuối nhìn nhau kia, ân ân ái ái thực khiến một mỹ thiếu niên khuynh tài khuynh thế, diện mạo vô song, tuyệt thế giai nhân như hắn cảm thấy thực khó chịu. (tag: khiếp, trình độ ảo tưởng của ông này lên cao quá đi!)

Huỳnh Mặc Viên nhe răng cười cười. Tô Cẩn Hạo lạnh lùng nhìn y: “Còn chuyện gì không?”. Ý là: Người xéo lẹ lên.

“Kh...khụ, có, ta cần chuẩn mạch cho Thái tử phi”. Ý là: Thật ra là không có gì đâu, nhưng ta cứ thích ở lại phá đám các người đấy!

“Ta thấy sắc mặt nàng ấy rất tốt!”. Ý: Nếu người muốn sắc mặt mình trở thành màu tím do bị ta đâm thì cứ ở lại!

“Đúng là hồng hào, chuyện, ta là Thánh Y, từng cứu người một mạng rồi mà!”. Ý: Người dám đánh ân nhân?

Hai người ta lườm người, người liếc ta, không ai sợ ai. Huỳnh Mặc Viên giương mắt, nhìn hai người rồi nằm gục xuống: “Hai người, ta đói rồi! Tiểu Hạo Tử, lấy giúp ta chút đồ ăn không?”

Tô Cẩn Hạo thực sự rất hận Tư Lạp, ý vào từng cứu hắn 1 mạng thì liền trèo lên đầu hắn ngồi, hại hắn không ít lần tức chết! Hiện tại đang đuối không được y, hắn lại bị Mặc Viên ‘đuối’, liền cau mày lạnh lùng nhìn Tư Lạp. Đối lại nhận được ánh mắt đắc thắng của y.

“Thánh Y, giúp ta pha chút nước....ừm, ngọt không?”. Huỳnh Mặc Viên hai mắt chớp chớp nhìn Tư Lạp.

Haha, người tưởng người thắng ư? Tô Cẩn Hạo nhếch miệng nhìn y. Tư Lạp tức điên, phồng mồm lên rồi vùng vằng đi ra ngoài.

Tô Cẩn Hạo ôn nhu xoa đầu Mặc Viên rồi ra ngoài nốt.

Huỳnh Mặc Viên ngáp dài. Có thật hai người này là nam nhân không vậy? Một là Thái tử, một là Thánh Y, sao lại có bộ dáng trẻ con vậy chứ?

=====

Chương này hơi ngắn, mọi người thông cảm nha!!!

13. Chương 13: Chuyển Di Quang Châu

Chuyện Doãn thừa tướng thông với ngoại quốc bán nước đã được Tô Cẩn Hạo trình lên Hoàng thượng, hơn nữa còn có đủ nhân chứng vật chứng. Hoàng thượng nổi giận, ra lệnh tru di cửu tộc.

Mới mấy ngày trước cự Trắc phi Doãn Kiều Mộng-nữ nhi của Doãn thừa tướng bị Thái tử hưu, kết tội hồng hạnh vượt tường, qua đêm với gian phu. Hôm nay lại tới lượt Doãn thừa tướng bị tru di cửu tộc bởi tội danh phản quốc. Hài, thật sự Thái tử đã có tính toán hết rồi a.

Phé Trắc phi để Doãn thừa tước giận, đẩy nhanh quá trình phản quốc. Từ đó, Tô Cẩn Hạo có thể dễ dàng trộm chứng cứ từ thư phòng của lão. Không giết Trắc phi cũng chỉ muốn ả ta nhận thống khổ, đầu tiên là nhận mọi phần nộ từ phụ thân, rồi tới khinh thường của dân chúng, tiếp là sự hắt hủi khi thấy người gặp họa của cơ thiếp, thứ nữ trong Doãn gia. Thứ hai là để ả biết được chân tướng sự việc, biết được phụ thân mà mình tôn kính bấy lâu lại chính là người đẩy cả gia tộc vào cái chết!

Tô Cẩn Hạo nhếch miệng. Đối đầu với ta? Chừng nào ta còn sống thì dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi!

Hừ một cái, lại nghĩ đến Huỳnh Mặc Viên kia có lẽ còn chưa dậy, gương mặt liền thay đổi nhanh chóng. Hắn mỉm cười ôn nhu, một thân hoàng y bước tới Mộng Điền viên.

Hắn tới đây âu cũng trở thành thói quen. Trước đó Tô Cẩn Hạo có căn dặn mọi người trong viên mỗi khi hắn đến không cần thông báo cả ảnh hưởng đến việc Thái Tử Phi nghỉ ngơi.

Vừa đẩy cửa ra, Tô Cẩn Hạo liền bất ngờ. Huỳnh Mặc Viên đang ngồi trên chiếc chiếu rải trên mặt đất, trước mặt là rất nhiều đồ vật lạ mắt mà hắn chưa thấy qua bao giờ.

Huỳnh Mặc Viên ngẩng đầu, cũng không kinh ngạc, chỉ đưa tay vẫy vẫy: “Lại đây Tiểu Hạo Tử!”

Tô Cẩn Hạo đi đến, không câu nệ mà ngồi xếp bằng xuống chiếu cói giống Huỳnh Mặc Viên, đầu đầy dấu hỏi chấm.

“Viên Viên, nàng là đang....”

Nàng ngẩng đầu, nói: “Ừm, thì là....ta đang xem lại mấy đồ dùng của ta. Không biết còn cái gì dùng được không nữa?!”

Tô Cẩn Hạo gật gù, chỉ vào một thứ hơi thôn thôn, nhưng lại khá dày màu đen.

Huỳnh Mặc Viên le lưỡi: “Hi hi, cái này gọi là súng kích điện!”

“Súng kích điện?”. Hắn tròn mắt. Nghe thật lạ tai nga.

“Àn, cái này....ừm, hôm diện kiến Hoàng thượng, ta có cho cái cô Mộng gì đó ”dùng thử” cái này. haha”. Nói xong, nàng cười khan, mặt hơi hồng.

Sau khi tỉnh dậy, Huỳnh Mặc Viên phát hiện ngoài bộ y phục trên người thì dường như là cả thể xác lẫn ba lô đựng đồ của nàng cũng xuyên tới. Nàng vừa mừng vừa

Tô Cẩn Hạo nhớ tới đêm đó Huỳnh Mặc Viên chỉ vừa chạm nhẹ vào Mộng Điền Lam đã khiến ả ta ngã lăn ra, co giật mạnh, ôm lấy tim mà thở không nổi. Vậy ra là do cái thứ gọi là “Súng kích điện” này sao?

“Tiểu Hạo Tử, nếu một ngày ngươi dám bắt nạt ta, ta liền....”. Câu sau không nói hẳn ai cũng biết. Tô Cẩn Hạo run lên, gương mặt của Huỳnh Mặc Viên gian xảo vô cùng, mang theo ý cười.

Hắn lắc đầu dở khóc dở cười. Trong lòng ảm áp. Viên Viên đã có thêm một bộ mặt rồi!

Mấy hôm sau, trong phủ là một trận náo loạn.

“Đây ba bốn năm”

“Đây năm sáu bảy”

“Đây Q K A”

...

“Tứ quý át”

“SÂM: ĐÔI MUỖI ĐÔI J ĐÔI Q. Yeah, thắng rồi thắng rồi! Mau nôn 15 lượng ra đây!”.

“Có chuyện gì mà phủ ồn ào vậy?”. Tô Cẩn Hạo vừa trở về từ hoàng cung, vừa tới cửa phủ đã nghe thấy tiếng huyên náo phát ra, liền nhíu mày nhìn Lý quản gia.

Ông cúi đầu, che dấu sự tội độ bị thương:“Là Thái tử phi đang cùng với các gia đình trong phủ chơi bài Tây ạ!”. Huhu, ông thấy hay, vào chơi, cuối cùng là bị thua mất 10 lượng. Trời ơi, 10 lượng là tiền lương suốt hơn 2 tháng của ông ta đó!

Nghe đến Huỳnh Mặc Viên, Tô Cẩn Hạo liền nở nụ cười. Sau đó ung dung, tiêu sái tự tại bước tới Mộng Điền viên.

Một đám gia đình, nô tỳ xúm xúm lại bàn đá, hô to gọi nhỏ, đáng vẻ náo nhiệt vui vẻ lạ thường. Đặc biệt là trong đó còn có cả.....Tử Ảnh và Nhất Ảnh???

Huỳnh Mặc Viên thì hào hứng ngồi trên sàng trúc dưới tàng cây, vẻ mặt tuy lười biếng nhưng tràn đầy sức sống hơn rất nhiều so với lần đầu tiên hắn gặp nàng.

“Viên Viên?”. Tô Cẩn Hạo cất tiếng gọi.

Cả đám gia đình nô tỳ nghe âm thanh của Tô Cẩn Hạo liền dừng lại, hốt hoảng tản ra. Hắn đi đến chỗ Huỳnh Mặc Viên, lướt qua chỗ Tử Ảnh và Nhất Ảnh, liền liếc một họ một cái khiến cả hai không hẹn mà cùng rùng mình.

“Tiểu Hạo Tử!”. Huỳnh Mặc Viên cười, không chút kinh ngạc khi thấy hắn đến, ngược lại còn vui vẻ nói:“Người xem, ta kêu Tử nhi và Nhất tử đánh bài, đã thắng được rất nhiều ngân lượng nga!”. Đôi mắt sáng như sao.

Đầu Tô Cẩn Hạo đầy hắc tuyến. Chẳng lẽ phủ Thái tử thiếu tiền cho nàng dùng à? Nhưng nhìn gương mặt sáng ngời của nàng, hắn lại thở một hơi, bẹo má nàng:“Ngày mốt chúng ta đi Quang Châu!”

Huỳnh Mặc Viên nhìn hắn, lơ mơ:“Ồ đó có đồ ăn chứ? Đi có mệt không?”. Nàng rất lười, sợ khó sợ mệt.

Tô Cẩn Hạo dở khóc dở cười, xoa xoa đầu nàng:“Không mệt, còn có rất nhiều đồ ăn ngon và cảnh đẹp, nhiều nơi để chơi nữa!”

Huỳnh Mặc Viên mỉm cười, gạt đầu rồi tựa vào lòng hắn, tìm nơi thoải mái nhất rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tô Cẩn Hạo vuốt vuốt mái tóc nàng. Thật ra thì chuyến đi Quang Châu này là để dễ bề bàn đại sự với Chu đại nhân về việc lật đổ tất cả bè cánh của Hoàng hậu, khiến cho bà ta không còn chỗ đứng, đồng thời diệt trừ hậu họa có ý muốn chiếm ngôi của Lâm gia.

Hắn vốn muốn đi một mình nhưng lo sợ Huỳnh Mặc Viên ở lại sẽ nguy hiểm đến tính mạng, lo sợ Lâm gia sẽ lấy nàng ra uy hiếp hắn, vì vậy mới đành mang nàng theo. Chuyến đi này chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng so với việc để nàng lại, còn càng nguy hiểm hơn.

Tô Cẩn Hạo thở dài, luồn tay qua chân nàng bế bổng lên, đưa vào phòng, đắp mền cho nàng rồi mỉm cười bước ra ngoài.

“Tử Ảnh và Nhất Ảnh, làm việc 5 tháng không công”. Đi lướt qua, Tô Cẩn Hạo cất giọng lạnh nhạt. Một câu thôi cũng khiến hai người đều khổ sở.

Ngày xuất phát, đoàn xe giá chuẩn bị đi thì một chiếc xe ngựa chạy lên. Tô Cẩn Hạo vén rèm nhìn ra nhũn mày.

Phía xe ngựa bên kia, Liễu Tử Lộ một thân lam y thoát tục, xinh đẹp như hoa, gương mặt ửng đỏ hướng Tô Cẩn Hạo hành lễ: “Tiểu nữ tham kiến Thái tử phi!”

Hắn mỉm cười, không nóng không lạnh bổ sung: “Liễu tiểu thư, còn Thái tử phi!”

Dứt lời, gương mặt phúng phính của nàng lộ ra. Liễu Tử Lộ đen mặt, nhưng vẫn rất quy củ: “Tiểu nữ tham kiến Thái tử phi!”. Từ lần ở yến hội đêm đó, bị Huỳnh Mặc Viên làm cho ê mặt, nàng ta đã ghét nàng lắm rồi, nhưng mấy ngày sau lại biết tin Thái tử thú nàng làm Thái tử phi, nàng ta như muốn điên lên, càng lúc càng tức giận, hận Huỳnh Mặc Viên không biết để đâu cho hết.

Hoàng hậu có nói Thái tử sẽ cùng Thái tử phi đi Quang Châu, Liễu Tử Lộ biết thời cơ đã đến, muốn nhân cơ hội ở bên cạnh Thái tử, biết đâu có thể trở thành Trắc phi? Rồi nếu có thể tiến xa hơn, khiến Thái tử mê nàng ta, rồi phế Thái tử phi và đưa nàng ta lên.

“Thái tử, Hoàng hậu cô cô có nói chuyện đi này phiên Thái tử cùng Thái tử phi cho tiểu nữ đi cùng để mở mang kiến thức. Liệu có được không ạ?”. Vừa nói, Liễu Tử Lộ vừa uyển chuyển biến gương mặt xinh đẹp của mình trở nên đáng thương.

Tô Cẩn Hạo nhếch miệng. Hoàng hậu, bà còn muốn làm gì đây?

“Ồ, tất nhiên không phiền, Liễu tiểu thư đương nhiên có thể đi cùng chúng ta!”. Hắn mỉm cười hòa nhã.

Liễu Tử Lộ cười, sau đó lui vào trong xe ngựa của mình.

Huỳnh Mặc Viên trở vào trong, âm ứ: “Tiểu Hạo Tử.....cô ta như thế mà ghét ta a?”. Nhớ tới đôi mắt đầy căm phẫn của Liễu Tử Lộ, nàng liền run lên.

Tô Cẩn Hạo ôm nàng vào lòng, giọng nói ôn nhu: “Đừng lo, cô ta chỉ có thể đi cùng chúng ta tới Quang Châu!”. Chứ trở về thì không thể. Hắn âm thầm bổ sung câu còn lại.

như yên tâm hơn, nàng dựa vào lòng hắn, mỉm cười: “Người là tốt nhất!”

Hắn đỡ khóc đỡ cười, nựng má giai nhân sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đường tới Quang Châu còn rất dài...

14. Chương 14: Tình Định Lạc Thân Di

“Chúng thần cung nghênh Thái tử, Thái tử phi!”. Chu đại nhân thân mặc quan phục quỳ xuống, phía sau còn có một tôn nữ, tôn tử và vài hộ vệ.

Quang Châu rộng lớn chỉ sau kinh thành, cuộc sống cũng vô cùng tấp nập bình yên. Khi đoàn xe giá của Tô Cẩn Hạo và Huỳnh Mặc Viên vừa tới đây, toàn thể người trong phủ Khởi Minh đã ra nghênh đón.

Từ trong xe ngựa, Tô Cẩn Hạo bước ra, dáng vẻ ôn nhu trầm ổn, mị hoặc đến không ngờ, thân mặc lam y bước xuống. Khí chất cùng dung mạo của hắn khiến không ít nữ tử phận thứ nữ trong phủ Khởi Minh phải đỏ mặt, tim đập loạn xạ.

Hắn vừa bước xuống, liền vươn tay gọi nhỏ: “Viên Viên, ta đợi!”.

Dứt lời, một làn tay thon nhỏ trắng mịn đưa ra, sau đó nắm lấy tay Tô Cẩn Hạo mà mượn lực bước ra.

Huỳnh Mặc Viên thân mặc hồng y, hai mắt mông lung, dáng vẻ có chút mệt mỏi. Hắn là nàng vừa ngủ dậy đi. Tuy vẻ đẹp của nàng không yêu mị, cũng chẳng động lòng người. Nhưng khí khái thoải mái tự nhiên, cộng với gương mặt khả ái khiến Huỳnh Mặc Viên nhiên nhiên trở nên nhu nhược, làm dấy lên bản năng muốn che chở bao bọc của nam nhân.

Chu Dực-Chu đại nhân nổi tiếng là thanh liêm nghiêm chính, không bao giờ phân xử sai khiến lương dân nơi đây vô cùng kính trọng. Gương mặt chữ điền hần vài nét nhăn của tuổi tác, đôi mắt đanh thép nhưng cũng uyển chuyển như nước, cơ thể lại có phần tròn tròn, điều này khiến nàng càng thêm có hảo cảm với ông, vô thức mà cười:“Chu bá bá!”

Lời này khiến Chu Dực thụ sủng nhược kinh, nhưng rất nhanh đã đổi sang bộ dạng hòa ái nhân từ. Nhưng ông vẫn rất quý củ củ đầu:“Thái tử phi khách khí rồi!”

Nàng cười. Tô Cẩm Hạo mỉm cười, thanh âm từ tính vang lên đều đều:“Chu đại nhân, phiền ngài nghênh đón, chúng ta vào chứ!”

“Thỉnh Thái tử cùng Thái tử phi!”. Ông đưa tay bộ dáng “mời”.

Đương định bước vào, đằng sau lại vang lên âm thanh nhẹ nhàng của Liễu Tử Lộ:” Chu đại nhân, Hoàng hậu có nhờ ngài....”.

Tô Cẩm Hạo đáy mắt hiện lên tia chán ghét, nở nụ cười hòa ái nhìn Chu Dực, thanh âm không lạnh không nóng:“Chu đại nhân, Hoàng hậu có nhờ ngài đặc biệt ”chăm sóc chu đáo” cho Liễu tiểu thư của Liễu gia đây!”.

Như hiểu ra, Chu Dực cười:“Hảo, nếu Hoàng hậu đã ”nhờ vả“, dĩ nhiên thần không thể từ chối!”.

Liễu Tử Lộ dù là tài nữ, nhưng cũng không hiểu được ánh mắt của hai đại nam nhân, đành chỉ biết mỉm cười nhún người:“Đa tạ Chu đại nhân!”.

Rồi đoàn người bước vào phủ.

Tiệc thiết đãi nghênh đón Thái tử và Thái tử phi diễn ra. Tuy không hoành tráng hay có vũ cơ như yến tiệc ở hoàng cung nhưng Huỳnh Mặc Viên thích thế này hơn.

Ăn uống, nói mấy việc vặt vãnh như hỏi thăm sức khỏe xong, nàng biết được: gia quyến của Chu đại nhân không có ai là cùng huyết thống cả bởi ông không thành thân. Cạnh ông chỉ có hai nghĩa tử nghĩa nữ. Nghĩa nữ là Chu Vân, 18 tuổi, vô cùng xinh đẹp, tính cách điềm đạm trầm ổn, cầm kỳ thi họa tinh thông, lại có danh kỳ nữ tại thành Quang Châu, rất được lòng mọi người. Nghĩa tử là Chu Khôi, 16 tuổi, tính tình ương bướng nghịch ngợm, nhưng ngược lại có tinh thần thép và bộ óc thông minh, có thể ứng phó trước mọi khó khăn, văn võ song toàn, danh chấn thiên hạ.

Ông còn có một đứa cháu gái tên Lạc Thần Di, năm nay 17 tuổi, tính cách phi thường cuồng ngạo, bởi từ bé xinh đẹp nên được Lạc gia vô cùng thương yêu, nuông chiều thành hư. Hôm trước, nàng vì bị dân chúng chê là danh giá, nên tức giận đốt nhà người đó, khiến cho nhiều người thương vong, hỏa hoạn cháy hết của cải. Bọn họ kiện lên Chu đại nhân, ông liền nhất quyết xử phạt vào tiền bồi thường của Lạc gia. Mất hơn 100 lượng, Lạc gia tức giận đẩy Lạc Thần Di cho Chu Dực, mong muốn ông dạy dỗ nàng ta.

Dưới Chu đại nhân có một cặp song sinh hộ vệ, tên Vân Hắc và Vân Bạch. Người cũng như tên, một kẻ thì mặc hắc y, kẻ lại suốt ngày vận trên mình bộ bạch y, trông chẳng khác gì Hắc Bạch Vô Thường cả.

Huỳnh Mặc Viên nhìn Chu đại nhân. Ngoại trừ da dẻ ông trắng hồng ra, thì chẳng khác gì Bao Chửng Bao đại nhân cả. Bao đại nhân cũng không có vợ, cũng chẳng có con, nghĩa tử thì hình như là....có. Đã vậy nhìn Vân Hắc và Vân bạch, Huỳnh Mặc Viên lại nghĩ đến cặp đôi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường-Thử Miêu.

“Thái tử phi kia, ta muốn thi tài với người!”. Một giọng nói chua ngoa vang lên lôi Huỳnh Mặc Viên ra khỏi suy nghĩ.

Nàng ngơ ngơ nhìn. Ồ, người này chính là Lạc Thần Di?

Vì đạo này không ai đọc truyện của Châu nữa nên Châu sẽ đăng chương ngắn hơn(bởi không có động lực, huhu), sau đó sớm kết thúc truyện. cảm ơn mọi người!!!!

15. Chương 15: Ngọt Ngào-cái Chết Của Lạc Thần Di

Huỳnh Mặc Viên nhìn Lạc Thần Di: “Thi tài?”

Lạc Thần Di hất mặt: “Phải!”. Từ lúc nhìn thấy Tô Cẩn Hạo, vẻ đẹp mị hoặc cùng khí chất ôn nhu của hắn khiến ả không thể dời mắt. ả bằng mọi giá phải có được hắn. Mặc dù được nuông chiều nhưng cầm kỳ thi họa ả đều biết, ả tự tin rằng bản thân có thể trở thành Thái tử phi.

“Thần Di, không được làm càn!”. Chu Dực đánh mặt quát. Quả nhiên Lạc Thần Di có chút kiêng dè, thu liễm vài phần. Nhưng ánh mắt si mê cuồng vọng kia vẫn dính trên người Tô Cẩn Hạo không tha.

Tô Cẩn Hạo phiền chán, nhìn Huỳnh Mặc Viên. Ánh mắt ôn nhu, hắn không muốn Huỳnh Mặc Viên trở mình, hắn muốn nàng hãy cứ an ổn tận hưởng.

Dường như hiểu được tâm trạng của Tô Cẩn Hạo, Huỳnh Mặc Viên mỉm cười, sau đó hướng Lạc Thần Di nói: “Lạc tiểu thư, vậy cô hãy biểu diễn trước đi”.

Lạc Thần Di phẫn chán, mỉm cười đắc thắng, sau đó một thân hồng y bước ra, vung tay múa một đoạn Trường Kỳ. Điệu múa tuy rất bắt mắt, nhưng ai tinh ý cũng đều có thể nhận ra sự chệch lệch, lại cứng nhắc, hơn nữa còn có vài động tác lỗi.

Múa xong, ánh mắt si mê nhìn Tô Cẩn Hạo rồi về chỗ, hướng Huỳnh Mặc Viên mà kiêu ngạo: “Thái tử phi, đến lượt người!”.

Huỳnh Mặc Viên nhấc váy đứng lên, nhưng rồi lại đứng lại, ngồi xuống, dáng vẻ nghiêm trang hơn bao giờ hết.

“Sao? Chẳng lẽ người sợ ư?”. Như bắt được vàng, ả ta che miệng cười.

Liễu Tử Lộ nãy giờ im lặng, chỉ biết nhìn Lạc Thần Di mà mắng. Ngu ngốc!

Nàng lắc đầu, nở nụ cười kiêu mị, dáng vẻ trang nhã cao quý khác hẳn với nàng thường ngày: “Bản cung vừa nhớ ra, bản cung không phải con hát, càng không phải ca kỹ, vậy việc gì phải phí phạm thân thể mà biểu diễn cho người?”.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh. Quá thâm độc rồi! Một câu trên chẳng khác gì đang nói Lạc Thần Di chính là ca kỹ?

ả ta giận tím mặt, muốn nói lại bị Chu Dực quát: “Thần Di, người chỉ là một tiểu thư của thương buôn, lại dám đắc tội bất kính với Thái tử phi?”

“Con....”. ả nghẹn họng, trân trân nhìn Huỳnh Mặc Viên.

Nàng mỉm cười. Tô Cẩn Hạo lần đầu tiên được chứng kiến một mặt khác của nàng, nắm lấy tay nàng ôn nhu cười.

Huỳnh Mặc Viên vỗ vỗ tay hắn: “Ta không nói gì, bọn họ lại tưởng ta là mèo bệnh?”.

Phải, nàng không tinh thông cầm kỳ thi họa, nhưng nàng mang trí tuệ của con người thế kỷ 21. Cầm? Nàng biết violon, piano. Kỳ? Cờ tướng nàng thắng ông nội, cờ vây nàng thắng đàn anh, cờ vua nàng đi thi giải quốc gia. Thi? Văn thơ Trung Quốc thời Tam quốc nàng đều thuộc rõ. Còn họa? Ước mơ sau này của Huỳnh Mặc Viên nàng là trở thành họa sĩ manga đó!

Có thể nói mấy thứ đó nàng đều tinh thông. Chẳng qua nàng không muốn nói, chẳng muốn thể hiện. Chẳng lẽ không nói ra là bọn họ đều cho rằng nàng là phế vật ư?

“Ta nói, Lạc Thần Di, cả Liễu Tử Lộ nữa. Tô Cẩn Hạo ta không bao giờ để ý các người, vì vậy đừng bao giờ bày trò gì nữa!”. Tô Cẩn Hạo bộ dáng lạnh lùng, nói thẳng vào hai đại mỹ nhân. Mặc kệ Liễu Tử Lộ trợn trắng mắt đánh rơi cả đĩa ngọc, mặc kệ Lạc Thần Di đang tức nghẹn họng mà nắm tay Huỳnh Mặc Viên đứng lên, bước ra khỏi phòng.

Chu Dực nhìn đứa cháu nghịch của mình, đánh giọng phân phó: “Chu Vân, con biết làm gì rồi đấy!”.

Chu Vân cúi đầu, cung kính: “Dạ, nữ nhi biết!”. Sau đó lùi kéo Lạc Thần Di đang không ngừng dẩy dựa bước vào trong hình phòng để phạt.

=====

“Viên Viên, nàng khiến ta thật sợ muốn chết!”. Tô Cẩn Hạo ôm Huỳnh Mặc Viên vào lòng, tham lam hưởng thụ hương quế thoang thoảng trên người nàng.

Huỳnh Mặc Viên mặt có chút đỏ, đẩy Tô Cẩn Hạo ra: “Ta....ta vốn không có phản đối người thú nữ tử khác. Miễn là nữ tử đó tốt....”.

Tô Cẩn Hạo đưa tay chặn môi Huỳnh Mặc Viên lại, ôn nhu nói: “Viên Viên, ta hứa với nàng, cả đời ta sẽ chỉ có mình nàng!”.

Nàng đờ ra, đáy tim cảm thấy có chút ấm áp, cũng có chút ngọt ngào. Hình như....sâu lưỡi như nàng cũng có chút động tâm rồi!

“Được rồi, nàng ở trong phòng, để Tử Ảnh và Nhất Ảnh chăm sóc. Ta đi gặp Chu đại nhân một chút!”. Bạo cặp má phẫn nộ của Huỳnh Mặc Viên, Tô Cẩn Hạo cương chiều nói, sau đó rời phòng.

Huỳnh Mặc Viên ở lại, khoe môi vẫn còn đọng nụ cười ngọt ngào.

Á AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Một tiếng hét thất thanh cất lên. Huỳnh Mặc Viên ngó đầu ra, nhìn Tử Ảnh và Nhất Ảnh: “Có chuyện gì vậy?”

Sau một hồi im lặng như đang nghe ngóng, Nhất Ảnh mới trầm trầm lên tiếng: “Lạc Thần Di chết rồi!”

Nàng giật mình. Cái gì? Chết? Cô ta sao lại chết?

“Đi, chúng ta quá hình phòng!”. Huỳnh Mặc Viên nói, vẻ mặt bình tĩnh dị thường. Nàng đang suy nghĩ, nàng cảm nhận được chuyện Lạc Thần Di chết có một bí ẩn lớn phía sau.

16. Chương 16: Phá Án

Xác của Lạc Thần Di dính đầy máu, cả cơ thể cuộn lên một mùi hương tanh tưởi.

“Ả ta, chính là ả đã giết chết Lạc tiểu thư!”.

Một giọng nói chua chát đánh vỡ sự hoảng sợ của mọi người. Người này không ai khác chính là Liễu Tử Lộ.

Chu đại nhân nhú mày, phân phó cho hạ nhân chuẩn bị dụng cụ để dọn xác Lạc Thần Di, rồi còn cho người báo với Lạc gia rằng nàng ta đã chết.

“Liễu tiểu thư nói vậy là có ý gì?”. Thấy Liễu Tử Lộ đáng vẻ vừa sợ sệt, lại vừa kiên định chỉ vào mình, nói mình là thủ phạm, Chu Vân không khỏi liếc mắt, nhú mày lạnh lùng.

“Lúc đó ta đi qua đây, chính mắt ta thấy người nói gì đó với Lạc tiểu thư, sau đó dùng dao giết chết nàng!”. Liễu Tử Lộ bộ dáng nhân chứng đứng ra nói.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

“Liễu tiểu thư, vậy người có bằng chứng gì không mà nói nàng ấy đã giết người?”. Lúc này, Tư Lạp đi ra, nhếch miệng cười, phẩy chiết phiến quạt vài cái. Bộ dáng tiêu sái thoải mái khiến Liễu Tử Lộ thoáng đỏ mặt, nhưng rồi cũng điềm nhiên chỉ vào bàn tay của Lạc Thần Di: “Trong tay nàng ấy có nắm chặt trân ngọc của Chu Vân, hơn nữa, trong lúc vùng vẫy vì bị đâm, chắc chắn máu đã bắn lên áo ngoài của Chu Vân. Các người xem, nàng ấy hiện tại không mặc áo khoác ngoài, tất nhiên là để che đậy vết máu rồi!”.

Chu Dực nhất thời ngẩn ra, híp mắt nhìn Chu Vân. Trong tiệc thiết đãi, ông để ý nghĩa nữ này của mình dường như cũng có cảm tình đối với Thái tử, lúc nào cũng nhìn chăm chăm hắn, nhìn đến nỗi không chớp mắt. Chẳng lẽ, do ghen ghét Lạc Thần Di có thể trở thành địch thủ của mình nên.....Chu Dực lắc đầu, ông không muốn tiếp tục nghĩ nữa.

Chu Khôi này giờ im lặng cũng không thể tiếp tục, nhưng đành vẽ lại đây sự bình tĩnh:“Liều tiểu thư, đó cũng chỉ là lời nói từ một phía của người, không có vật chứng xác thực!”.

“Ai nói không có?”. Liều Tử Lộ có chút tức giận, nhìn nhìn xung quanh, sau đó lại chạy tới chạy lui, cuối cùng không biết lời từ đâu ra một mảnh xiêm y ngoài màu trắng, dính đầy máu.

Lần này thì không ai có thể biện hộ được cho Chu Vân. Tang chứng vật chứng đầy đủ cả rồi.

Đám gia đình đi tới, chuẩn bị dời thi thể của Lạc Thần Di lên giá (thực chất cũng không biết là gì nữa, thấy trong phim người ta hay để xác của nạn nhân lên một tấm vải trắng, hai bên buộc hai chiếc gậy dài, sau đó có hai người khiêng đi).

“Khoan đã, không ai được động tới thi thể Lạc Thần Di!”. Đúng lúc này, giọng nói non nớt pha chút lười biếng của Huỳnh Mặc Viên vang lên.

Đám gia đình không biết nàng là Thái tử phi, vẫn có ý định mang thi thể đi.

“Thái tử phi nói các người dừng, chẳng lẽ các người không nghe thấy?”. Giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu tràn đầy sát khí của Tô Cẩn Hạo nhanh chóng phát ra. Đám gia đình cảm thấy sống lưng lạnh loạt, vội vàng buông ra.

Đang trong lúc mọi người chưa kịp hiểu gì thì bỗng từ bên ngoài truyền vào tiếng khóc thảm thiết:“Ô ô, Di nhi, Di nhi của ta?!”.

Ra là cặp phu thê Lạc gia, phụ mẫu của Lạc Thần Nhi.

Bọn họ thấy xác nữ nhi nhà mình, liền xông vào Chu Vân, gào lên:“Con tiện nhân, sao mày có thể làm vậy với nữ nhi tao? Đồ độc ác, ác nhân.”

Chu Vân như bỏ ngoài tai, nhắm hờ mắt. Chu Khôi cản hai người:“Lạc thúc, Lạc nương, xin đừng kích động, chuyện này chưa chắc đã do Vân tỷ làm!”. Trong lòng y, cũng mong là như vậy.

Phu thê Lạc gia nghe vậy, khê hừ một tiếng, sau đó phát tay áo đứng sang một bên.

Huỳnh Mặc Viên đến gần xác Lạc Thần Di, ngồi xổm xuống, sau đó khẽ động sào gậy, động mạch tĩnh ở cổ, rồi tới bụng:“Thân thể đã lạnh. Vào thời điểm nghe thấy tiếng hét của Liều tiểu thư, hẳn đã là giờ Hợi(21h - 23h). Xác lạnh như vậy, cũng phải để hơn 1 canh giờ(2h). Mà theo thời điểm Liều tiểu thư nhận thấy nạn nhân chết, mới chỉ có hơn 1 khắc(15p)....”

Nghe Huỳnh Mặc Viên nói vậy, mỗi người đều mang mỗi biểu cảm khác nhau. Chu Dực thì vô cùng tán thưởng. Chu Vân và Chu Khôi cũng tương tự. Phu thê Lạc gia thì không quá hiểu. Tư Lạp ánh mắt mang vài phần thương thức. Tô Cẩn Hạo vừa bất ngờ lại vừa tự hào. Còn Liều Tử Lộ.....thì là một bụng hoang sợ cùng kinh hãi.

“S....Sao lại....Thái tử phi....đang nói bậy bạ gì vậy?”. Khó khăn lắm nàng ta mới nói ra được một câu.

“Sao là sao? Chu đại nhân cứ cho người tới kiểm định lời ta nói sẽ rõ.”. Huỳnh Mặc Viên ánh mắt nghiêm túc lạ thường, cả người toát ra cỗ khí thế trang nghiêm vương giả.

Chu Dực gật đầu. Vừa này Liều Tử Lộ nói khiến ông thực sự kinh hãi, vì vậy nhất thời không nhớ ra. Ông nhanh chóng cho người đến giám định.

“Bẩm Thái tử, Thái tử phi, Chu đại nhân, đúng là thân thể của Lạc tiểu thư đây thực chất đã chết cách đây hơn 1 canh giờ rồi. Hơn nữa.....”.

“Hơn nữa, còn không phải chết do bị đâm!”. Nghe giám định nói, Huỳnh Mặc Viên liền tiếp lời.

“Không phải chết do bị đâm?”. Chu Dực nhủ mi.

Tô Cẩn Hạo rất phối hợp, không kiêng dè ngồi xổm xuống trước thi thể, mở đồng tử nạn nhân, sau đó vạch mũi lên, rồi nói:” Là chết do trúng độc!”.

“Độc?!” Nhất tề hô lên.

Nghe đến độc, Tư Lạp liền ngồi xuống theo, mạch tượng của người chết y chưa bắt qua bao giờ, vì vậy chỉ đành rút kim châm ra, châm vào tuyến ức của nạn nhân rồi đưa lên.

“Cái này.....là Cô Vạn tán?”. Tư Lạp hơi bất ngờ. Không phải bất ngờ do loại độc mà là bất ngờ bởi độc đều có gốc ở Phượng Song. Chẳng lẽ có liên quan tới Phượng Song hoàng triều?

“Cô Vạn tán có thể khiến các động mạch co thắt, máu tắc nghẽn, ngừng lưu thông, dẫn đến gây choáng váng, sau 1 khắc sẽ khó thở, 2 khắc sẽ xuất huyết từ mũi, tiếp đó là trạng thái hôn mê và cuối cùng là tử vong.”. Tư Lạp giải thích.

“Vậy có lẽ hung thủ thật sự đã ra tay từ trước, sau đó tìm cách để khiến Lạc Thần Di gây họa, sau đó tính toán trước để Chu đại nhân sai sử Chu Vân dùng hình phạt trong hình phòng để giáo huấn nàng ta. Cuối cùng, chỉ chờ thời cơ độc phát tác.” Tô Cẩn Hạo bình tĩnh, tiếp.

Mọi người gật gù, thầm cảm thấy có lý.

Nhưng....

“Nhưng vì sao lại có thêm vết dao? Nếu chỉ cần để độc phát tác, khiến Di nhi chết là xong....cần gì phải có thêm chứ? Mà nếu có thêm vết dao, rốt cục hung thủ đã làm cách nào, vào thời điểm nào?”. Lạc phu nhân chấm nước mắt, nói.

“Máu chốt chính là đây. Nếu cứ để vậy, chắc chắn rất dễ bị phát hiện. Vì vậy, hung thủ đã thêm vào các vết chém, nhằm tạo hiện trường giả, dùng vết chém để khai thông huyết đạo, giúp máu lưu thông, để máu dính bắn lên y phục đã chuẩn bị trước của Chu Vân. Còn thời gian....”. Tô Cẩn Hạo nhếch miệng.

“Về phần thời gian, chẳng phải chính là trong lúc Liễu tiểu thư hét lên, khiến cho Chu Vân phân tâm, chừa thời gian cho hung thủ nhảy xuống giết ư?”. Huỳnh Mặc Viên tự tin dong dạc nói, vẻ mặt đầy hứng thú. Còn về phần hứng thú từ đâu mà ra, bản thân nàng cũng không hiểu.

Liễu Tử Lộ trợn trắng mắt, lấp bắp:“Chẳng lẽ các người nghi ngờ ta?”

Về mặt Huỳnh Mặc Viên vô tội:“Chẳng lẽ không phải?”.

“Ta...ta, ta chỉ là nữ tử nhỏ nhen, sao có thể làm mấy việc đó chứ. Bằng chứng đâu mà các người nói ta vậy?”. Nàng ta lùi một bước, ánh mắt ngập nước, ủy khuất không thôi.

“Bằng chứng ư?”. Tô Cẩn Hạo cười lạnh.

“Thứ nhất. Canh hai(giờ Hợi) khuya khoắt, một mình người đi ra ngoài làm gì? Đi tản bộ? Nhã hứng thật nặng nha. Còn đi nhà xí? Bản thân ta nhớ là nhà xí của Chu phủ hình như không có cần đi qua hình phòng!”. Chu Khôi lạnh lùng nhìn Liễu Tử Lộ.

“Ta...ta...”

“Thứ hai, vì sao Liễu tiểu thư đây lại có thể khẳng định chắc chắn xiêm y của Chu Vân dính máu, lại còn được giấu đi? Chẳng phải người nói nhìn thấy Chu Vân giết người ư? Chẳng lẽ người lại đứng lại, không sợ bị diệt khẩu à? Mà cho dù Chu Vân không có ý định giết người, chẳng lẽ nàng lại ở trước mặt người mà giấy xiêm y đi, rồi lại để người tìm ra?”. Huỳnh Mặc Viên nói, từng câu từng chữ như muốn tâm vào tim đen của Liễu Tử Lộ.

Nàng ta hoảng sợ, ngồi bệt xuống đất.

Kết quả, Liễu Tử Lộ chính là kẻ đứng sau, giật dây cho đám tùy tùng ám vệ của mình giết chết Lạc Thần Di, đổ tội cho Chu Vân. Vốn là muốn tiếp tục giết chết Chu Vân, đổ tội cho Huỳnh Mặc Viên, nhưng việc này mãi chỉ là ý định hảo huyền.

17. Chương 17: Tô Thế Dân

Mấy ngày sau, Tô Cẩn Hạo và Huỳnh Mặc Viên trở về kinh thành. Sau đêm đó đàm luận với Chu Dực, tiếp mấy ngày sau đó, hấn cho ám vệ tìm chứng cứ chứng minh Liễu gia nhà ngoại của Hoàng hậu có ý muốn tạo phản mà lật đổ ngôi hậu, khiến cả Liễu gia chịu chung cảnh bị tru di.

Hoàng thượng quá mệt mỏi với việc triều chính, sau đó lâm bệnh qua đời. Ngôi vị từ đó theo di chiếu của Hoàng thượng, được truyền cho.....Tứ Hoàng tử???

Cả kinh thành, không, cả tam quốc đều xôn xao. Ngôi vị truyền cho Tứ Hoàng tử?

“Cái gì cơ? Tứ Hoàng tử được truyền ngôi ư?”. Dân Bính

“Đúng đó, ta còn tưởng phải là Thái tử chứ!”. Dân Hại

“Chắc chắn là soán ngôi rồi”. Dân Mùi

“Người cần thận cái mồm. Mất đầu như chơi đó!”. Dân Bính.

Khắp kinh thành không ngừng xì xào bàn tán. Hoàng thất có 6 vị hoàng tử. Đại hoàng tử vốn rất có tư chất trở thành Hoàng đế, lại là con trưởng, nhưng năm người hơn 16, đột nhiên mắc bệnh khiến đầu óc trở nên ngốc nghếch tựa đứa trẻ 5,6 tuổi. Nhị hoàng tử bản tính trắng hoa, mê tiền háo sắc. Tam Hoàng tử nhận thức tốt, cũng khá thích hợp, chỉ tiếc sau 2 năm từ ngày Đại Hoàng tử hóa ngốc liền bị ám hại chết. Tứ Hoàng tử cũng rất có tố chất, nhưng tham vọng quá lớn, không thích hợp trở thành hoàng đế, lại tàn bạo nhẫn tâm nên khiến ai cũng vừa khinh vừa sợ. Ngũ hoàng tử văn võ song toàn, trí tuệ hơn người, lại được lòng dân, làm việc quyết đoán, tuy lúc nào cũng ôn hòa nhưng luôn khiến người ta kính sợ, nửa năm sau cái chết của Tam hoàng tử, đã được phong Thái tử. Lục hoàng tử tính tình háo thắng, là người chính trực, hiện đang đóng binh ở biên cảnh.

Hoàng thượng thực chất cũng là không quá yêu thương đứa con thứ 4 này. Vậy tại sao lại viết di chiếu truyền ngôi cho người chứ không phải Thái tử chứ?

=====

Rầm

Tô Cẩn Hạo đập tay xuống bàn, tức giận đỉnh điểm. Hấn không phải tức giận vì Hoàng thượng truyền ngôi cho Tứ hoàng tử. Mà tức giận vì chính Tứ Hoàng tử là người trực tiếp giết chết Hoàng thượng, sau đó tạo di chiếu giả.

“Chết tiệt!”. Hấn chửi, tay nắm chặt lại, đôi mắt hằn những vết đỏ.

Ám vệ của Tô Cẩn Hạo được bố trí khắp hoàng cung. Vào thời điểm Tô Thế Dân tự mình đưa chén thuốc độc kề miệng Hoàng thượng, ám vệ đã lao xuống, nhưng lại bị ám vệ của y chặn lại. Tô Thế Dân hấn đã biết hấn biết chuyện này, vậy chắc chắn hấn và người trong phủ này không sống yên ổn.

Viên Viên.....

Nếu Tô Thế Dân không động tới một sợi tóc của nàng, hấn sẽ không đấu với y. Ngôi vị này cũng không cần. Khẽ nhắm mắt. Mong rằng sẽ như thế.

4 ngày sau, đại điển lên ngôi của Tứ Hoàng tử được diễn ra.

Các nghi thức lễ nghi phức tạp xong, ngọc ấn cũng nâng trên tay, Tân Hoàng đế bắt đầu ra chiếu chỉ đầu tiên. Sắc phong Đại hoàng tử làm Đại Hoàng Vương gia, Nhị Hoàng tử làm Tấn Phúc Vương gia, Thái tử trở thành Thanh Phong Vương gia, Lục Vương gia là Chiến Tự Vương gia.

Yến tiệc diễn ra, Thanh Phong Vương gia Tô Cẩn Hạo cùng Vương phi ngồi ở hàng ghế giữa, đối diện với Chiến Tự Vương gia Tô Mạt Chính.

Ca vũ sôi nổi, linh đình hơn bao giờ hết.

Tô Thế Dân hài lòng nhìn một lượt, sau đó gương mặt mưu mô hướng ly rượu về phía các Vương gia: “Nào, trăm mời các Vương gia một ly!”. Sau đó ánh mắt như có như không nhìn Tô Cẩn Hạo, như muốn khẳng định vị trí của mình.

Tô Cẩn Hạo rất tự nhiên mà đứng lên, nâng rượu về phía y: “Kính Hoàng thượng!”. Sau đó ngưỡng cổ uống hết một hơi.

Tô Thế Dân dường như không muốn thấy biểu cảm này của Tô Cẩn Hạo chút nào. Cái y muốn xem, đó về gương mặt khó coi, nhăn nhó tức giận của hắn.

Tô Cẩn Hạo thì lờ đi, như không thấy mà múc vào chén của Huỳnh Mặc Viên một thìa Huyết yến. Nàng cười toe, há miệng thật to. Hắn khẽ phì cười, bẹo má nàng rồi múc một chút cho vào miệng nàng. Huỳnh Mặc Viên hạnh phúc nhai thật chậm, giờ ngón trỏ: “Cũng được đấy! Nếu mà là chàng làm, chắc chắn ta sẽ گیر ngón cái!”.

Tô Cẩn Hạo phì cười, cảm thấy ấm áp.

Tô Thế Dân nhìn một cảnh tình tứ dưới kia, khẽ liếm môi. Vị Vương phi kia hắn đã gặp từ lần gặp trước, cảm thấy việc Tô Cẩn Hạo sủng ái nàng ta có lẽ chỉ là nổi hứng thú nhất thời. Nhưng từ hôm đó tới nay cũng đã hơn 2 tháng, vậy....là dối thật lòng. Thế....nếu hắn giết Huỳnh Mặc Viên, không biết Tô Cẩn Hạo sẽ như thế nào nhỉ?

Không, còn có cách hay hơn nhiều.....Ánh mắt Tô Thế Dân khẽ sáng.

Đêm, Đợi khi Huỳnh Mặc Viên đã ngủ say, Tô Cẩn Hạo khẽ xoa đầu nàng, sau đó thổi nến ra ngoài. Hắn muốn ở thư phòng, tìm cách đối phó với Tô Thế Dân.

“Các người bảo vệ nàng cẩn thận!”. Hắn nhỏ giọng nói với Nhất Ảnh và Tử Ảnh, sau đó rời đi.

Một cái bóng đen xuất hiện, điểm huyết khiến cả hai đều trợn trừng mắt, đứng yên bất động, lại không thể nói gì cả. Để giải hai huyết cùng một lúc, cũng phải mất tới hơn 1 khắc. Nhưng như vậy chắc chắn Vương phi sẽ bị bắt đi.

Kết

Bóng đen mở cửa bước vào, dùng mê hồn hương phủ lên mũi Huỳnh Mặc Viên, sau đó mang đi, phóng một mạch vào hoàng cung

Huỳnh Mặc Viên đang đánh bài với Chu Công, đột nhiên cảm thấy mát lạnh. Nàng mở mắt, đập vào mắt là gương mặt của một đại tuấn mã nam, vì vậy liền nhịn không được mà hô lên: “Oa, hảo tuấn mã nga!”.

Tô Thế Dân nhếch môi, nâng cằm nàng lên: “Người nhận ra trăm chứ?”.

Huỳnh Mặc Viên liếc mắt nhìn trần nhà, dát vàng? Đảo mắt nhìn quang phòng, toàn một màu vàng. Mà nam nhân trước mắt xưng ‘trăm’, vậy...: “Người là Hoàng đế ca ca ư?”.

Lý Thế Dân buông nàng ra, nhếch miệng cười. Hắn dè nàng xuống, hôn vào cổ nàng. Huỳnh Mặc Viên có chút khó chịu dũa: “Hoàng thượng, bỏ ta ta!”.

Y nhìn nàng, môi khẽ cong lên, ánh mắt tràn đầy sát khí cùng sắc dục: “Người nói xem, nếu trăm cưỡng hiếp người, sau đó vứt thân thể tàn hoa bại liễu của người cho Tô Cẩn Hạo, thì hắn sẽ nghĩ thế nào?”.

Nghe vậy, nàng không khỏi phẫn nộ, dùng hết sức bình sinh: “Người có điên không? Tiểu Hạo Tử là đệ đệ của người đó!”.

“Ha, chỉ là đệ đệ cùng cha”. Y cười nhạt

“Nhưng vẫn là cùng một dòng máu!”. Nàng cãi.

Tô Thế Dân buông Huỳnh Mặc Viên ra, ánh mắt phức tạp. Hắn im lặng hồi lâu.

Cả hai đều im lặng, đến khi Huỳnh Mặc Viên bỗng kéo kéo áo Tô Thế Dân: “Nè nè, nè, nè, nè...”

“Hửm?”. Y quay đầu, nhìn vào đôi mắt to tròn thuần khiết của nàng.

“Có gì ăn không? Bây giờ cũng đêm muộn rồi, ta đói chết mất á!”. Đôi mắt ngập nước đầy vẻ đáng thương.

Tô Thế Dân nhìn nàng, vẻ mặt có chút khó hiểu. Bộ nàng không sợ bị hấn làm gì sao mà có thể thản nhiên như vậy?

Nhưng cuối cùng vẫn là thở dài mà phân phó người tới trù phòng chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Nhìn gương mặt đầy sự nghiêm túc và hạnh phúc khi ăn của Huỳnh Mặc Viên, y khẽ nhếch môi. Cũng.....được đó chứ!!

18. Chương 18: Dương Đông Kích Tây

Huỳnh Mặc Viên ăn no nê, xong trèo lên giường nằm. Bộ dáng vô tư thản nhiên đến không ngờ.

Tô Thế Dân ngồi ở thư án, vừa xem tấu chương, thỉnh thoảng lại liếc gương mặt khi ngủ của nàng, môi khẽ cong lên rồi biến mất không một dấu vết.

Sáng sớm, nàng tỉnh dậy, được cung nữ rửa mặt thay đồ cho, sau lại chuẩn bị điểm tâm sáng. Thoát cái lại đến trưa.

“Huỳnh Mặc Viên, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy đau lòng à?”. Vừa dùng bữa trưa, Tô Thế Dân vừa nhìn nàng, hỏi.

“Ta đang rất vui!”. Câu trả lời chẳng ăn khớp với câu hỏi, nhưng cũng đủ ý để trả lời câu của y.

Tô Thế Dân híp mắt, nhếch môi đưa bánh hoa quế vào miệng, tao nhã cắn một miếng nhỏ: “Cũng đã đến hơn nửa ngày, vậy mà Tô Cẩn Hạo, phu quân ngươi lại không hề dă động gì đến việc ngươi biến mất. Với tài trí của hấn, hấn cũng có thể biết ai đã bắt ngươi đi. Ngươi xem, có lẽ, tình yêu hấn dành cho ngươi cũng không to lớn đâu nhỉ!”.

Huỳnh Mặc Viên nhét tới 2,3 miếng điểm tâm nhỏ bằng đốt tay vào miệng, mồm có chút phồng, nghe Tô Thế Dân nói vậy liền ngược lên, phì một hơi dài: “Phiiiiiiii, ngươi là ngu ngốc hay cố tình ngu ngốc? Tiểu Hạo Tử chẳng đều có tính toán cả. Hiện tại ngươi đã là Hoàng đế, chẳng chẳng lẽ sẽ hùng hổ chạy tới Hoàng cung đòi người? Nếu vậy chẳng phải dù đúng dù sai cũng là gán người vào tội đoạt thê Vương gia ư? Việc đó chẳng khác nào nhục mạ Cửu Ngũ chí tôn, tội đáng xử phạt, nặng hơn là chém đầu. Chẳng đâu có đại!”.

Nghe nàng nói vậy, đáy mắt y khẽ lóe sáng, hứng thú dào dạt: “Vậy, ngươi nghĩ hấn sẽ giải quyết ra sao?”.

“Ân....chắc chắn là nửa đêm nhân lúc trời tối, tới đánh lén ngươi sau đó cứu ta ra.!”.

Huỳnh Mặc Viên nhét thêm vài miếng bánh nữa, nói.

Tô Thế Dân nhìn nàng, thầm nghĩ: người cũng giỏi đó chứ!

=====

Màn đêm buông xuống, Từ Ninh cung của Thái hậu (mẫu phi của Tô Thế Dân, vì là mẹ đẻ của y nên khi y trở thành Hoàng đế thì được làm Thái hậu) đột nhiên bốc cháy.

Hoàng thượng hốt hoảng, nhưng cũng không rời khỏi Càn Thanh cung, chỉ là phân phó tất cả hạ nhân ở cung sang Từ Ninh cung dập lửa.

Huỳnh Mặc Viên nhìn Tô Thế Dân, khẽ nhú mi. Dường như cảm nhận được ánh nhìn, y không quay đầu, mắt vẫn nhìn tấu chương mà nói: “Nếu ta qua đó, sẽ bỏ lỡ vẻ mặt đầy thú vị của Tô Cẩn Hạo”.

Nàng xì dài, phồng mồm.

2 canh giờ trôi qua, Thống lĩnh cầm vệ quân vội vã bước vào, quỳ gối ôm quyền, run rẩy nói: “Hoàng....hoàng thượng....Lửa đã tắt, nhưng Thái hậu....người không thấy đâu nữa!”.

Huỳnh Mặc Viên trợn trắng mắt. Không thấy? Đến xác cũng không?

Tô Thế Dân có chút lão đảo, đến bước này sắc mặt lại không thể bình tĩnh, liền đứng dậy, như cơn gió phóng ra khỏi phòng, ánh mắt đầy căm tức cùng lo lắng.

Huỳnh Mặc Viên nhìn theo bóng y, chỉ biết thở dài. Y cũng không quá đáng ghét, ít nhất cũng rất hiểu thuận mà.

“Viên Viên!”. Một giọng nói ấm áp nhu hòa truyền tới, Huỳnh Mặc Viên liền quay đầu, nhào vào lòng người kia.

“Hạo, chàng đã tới!”. Nàng khẽ nói, giọng nói có thể thấy rõ sự vui sướng.

Tô Cẩm Hạo xoa đầu nàng, mỉm cười.

Một cái bóng đen khác xuất hiện, đặt một người phụ nữ trung niên, thân mặc cung trang, nét mặt có chút già nua nằm xuống giường. Huỳnh Mặc Viên liếc mắt, hẳn là Thái hậu đi.

“Viên Viên, chúng ta trở về!”. Tô Cẩm Hạo nhìn nàng mỉm cười.

Huỳnh Mặc Viên gật đầu. Hắn luồn tay qua eo nàng, sau đó điểm nhẹ mũi chân một bước đứng trên cửa sổ.

“Ha, khá khen cho người!”. Giọng nói của Tô Thế Dân truyền tới.

Tô Cẩm Hạo nhếch miệng: “Cũng bình thường, cốt là Viên Viên rất thông minh.”. Lời nói mập mờ, nhưng cũng đủ để sáng tỏ tất cả.

Hắn ôm nàng vụt biến mất.

Y nhìn theo bóng hai người khuất nhanh, khẽ nhướn miệng. Mặc Viên, nàng mới thật sự là người thông minh nhất. Kế dương đông kích tây của Tô Cẩm Hạo nàng đã sớm đoán ra, nên khi ta hỏi, liền nói theo hướng khác. Vậy mà....bản thân cũng thật ngu ngốc, lại cứ thế theo lời nàng mà bố trí ám vệ tại đây, kết quả khi Từ Ninh cung bốc cháy, đã phá hết ám vệ tới đó, nên Tô Cẩm Hạo mới có thể dễ dàng đoạt lại người.

Vén lại chắn cho Thái hậu, Tô Thế Dân thở dài. Dã miêu, thật quá tinh ranh. Xem ra trăm phải đánh giá lại nàng rồi!

19. Chương 19: Chết? - Hé Lộ Thân Thế!

Huỳnh Mặc Viên đang nằm an ổn trong phòng, đột nhiên có tiếng động lớn. Nàng lười biếng giương mắt nhìn Tử Ảnh: “Tử nhi, chuyện gì vậy?”.

Tử Ảnh khẽ im lặng nghe ngóng, sau đó nhanh chóng tìm cho Huỳnh Mặc Viên một chiếc áo choàng, khoác vào cho nàng, vừa nói: “Người trong cung tới truyền thánh chỉ, khẳng định là chuyện không lành, chúng ta nên ra đó xem thử!”.

Thánh chỉ? Huỳnh Mặc Viên giật mình, hơi nheo mắt lại. Cảm giác không lành từ từ ập đến khiến nàng cũng nhanh chóng hơn, vội vã bước ra khỏi phòng.

Tới đại sảnh, đã thấy Tô Cẩm Hạo đứng đó, tay cầm thánh chỉ, sắc mặt u ám không tốt chút nào. Huỳnh Mặc Viên đi tới, ngó nhìn hắn, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Hạo, Tô Thế Dân nói gì với chàng?”.

Tô Cẩm Hạo quay mặt, ôm lấy Huỳnh Mặc Viên, sau đó như có như không cười một cái: “Mặc Viên....chúng ta....hôm nay viên phòng đi!”.

Nàng hơi giật mình. Từ hôm thành thân, nàng và hấn chưa từng viên phòng. Vì vậy, cũng không quá câu nệ gặt đầu một cái. Nhìn Tô Cẩn Hạo, trái tim Huỳnh Mặc Viên khẽ thất. Nàng thấy....khóe mắt hấn hơi ướt.

Sáng sớm, Huỳnh Mặc Viên ưỡn lưng, có chút ê ẩm rồi rã nhưng không đau đớn. Nghe tưởng....lần đầu rất đau a.

Nàng nhìn sang bên cạnh, nhưng không thấy Tô Cẩn Hạo, hơn nữa, nơi nàng nằm cũng không phải phòng của hai người. Mà là một căn phòng cũng rộng rãi, trần ngập hương thuốc thảo dược vô cùng dễ chịu.

Bước xuống giường, Huỳnh Mặc Viên vừa định ra ngoài, thì một bóng dáng cao lớn đã đi vào.

“A, Tư Lạp”. Nàng khẽ kêu lên.

Y nhìn nàng gặt đầu, nở nụ cười vương chút khổ sở:“Vương....Huỳnh cô nương, người đã tỉnh!”.

Huỳnh Mặc Viên nhíu mày:“Huỳnh cô nương? Chẳng phải người luôn gọi ta là Vương phi sao?”.

“Huỳnh cô nương, Vương gia người.....đã hưu cô nương rồi! Hai người hiện giờ không còn chút quan hệ dính dáng gì cả!”. Tư Lạp đổ chút thảo dược vào lư hương, xoay người lại với nàng, che dấu đi gương mặt đầy khổ sở của mình.

Huỳnh Mặc Viên trợn mắt, không tin lùi lại phía sau. Sao.....hưu nàng ư? Sao Hạo có thể làm vậy. Không, tại sao? Rõ ràng đêm qua hai người mới....tại sao hấn có thể làm vậy với nàng? Đúng rồi.....

“Ta không tin, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì. Và ta khẳng định, nó liên quan tới bản thánh chỉ kia. Phải không?!”. Khẽ hít sâu, bình tĩnh suy nghĩ, nàng khẳng định nói. Đúng vậy, Hạo sẽ không bao giờ đối xử với nàng như vậy. Cũng là sau khi thánh chỉ kia được tuyên.

Tư Lạp nhướn miệng, xoay người lại, ngồi xuống bàn:“Huỳnh Mặc Viên, Tô Cẩn Hạo hấn.....đã chết rồi!”.

ĐOÀNG

Như tiếng sấm vang lên, Huỳnh Mặc Viên lão đảo ngã bệt xuống đất. Chết?Không thể! Hạo không thể chết được. Tại sao hấn lại chết chứ? Không thể.....

“Nàng đã hôn mê được hơn 2 ngày rồi. Thánh chỉ được ban vào 3 ngày trước là nói Tô Cẩn Hạo mưu phản, cấu kết ngoại bang bán nước, âm mưu soán vị, vì vậy hôm qua, hấn đã bị đưa ra pháp trường tử hình rồi! Vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc đời nàng, vì vậy, hấn hưu người! Lại gửi nàng cho ta chăm sóc, mong ta có thể bảo vệ nàng khỏi Tô Thế Dân xảo quyệt kia!”. Tư Lạp nói tiếp, trong giọng nói có chút run rẩy.

Hai tay ôm lấy đầu, Huỳnh Mặc Viên cười, hai mắt tràn lệ. Tô Cẩn Hạo đã chết? Tô Cẩn Hạo, chẳng phải chàng nói sẽ làm đại thụ, bảo vệ ta suốt đời sao? Tô Cẩn Hạo, chẳng phải chàng nói sẽ không rời xa ta, sẽ chăm sóc ta, sẽ sống cùng ta tới già sao? Tại sao, tại sao lại thất hứa? Tại sao lại đối xử như vậy với ta? Tại sao lại chết? Tại sao?

Lệ như châu quang, rơi lã chã xuống mặt đất, nhưng tuyệt nhiên một tiếng nấc cũng không có. Huỳnh Mặc Viên ôm mặt đứng dậy, chạy ra khỏi phòng, để lại ánh mắt buồn bã của Tư Lạp phía sau.

Chạy mãi, vừa chạy vừa ôm mặt, để mặc những giọt lệ trong suốt mặn chát phía sau. Nàng không tin, không tin Tô Cẩn Hạo đã chết, chắc chắn không phải. Không....không.....

Bộp

“Á, có tiểu cô nương xinh đẹp nào chạy lại nè?!”. Một giọng nói dâm ố vang lên.

Huỳnh Mặc Viên đứng lại, ngược lên. Nguyên lai là nàng không nhìn đường, cắm mặt cắm mũi mà chạy nên lạc vào ngõ có nhiều tên dâm tặc.

Một tên nhìn gương mặt ướt đầm của nàng, liền hơi khựng lại, sau đó ngẩng đầu ngoác miệng cười:“Há há há, gương mặt của tiểu cô nương cũng thật xinh đẹp nha. Sao nào, có muốn các gia gia bồi không?”. Tên đó vừa nói xong, cả đám phía sau liền phá lên cười.

Hai mắt trống rỗng vô hồn của Huỳnh Mặc Viên ngược lên nhìn bọn chúng, sau đó nhếch mép, giọng điệu khát máu: “Các người. Biến!”

Giọng điệu của nàng đáng sợ, tựa Tu La bò lên từ địa phủ khiến đám kia run lên. Đến chính bản thân Huỳnh Mặc Viên cũng không biết có lúc bản thân lại đáng sợ như vậy. Sau này, khi tựa vào lòng Tô Cẩm Hạo, hắn liền hỏi: “Viên Viên, ta không ngờ có một ngày nàng lại có mặt đáng sợ như vậy!”. Nhưng đó là chuyện của sau này, bây giờ quay lại với nàng.

Đám dân tặc phá lên cười, tuy sợ hãi nhưng cũng chỉ là trong phút chốc. Chúng nghĩ một người như nàng thì làm được gì? Bất quá cũng chỉ là một thân nữ nhi. Mà bọn họ có tới gần 10 kẻ đó.

Tên cầm đầu với bộ râu quai nón, thân mình bốc mùi kinh khủng nắm lấy cằm nàng, nâng lên: “Chắc chắc, tiểu cô nương, có cần hung dữ vậy không? Làm như là nữ nhân đã có phu quân rồi vậy? Hahaha.....Á AAAAAAAAA”.

Tiếng hét thất thanh vang lên, bọn họ không kịp nhìn thấy gì, tên cầm đầu bàn tay đã bị một thứ gì đó tác động mà phồng lên, nổi đầy những đốm xanh, bốc những đợt hơi trắng, từ từ thối rữa. Tên đó hét lên đau đớn, quỳ phục xuống lặn qua lặn lại, khổ sở.

“Người, rốt cuộc người đã làm gì đại ca của chúng ta?”. Một tên gầy còm bước lên lớn giọng chất vấn.

Huỳnh Mặc Viên liếc hắn, đôi mắt trống rỗng chất đầy sát khí.

Á Á AAAAAAAAAA

Tên gầy còm kia ngã xuống, đôi chân nhũn ra, tựa như xương cốt bị vỡ vụn, bốc mùi thối rữa.

Đám lâu la nhìn Huỳnh Mặc Viên với ánh mắt kinh dị, lắp bắp: “Q...quỷ a....Quý a.....”. Hét lên rồi chạy mất hút.

Hai tên còn lại khổ sở, ôm lấy bờ tới ôm lấy chân nàng khóc lóc cầu xin: “Đại hiệp, xin tha...tha cho chúng tôi một mạng a. Đại hiệp, chúng tôi biết sai rồi!”.

Huỳnh Mặc Viên lười biếng nhìn bọn hắn: “Tha? Các người động đến ta, động đến phu quân ta còn đòi tha?”. Tựa như vừa xem xong một màn biểu diễn hài, nàng cười: “Được thôi, ta sẽ tha cho các người!”. Nói rồi, Huỳnh Mặc Viên rút con dao găm ở thắt lưng tên cầm đầu ra, dưới ánh mắt sợ sệt của bọn chúng mà.....chặt.

Á AAAAAAA

=====

Rời khỏi ngõ, Huỳnh Mặc Viên cúi đầu, nhìn vào đôi bàn tay của mình. Đây....đâu phải nàng? Nàng đâu phải kẻ máu lạnh tuyệt tình như vậy? Nàng nào có để ai quỳ dưới chân mình. Hạo, rốt cuộc ta là ai đây?

Thân thể này....rốt cục thân thể này có thân thể, thân phận như thế nào đây?

Bỗng, cơn đau nhức từ sau đầu truyền đến, bóng tối nhanh chóng ập tới.

Thật...mệt quá....

20. Chương 20: Thân Phận

Huỳnh Mặc Viên cau mày tỉnh dậy, đầu óc có phần mụ mị, đau đớn từ gáy truyền đến khiến nàng không khỏi rên lên một tiếng nhẹ.

“Tỉnh rồi?”. Giọng nói trầm trầm của Tô Thế Dân truyền tới.

Nàng nhìn y, trong nháy mắt lửa liền bốc lên hừng hực. Chính y, chính y là kẻ khiến cho Hạo chết. Tại sao Tô Thế Dân có thể ác độc tới vậy? Tại sao lại nỡ ra tay giết chết đệ đệ mình chứ? Vì sao có thể tàn nhẫn đến thế? Vì sao?

Đôi mắt dâng một lớp sương mờ, khiến cho nàng không thể nhìn rõ được khuôn mặt có chút bất đắc khổ sở của Tô Thế Dân.

Y từ thư án đứng lên, đến trước mặt Huỳnh Mặc Viên, nâng cằm nàng lên: “Viên nhi, ở lại với ta, ta có thể cho nàng một cuộc đời sung sướng, ta sẽ phong nàng làm hậu!”

Nàng nhìn Tô Thế Dân, điềm nhiên mà lười biếng cười nhạt: “Ta tên Huỳnh Mặc Viên, không phải Viên nhi. Ta không cần làm hậu, càng không cần sống sung sướng. Tô Thế Dân, ta không cần ở với người. Ta chỉ cần Hạo!”

Y buông nàng ra, châm chọc cười: “Viên nhi, nàng chấp nhận đi. Tô Cẩn hạo đã chết rồi! Mặc dù đã trốn khỏi pháp trường, nhưng cũng là bạc phận mà rớt xuống Vạn Y cốc mà thiệt mạng. Nàng, tốt nhất nên ở cạnh ta!”

Trốn khỏi pháp trường? Rớt xuống vực?

Mắt Huỳnh Mặc Viên tròn to, nhưng tâm trạng rất nhanh ổn định. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Chỉ cần Tô Cẩn Hạo chưa chết, vậy là còn hi vọng. Hơn nữa, Vạn Y cốc, nàng từng nghe Tư Lạp nói qua. Nơi đó là tiếp giáp giữa Thiên Nhạc và Phượng Song, có rất nhiều y được, có lẽ chàng chưa chết. Huống chi, hẳn bên cạnh chàng còn có ảnh vệ, chắc chắn sẽ không sao. Nàng không được xúc động mà làm ảnh hưởng đến đại sự của chàng, chỉ nên an phận, chờ chàng tới đón nàng.

Khẽ nhắm hờ mắt, Huỳnh Mặc Viên điềm tĩnh đến tự nhiên: “Tô Thế Dân, người có thể ra ngoài hay không? Ta cần nghỉ ngơi!”

“Được!”. Dù có chút nghi ngại về nàng, cho rằng nàng giả trò, nhưng y vẫn ra ngoài, trong tim len lõi thứ hi vọng mong nàng thay đổi. Y sẽ làm mọi thứ để khiến nàng quên Tô Cẩn Hạo, làm nàng yêu y.

Cánh cửa khép lại, Huỳnh Mặc Viên mở mắt ra, thở một hơi dài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hạo, ta đợi chàng. Nhưng cũng hãy mau trở về nhé!”

=====

“Chủ tử”.

“Ân, ta không sao!”. Tô Cẩn Hạo nén đau trả lời.

Mấy hôm trước nhận được thánh chỉ kết tội của Tô Thế Dân, hẳn tự nhủ phải hưu Huỳnh Mặc Viên để nàng không bị liên lụy, nhưng lại kìm không nổi mà cướp đi lần đầu tiên của nàng. Hẳn chuốc mê nàng, giao cho Tư Lạp chăm sóc, sau đó cam chịu mà tới pháp trường. Không ngờ, khi đao vừa chém xuống, một đám người mặc hắc y xuất hiện, cùng với vài ám vệ của hắc cướp pháp trường. Bọn họ bị vệ binh đuổi tới chân vực thì bị đám hắc y kéo xuống vực.

Khi tỉnh lại, thì bên dưới cũng không tối tăm, ngược lại là khung cảnh nên thơ vô cùng đẹp. Tràn đầy thảo mộc, hoa ngát, lại có rất nhiều đóm đóm nên nơi này bừng sáng đẹp đẽ.

Quay sang một tên hắc y, Tô Cẩn Hạo cau mày: “Người là ai? Vì sao lại cứu ta?”

Hắc y kia tháo khăn bịt mặt, lộ ra gương mặt tuần tú khôi ngô, vẻ đẹp lạnh lùng băng giá nhưng cao quý không ngờ. Khí chất không hề giống với một tên ám vệ hay sát thủ tầm thường. Y lấy từ trong ngực ra một lệnh bài bằng ngọc, giơ lên: “Ta chính là Tiêu Lăng Thần, đương thế tử của Phượng Song hoàng triều, phụng mệnh Quốc Nữ (kiểu Hoàng đế là nữ) tới Thiên Nhạc quốc hộ giá Thái Nữ (giống Thái tử, nhưng là nữ nhân) hoàng biểu tỷ trở về”.

Tô Cẩn Hạo nhìn Tiêu Lăng Thần, nhíu mày: “Thái Nữ? Người đó là...?”

Dường như y cũng bất ngờ về câu hỏi của hắn, nhưng cũng nhanh khôi phục: “Thái Nữ hoàng biểu tỷ chính là thê tử của người, thường được người gọi với cái tên Huỳnh Mặc Viên”.

Tô Cẩn Hạo trợn mắt, có chút không tin, không, chính xác là không tin. Thì ra....nàng chính là Thái Nữ của Phượng Song hoàng triều?

21. Chương 21: Phượng Song Hoàng Triều

“Người nói....Viên Viên là, là Thái Nữ của Phượng Song hoàng triều?”. Như không tin nổi, Tô Cẩn Hạo lăm bắm hỏi lại.

“Chuyện này rất dài dòng, giờ người đã là phu quân của hoàng biểu tỷ, vì vậy thân làm thần tử, ta không thể để người chết. Hơn nữa, chúng ta đã sớm nhận ra âm mưu của Tô Thế Dân. Bây giờ ta sẽ đưa người về Phượng Song gặp Quốc Nữ. Quốc Nữ sẽ giải thích tất cả cho người nghe”. Đường như cũng nhận ra sự khó hiểu của Tô Cẩn Hạo, Tiêu Lăng Thần lên tiếng.

Suy nghĩ một chút, Tô Cẩn Hạo gật đầu đồng ý. Đoàn người bắt đầu đứng lên, hướng thẳng tới Phượng Song hoàng triều.

Nhìn về phía trước, ánh mắt tĩnh lặng mang nhiều cảm xúc. Viên Viên, chờ ta, ta chắc chắn khiến hân không có kết cục tốt.

...

Phượng Song hoàng triều là một đất nước nam nữ bình đẳng. Nam lẫn nữ đều có thể đi ứng thí, làm quan, thậm chí nữ nhân cũng có thể làm người đứng đầu. Vì vậy người dân sống rất chan hòa, đất nước vô cùng giàu mạnh.

Chế độ ở đất nước này cũng vô cùng khác lạ, đó chính là chế độ một phu một thê. Nếu nam hoặc nữ tử muốn có thêm phu, thê thì phải hưu nhau, sau đó mới được lấy người mới. Tuy chế độ khác lạ, nhưng lại được nhân dân hưởng ứng vô cùng.

Hoàng gia theo họ Tiêu, chính là họ của Quốc Nữ. Phượng Song hoàng triều có một Thái Nữ, hai Hoàng tử. Thái Nữ tên Tiêu Chân Chân, nữ nhi thứ hai, năm nay 18 tuổi, tính cách ôn hòa trầm ổn, từ bé đã có trí khôn hơn người, xử sự tốt, tài trí vượt trội nên được tấn phong Thái Nữ. Đại hoàng tử, tên Tiêu Dục Phong, năm nay 20, tuy tài giỏi nhưng kém muộn muộn một bậc nhỏ, vì vậy không thể tấn phong Thái Tử, tính cách nhẹ nhàng thoải mái, nhưng cũng rất quyết đoán. Tam hoàng tử, Tiêu Kỳ Văn, vừa tròn 17, cũng là một nhân tài hiếm có, tuy nhiên lại chỉ có hứng thú với võ thuật, vì vậy đã theo chân Tuyệt Thánh lên núi Đan Sơn học võ từ năm 7 tuổi, tới giờ vẫn chưa trở về.

Điều làm nên một đất nước bình đẳng giới, thường được cai trị bởi nữ nhân mà không khiến các nước khác tới xâm chiếm hay nói đúng ra là không thể xâm phạm đó là...độc y dược.

Phượng Song hoàng triều là đất nước “Độc”. Tất cả độc dược hay y dược đều có nguồn gốc từ đây. Tất cả người dân nơi này không ai không biết đến pha chế độc dược, chỉ có điều là ít hay nhiều thôi. Và tất nhiên, Hoàng gia là nơi nhiều độc nhất. Nói tới, người trong Hoàng gia ít người biết võ công, nhưng nội lực thì khó ai sánh bằng. Bọn họ không luyện võ mà chỉ luyện nội lực vì.....trên người họ đều là độc.

Trên người của mỗi người trong Hoàng gia đều là độc, chỉ cần ai chạm vào người họ, không, chỉ cần là chạm vào quần áo trên người họ cũng có thể nhiễm độc mà chết. Tất cả độc dược trong thiên hạ đều nằm trên người những người này. Họ dùng nội lực ẩn độc vào người, để những người chạm vào họ không nhiễm độc mà chết. Hoặc cao hơn, đó là để xuất ra đúng thứ độc mà mình cần để giết chết đối tượng cần giết.

Đó chính là lý do tại sao các nước khác dù có mơ cũng không dám bén mảng tới gần Phượng Song hoàng triều.

(giờ thì biết vì sao ở tập trước nữa mấy tên lưu manh kia lại bị thương khi chạm vào Viên tỷ rồi chứ?)

Hoàng cung Phượng Song hoàng triều...

Tô Cẩn Hạo được băng bó sơ qua, được chuẩn bị một nơi ở, mà theo như hần đoán thì đó là nơi ở của Thái Nữ.

“Quốc Nữ giá đáo...”. Tiếng nói đĩnh đạc của một tỳ nữ vang lên. Quả nhiên là Phượng Song có khác.

Theo phong tục, Tô Cẩn Hạo vẫn bước xuống trường kỉ, đứng ra giữa tấm cung nắm quyền hành lễ: “Tham kiến Quốc Nữ Phượng Song hoàng triều!”.

“Không cần đa lễ!”. Giọng nói ầm áp mang những uy nghiêm của nữ nhân vang lên.

Tô Cẩn Hạo ngẩng đầu, có chút bất ngờ. Vì Quốc Nữ có gương mặt rất giống với Huỳnh Mặc Viên. Tuy gương mặt không giấu nổi vài nếp nhăn, nhưng trông người vẫn chỉ như hơn 30 tuổi, trẻ hơn so với tuổi thật hơn 40 của mình.

Ngồi xuống trường kỉ, Tiêu Vân Dung (tên của Quốc Nữ) cho cung nữ lui, chỉ để lại Tiêu Lăng Thần và một thân cung nữ ở lại dâng trà.

“Thái tử.....”.

“Quốc Nữ, xin gọi ta là Tô Cẩn Hạo, dù gì thì cái chức Thái tử đã không còn là của ta!”. Bà còn chưa nói xong, Tô Cẩn Hạo đã chen, trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Tiêu Vân Dung mỉm cười, nâng chén ngọc lên nhấp một ngụm trà, sau đó đặt chén xuống, từ tốn lau miệng rồi nói: “Thái tử. Chức vị này đúng là không còn là của con, nhưng ngôi vị Hoàng đế Thiên Nhạc quốc thì phải nhỉ?”. Câu nói khiến hần bất ngờ, đôi mắt thâm sâu nhìn nữ nhân trước mặt.

“Tô Cẩn Hạo, con giờ đã là con rể của ta, ta cũng sẽ không giấu giếm.”. Tiêu Vân Dung nghiêm túc nói.

“Cách đây khoảng 5,6 năm, khi con lên làm Thái tử, ta đã nhận ra ý đồ của Tô Thế Dân. Vì vậy, 1 năm trước, ta để Tiêu Chân Chân, Thái Nữ của Phượng Song, nữ nhi duy nhất của ta tới Thiên Nhạc với mong muốn chữa khỏi bệnh cho Tiên hoàng Thiên Nhạc, đồng thời để nó nói cho ông ấy biết về đứa con mưu mô của mình...”. Bà bắt đầu kể.

Tô Cẩn Hạo ngắt ra: “C....cái gì? Phụ hoàng bị bệnh ư?”. Sao hần lại không biết chứ?

Tiêu Vân Dung cũng không quá bất ngờ với việc hần không biết rằng cha mình bị bệnh, chỉ chậm rãi giải thích: “Ông bị trúng Quả Lạc tán từ chính xác là 10 năm trước. Loại độc này khi trúng cơ thể sẽ bị một loại ký sinh....à, nói cho dễ hiểu hơn thì giống như một con vật sống trong cơ thể người trúng. Nó sẽ từ từ lớn lên, trong vòng mười năm sẽ giết chết cơ thể người đó. Tới năm qua là 9 năm rưỡi, nhưng Chân nhi khi đột nhập vào hoàng cung, giải độc được cho Hoàng đế Long Nhạc thì bị người của Tô Thế Dân phát hiện, đuổi giết. Con bé may mắn trốn vào phủ Thái tử của người thì lại bị ả Trắc phi gì đó đánh, vì không muốn làm bị thương người vô tội và lộ thân phận nên nó không dùng độc giết bọn họ. Chuyện sau đó, có lẽ con cũng biết!”.

Nghe bà kể, Tô Cẩn Hạo như muốn gục. Sự căm hận đối với Tô Thế Dân càng tăng cao. Ha, hơn mười năm trước. Lúc đó, bọn họ mới chỉ hơn 10 tuổi. Vậy mà....Tô Thế Dân lúc đó cũng chỉ là một hài tử, vậy mà đã có ý nghĩ giết chết phụ thân của mình? Hahaha, thật nhục nhã làm sao, đau đớn làm sao.

.

22. Chương 22: Mở Khóa Trí Nhớ

Huỳnh Mặc Viên mơ mơ màng màng, cảm thấy có gì đó không ổn. Cơ thể nàng nóng rực, đầu óc quay cuồng, một thứ cảm xúc lạ lẫm xâm chiếm thân thể nàng khiến nàng muốn ngay lập tức cởi bỏ lớp y phục nực nội trên người. Nhưng....

“Sao nào? Có phải thấy cơ thể rất nóng, rất khó chịu không?”. Tô Thế Dân ngồi đối diện nàng nhếch miệng cười.

Huỳnh Mặc Viên nhắm mắt, hít thở. Nếu như nàng không lầm, thì hân nàng đã trúng xuân dược của y. Nàng biết hân có tình cảm với nàng, nhưng không ngờ lại có lúc dùng đến cả xuân dược. Cũng không trách được, dù gì cũng là do Huỳnh Mặc Viên không đề phòng nên mới bị đánh lừa dễ dàng như này.

Tô Thế Dân nhìn nàng ngồi đối diện mình, đôi mắt trầm xuống. Y vốn muốn từ từ xâm nhập vào tim nàng, khiến nàng yêu y, nhưng cũng đã hơn một tháng, nàng vẫn không đả động gì, không mảy may quan tâm đến y. Tô Thế Dân như phát điên, y không thể chịu nổi nữa. Nếu không chiếm được trái tim nàng, vậy hãy chiếm thân thể nàng trước. Vì vậy, bữa tối nay, y đã âm thầm tẩm xuân dược vào bát của nàng.

Huỳnh Mặc Viên mím môi, từng đợt nóng ran, cảm giác kỳ lạ, khó chịu truyền đến khiến nàng chảy mồ hôi, cơ thể run nhè nhẹ.

Tô Thế Dân cười, bước lại gần nàng, vươn tay bế ngang Huỳnh Mặc Viên lên, từng bước từng bước tiến về giường lớn.

Y đặt nàng xuống giường, cởi ngoại bào của mình, ánh mắt ngập trong lửa dục, từng nụ hôn hôn xuống cổ nàng khiến nàng vừa mê mẩn lại vừa khó chịu. Y hôn từ xương quai xanh hôn lên, đến khi hôn tới miệng thì bị Huỳnh Mặc Viên đẩy ra. Nàng-với ý chí kiên định cuối cùng còn sót lại, dùng hết sức bình sinh đẩy y ra, sau đó tận lực chùi miệng, chùi đến đôi môi như muốn bật máu.

Ghê tởm, ghê tởm. Nàng không muốn, cũng không thể để ai khác ngoài Tô Cẩm Hạo động vào người mình. Ngoài hân ra, tất cả đều ghê tởm.

Tô Thế Dân bật cười khở. Đây là hình phạt mà ông trời dành cho y sao? Không tình thương, không tình yêu? Một cuộc sống chỉ có cô độc, lạnh lẽo và chết chóc.

Lửa hận bốc lên ngùn ngụt, y nhào tới đè Huỳnh Mặc Viên xuống, tham lam chiếm trọn từng góc ngách trên cơ thể nàng. Huỳnh Mặc Viên cắn môi, thân thể vừa nóng rực, lại vừa ghê tởm. Nàng cắn mạnh vào vai Tô Thế Dân rồi trườn kín chân chạy ra khỏi tấm phòng, để lại một bóng hình cô độc lạnh lẽo.

Nàng cứ chạy, chạy như muốn rời khỏi cái nơi này, nhưng đây là hoàng cung, canh phòng cẩn mật nào dễ dàng thoát khỏi? Vì vậy, Huỳnh Mặc Viên đành chạy đến lãnh cung.

Nơi đây hoang tàn đổ nát, lại từng có nhiều phi tần thất sủng ở trong này tự tử chết, vì vậy oán khí ngùn ngụt, khiến nơi này lại càng cô tịch, lạnh tới đáng sợ. Nhưng đối với Huỳnh Mặc Viên, thì việc quay lại nơi đó còn đáng sợ hơn ở đây.

Tìm một căn phòng, Huỳnh Mặc Viên chạy lên giường, trùm chăn trùm đầu kín mít. Tác dụng của xuân dược vẫn còn, khiến cho nàng đau đớn vật vã. Nàng thu người, bặm môi, cắn chặt để không phát ra tiếng động, và cũng để dùng cơn đau lấn át đi cơn khó chịu trong người. Hai hàng nước mắt nàng trào ra, nàng khóc nức lên. Nàng khóc về rất nhiều chuyện. Khóc vì bị đưa tới nơi này, khóc vì không có người thân bên cạnh, khóc vì bị lừa dối, khóc vì hân, vì vị phụ quân Tô Cẩm Hạo của nàng. Vì sao chàng còn chưa tới? Ta thực sự rất khó chịu, rất khó chịu.

Đau đớn dần xâm chiếm đầu óc của Huỳnh Mặc Viên, nhưng nàng vẫn cố gắng giữ bản thân không lao ra ngoài để làm việc đó với bất kỳ ai. Nàng há to miệng, cắn mạnh vào cổ tay. Máu rỉ ra, mùi tanh xộc lên mũi.

Cơn đau hòa lẫn với sự ức chế từ xuân dược khiến Huỳnh Mặc Viên nhanh chóng lâm vào hôn mê.

Đêm đó, mưa lớn, mưa xối xả, sấm chớp đùng đùng. Từng đoàn cấm vệ quân được điều động để tìm Huỳnh Mặc Viên suốt đêm.

++++++

Sáng sớm, từng đợt nắng mai hòa lẫn với tiếng chim hót. Sự tươi mát do trải qua đợt mưa lớn khiến con người ta cảm thấy thật dễ chịu.

Huỳnh Mặc Viên lơ mơ tỉnh dậy, mở mắt ra. Đôi mắt tỉnh lặng, tuy mang vẻ lười biếng nhưng càng nhiều sự minh bạch. Nàng khẽ nhắm mắt, thì ra thân thể này là Thái Nữ của Phượng Song hoàng triều? Thì ra thân phận của thân thể này là như thế?!

Đêm qua, khi lâm vào hôn mê, nàng đã tiếp nhận tất cả trí nhớ của thân thể này trong đau đớn. Ngẫm tới giờ cũng đã được hơn 5 canh giờ, vậy là xuân dược đã tan hẳn. Khẽ đưa tay vận lực, Huỳnh Mặc Viên cảm thấy vết nhứt nhối đau đớn từ vết thương ở cổ tay đã gần như không thấy đau nữa.

Khẽ nghe ngóng, cảm thấy rất nhiều bước chân tiến lại phía này, nàng cũng chỉ rử mắt cười nhạt. Tô Thế Dân, cũng nhờ có xuân dược của người mà ta đã lấy được trí nhớ của thân thể này. Coi như tha thứ cho người một chút. Nhưng việc xấu của người đối với Hạo là không thể tha thứ. Tô Thế Dân, coi như ta một lần vì bản thân, vì người mình yêu mà phạm tội vậy.

23. Chương 23

Cấm vệ quân xông vào lãnh cung, nhìn thấy Huỳnh Mặc Viên liền tiến tới bắt lấy nàng. Nhưng còn chưa động tới nàng đã bị đánh văng ra ngoài tẩm phòng, thổ huyết rồi bất tỉnh. Đám cấm quân còn lại e dè, không dám tiến lên.

Huỳnh Mặc Viên cười khẩy: “Bản Thái nữ có chân, tự mình đi!”. Nói rồi, dưới ánh mắt ngờ vực cùng sợ sệt của đám người mà bước đi.

...

Trong gần 1 tháng nay, Tô Cẩn Hạo đã tập hợp tất cả các ám vệ, sát thủ ở Hàn Tinh các, đồng thời điều động số binh mã do hắn nắm giữ hồ phù. Tổng cộng cũng hơn 2 vạn quân binh. Cộng thêm hơn 3 vạn binh mã và 5 vạn bộ binh của Chiến Tự Vương gia Tô Mạt Chính tiến tới hoàng cung Thiên Nhục quốc.

“Hoàng huynh, thật sự phải huynh đệ tương tàn sao?”. Tô Mạt Chính khổ sở nhìn Tô Cẩn Hạo. Bọn họ tuy có xích mích nhưng cũng là huynh đệ có chung dòng máu. Sao có thể nở ra tay chứ?

Tô Cẩn Hạo nhắm hờ mắt, đều đều giọng: “Ta vốn không muốn thế này. Là y tự chọn lựa!”. Giết phụ hoàng, hạ độc đại hoàng huynh, lại sát hại tam ca, mưu đồ soán ngôi, cướp thê tử hoàng đệ. Mọi việc đều do Tô Thế Dân chọn, giờ cũng nên gánh tội.

Ánh mắt căm hận cùng lãnh khí tỏa ra khiến tia hi vọng cuối cùng trong mắt Tô Mạt Chính tiêu biến hoàn toàn. Y rất kính trọng phụ hoàng, nên khi biết người bị ám hại bởi chính ca ca của mình, y vô cùng đau khổ nhưng cũng không do dự đưa quân cho Tô Cẩn Hạo.

Nội chiến, đã sắp bắt đầu rồi....

...

“Thế nào? Đem người bắt ta tới đây, giờ không định làm gì sao?”. Khẽ nhướn mày, Huỳnh Mặc Viên lười biếng nói.

Tô Thế Dân vừa cảm thấy nhẹ nhõm khi nàng không bị sao, nhưng đồng thời cũng không khỏi nghi ngờ. Là người luyện võ, y có thể nhìn rõ lớp nội lực không tầm thường tỏa ra từ người nàng. Tiếp xúc với nàng nhiều, y có thể khẳng định nàng không biết võ công, càng không có nội lực, vậy mà tại sao hiện tại....

“Mặc Viên, ngày mai là đại điển sắc phong của nàng, ta sẽ lập nàng làm hậu, cho nàng tất cả những gì nàng muốn!”. Gạt chuyện này qua một bên, y nhẹ giọng thông báo.

Huỳnh Mặc Viên nâng mắt: “Lập hậu? Điều ta muốn? Vậy thử nói xem, thứ ta muốn là gì?”.

Tô Thế Dân nhất thời nghẹn họng, không biết trả lời ra sao. Thứ nàng muốn....không phải y thực sự không biết. Nàng muốn ở cạnh Tô Cẩn Hạo. Điều đó y biết chứ. Nhưng y vẫn tự lừa dối mình, tự lừa dối rằng nàng sẽ bị y lay chuyển. Nhưng dường như y nhầm rồi, nhầm thật rồi! Không, không được, chắc chắn nàng phải....phải động lòng với y chứ?

Nắm mạnh vai Huỳnh Mặc Viên, y như điên cuồng: “Nói đi, tên đó rốt cuộc có gì tốt? Tại sao nàng lại yêu mến hắn chứ không phải ta? Tại sao chứ? Ta không đủ tốt ư?”.

Nàng khó chịu, nhả mảy vận lực, lập tức được truyền tới tay Tô Thế Dân khiến hai bàn tay y rướm máu, cả người lại bị nội lực đánh bật ra sau.

Kinh hãi, y như không tin nhìn nàng.

“Á”. Các cung nữ hốt hoảng, định chạy ra thì bị y quát lớn: “Các người dám chạy thì đừng mong giữ lại đôi chân!”. Lời uy hiếp khiến bọn họ sợ xanh mặt, run rẩy đứng lại.

“N...nàng....”. Khó khăn, Tô Thế Dân đứng dậy nhìn nàng, nặng nhọc...

“Hoàng....hoàng thượng”. Thái giám hốt hoảng chạy vào, run rẩy tới mức đánh rơi cả phát trần.

“Chuyện gì?”. Y tức tối quát lớn hơn khiến tên thái giám sợ hãi, hoảng loạn quỳ xuống: “Hoàng...hoàng thượng, không hay, không hay rồi! Quốc Nữ cùng Đại hoàng tử của Phụng Song hoàng triều tới!”.

Tô Thế Dân ngẩn người. Lập tức nhíu mày. Phụng Song hoàng triều đến đây làm gì?

“Người kêu người chuẩn bị tiệc thiết đãi. Trầm chỉnh trang lại một chút rồi tới đó!”.

Tên thái giám lắp bắp “ạ” một tiếng lớn rồi chạy bán mạng.

Huỳnh Mặc Viên tròn mắt. Phụng Song hoàng triều. Là người thân của thân thể này. Quốc Nữ lại đến đây, hẳn là...

Tô Thế Dân nhìn nàng, ánh mắt vừa buồn khổ lại vừa tức giận phân phó những cung nữ xung quanh: “Các người trông chừng Hoàng hậu tương lai cho trẫm. Để nàng ấy đi, thì mang đầu tới gặp trẫm!”. Nói rồi hừ lạnh phất tay rời đi.

24. Chương 24: Cuộc Chiến

“Hoàng đế Thiên Nhạc, Thái nữ Tiêu Chân Chân của Phụng Song chúng ta cách đây 1 năm có tới quốc của ngài dạo chơi. Tình cờ lưu được một tình duyên với Thái...à không, với Tô Cẩn Hạo. Nhưng không may, Tô Cẩn Hạo lại mắc trọng tội, đã bị lăng trì xử tử. Nghe nói Chân nhi ta được Hoàng thượng đây tiếp đãi tại hoàng cung. Cũng đã nhiều ngày, ngay bốn Quốc Nữ tới đưa nó về!”.

Sau khi đàm hội vài vấn đề, Tiêu Vân Dung liền mỉm cười cao lãnh nói.

Tô Thế Dân nặng nề nhìn bà, nhíu mày không tin. Thái Nữ Tiêu Chân Chân chính là Huỳnh Mặc Viên ư? Sao có thể thế được? Nhưng cũng hợp lí. Bởi từ khi quen biết nàng, y không thể tra ra thân phận của nàng. Hóa ra, hóa ra nàng chính là Thái Nữ của Phụng Song. Y vốn muốn dùng thời gian để khiến nàng quên đi Tô Cẩn Hạo. Giờ thì hay rồi, nếu không thả người sẽ khiến mối giao hảo giữa hai nước rạn nứt. Mà...Phụng Song hoàng triều vốn không phải nước có thể động vào.

Do dự một hồi, y vẫn là lên tiếng: “Quốc Nữ đúng là từ mẫu, tự mình tới đón Thái Nữ. Vậy người đứng đầu Thiên Nhạc như ta cũng đương nhiên phải tận lực bồi Thái Nữ rồi!”. Rồi lại quay sang công công: “Người mau tới mời Thái Nữ tới!”.

Tên công công nghe hết cuộc đối thoại, là người sống lâu năm trong cung, đương nhiên hiểu được, liền khom người kính cẩn rồi rời đi.

Một lúc sau, Huỳnh Mặc Viên bước vào, thân mặc y phục thường ngày, cơ thể vẫn bám chút bụi bặm do ở trong lãnh cung. Cả người tản mát khí chất lười biếng thoải mái nhưng ẩn dật chút sát ý ngầm mà khó có thể nhận ra.

“Nương....”. Vừa nhìn thấy Tiêu Vân Dung, Huỳnh Mặc Viên đã lao đến ôm lấy bà.

Bà nhìn nàng, tính nết nàng vẫn vậy, tuy giỏi giang hơn người, nhưng đối với người nhà lại thân thiết, nũng nịu như trẻ con.

“Chân nhi ngoan, con khỏe chứ?”. Khẽ vuốt nhẹ đầu nó, bà ân cần.

“Nường.....con....rất khỏe, còn rất sung túc.”. Nàng ngước nhìn bà, hai mắt chứa đầy sát khí mà cười:“Sung túc tới mức mất đi trạng phụ của mình!”. Dứt lời liền hướng ánh mắt căm phẫn vào Tô Thế Dân.

Nàng vốn chẳng phải người xấu. Nhưng hiện tại Huỳnh Mặc Viên thực muốn giết chết y cho hả dạ. Đồ độc ác.

Tô Thế Dân rũ mi, nở nụ cười che dấu sự khổ sở:“Thái Nữ, người nói gì vậy? Phải lắng trì đệ đệ mình, ta cũng đâu sung sướng chứ?”.

A phi, thực giả tạo. Trong lòng Huỳnh Mặc Viên thầm mắng.

Tiêu Vân Dung khẽ vỗ nhẹ lưng trấn an nàng, sau đó mới nhẹ đứng lên:“Chuyến đi này bốn Quốc Nữ chỉ là tới đón Chân Chân. Hiện tại cáo lui!”. Sau đó dứt khoát kéo tay nàng về.

Tô Thế Dân nhìn theo bóng đoàn người, chỉ biết thở dài. Y có cảm giác, lần này cách mặt nàng, cũng sẽ là lần cuối.....

Hai tháng sau, Thiên Nhạc vậy nhuộm trong biển máu, khắp nơi đều có quan binh, loạn lạc khắp nơi. Dẫn đầu quân phản động là Tô Cẩn Hạo. Hắn một thân chiến giáp, tay cầm thương sắt tanh máu mà hận thù nhìn về phía kinh thành không xa:“Tô Thế Dân, ngày tàn của ngươi sắp tới rồi!”.

...

“Hoàng...hoàng thượng.....quân phản động đã...đã tới kinh thành rồi!”. Một quân binh hốt hoảng chạy vào bẩm báo.

Tô Thế Dân thân mặc chiến bào mạ vàng, tức giận đập tay vào bàn:“Chết tiệt! Bọn chúng có hơn 10 vạn quân binh, chiến đấu cũng mất hơn phân nửa. Vậy cứ cho là còn khoảng 5 vạn. Ta cũng có hơn 5 vạn. Mà cộng thêm...”. Môi khẽ nở nụ cười quỷ mị, Tô Thế Dân khoát tay:“Bày theo trận địa này.....”.

Tô Cẩn Hạo, người chưa chết, vậy để trăm tay tiến người xuống địa ngục vậy.

25. Chương 25: Kết Cục

“Viên Viên”. Bước vào doanh trường, Tô Cẩn Hạo vui mừng kêu lên. Hắn đã chờ đợi biết bao lâu để gặp lại nàng, cuối cùng thì cũng thỏa nỗi tương tư rồi.

Huỳnh Mặc Viên mỉm cười, trêu mếu nhìn hắn:“Hạo, cuối cùng cũng được gặp chàng rồi!”. Dứt câu liền được Tô Cẩn Hạo ghì chặt trong lòng.

Ấm áp khiến nàng cảm thấy yên tâm. Chuỗi ngày khổ sở ở trong hoàng cung lạnh lẽo đó cũng đã kết thúc. Thật sự đã kết thúc.

“Viên Viên, à không, giờ nàng đâu còn là Huỳnh Mặc Viên chứ. Giờ nàng là Tiêu Chân Chân mới đúng...”

“Đừng, cứ gọi ta là Huỳnh Mặc Viên. Tiêu Chân Chân không phải ta!”. Huỳnh Mặc Viên giữ nhẹ mặt Tô Cẩn Hạo dính chính.

Tuy không hiểu lắm nhưng hắn rất vui vẻ. Chứng tỏ nàng trân trọng khoảng thời gian mà cả hai ở cạnh nhau. Chỉ nhiều đó thôi cũng khiến hắn vui và hạnh phúc lắm rồi.

“Đúng rồi Viên Viên, ngày mai ta sẽ tới hoàng cung giết tên cầu hoàng đế đó. Vạn sự nguy hiểm, ta rất lo lắng...”. Tô Cẩn Hạo khẽ thở dài nói.

Hiếu được, Huỳnh Mặc Viên cũng chỉ nhẹ cười, an ủi: “Đừng lo, chàng sẽ không có chuyện gì đâu!”. Bởi ta sẽ theo chàng tới đó, sát cánh cùng chàng. Có năng lực của ta, hắc trận chiến này phần thắng sẽ cao hơn. Tuy nhiên câu sau nàng không nói ra, bởi nàng biết Tô Cẩn Hạo sẽ không cho nàng đi.

Tô Cẩn Hạo cảm động, ôm chặt Huỳnh Mặc Viên: “Viên Viên, sau ngày mai, thiên hạ sẽ được thống nhất. Chúng ta sẽ có được những ngày hạnh phúc sau này!”.

Nàng nhẹ cười. Có lẽ là vậy.

....

Liên binh khởi nghĩa, quân của Tô Cẩn Hạo với hơn 5 vạn tinh binh tinh nhuệ tiến vào kinh thành Thiên Nhạc quốc, một ngàn người được chia ra để di chuyển dân chúng vô tội tới nơi khác, số còn lại tiến thẳng vào hoàng cung.

Huyết chiến nổ ra, hàng vạn người chết, máu tanh rải khắp nơi, xác chất đầy.

RẦM

Cánh cửa bị xô đổ, toàn thể sát binh ồa vào bên trong chính điện.

Tô Cẩn Hạo vừa đảo mắt, liền thấy Tô Thế Dân đứng sau thư án. Y vẫn vận kim giáp, cả người đều là máu.

“Hahaha, hoàng huynh, tới rồi?!” Y bật cười.

“Hừ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi! Ta sẽ chính tay giết chết ngươi, báo thù cho phụ hoàng và những huynh đệ đã bị ngươi tàn nhẫn sát hại!”. Ánh mắt Tô Cẩn Hạo sắc bén, chứa đầy lửa giận.

“Ha, ngươi nghĩ ngươi có thể?!” Tô Thế Dân nực cười, búng tay liền xuất hiện hàng ngàn ám vệ binh liền bao vây lấy căn phòng.

“Thế nào? Ngươi không ngờ tới rằng ta sẽ chừa lại tới mấy ngàn ám vệ tinh nhuệ dùng một đầu trăm của mình mà dùng cho lúc này ư?”. Tô Thế Dân ngạo nghễ cười. Y cầm kiếm chìa vào người Tô Cẩn Hạo đang tức giận đứng phía xa: “Tô Cẩn Hạo. Ta nói ngươi biết. Cái người mà chúng ta gọi là phụ hoàng suốt hai mấy năm qua, vốn chẳng phải là phụ hoàng của chúng ta. Ngươi quả thật quá ngây thơ!”.

Lời nói như sét đánh ngang tai khiến cả Tô Cẩn Hạo, Tô Mạt Chính và Huỳnh Mặc Viên cải trang đứng cạnh cũng phải bàng hoàng mà trợn mắt không tin.

“Huynh...nói bậy. Sao có thể, sao có thể không phải chứ?!” Tô Mạt Chính nổi giận, không muốn tin mà quát lên.

“Mạt Chính. Ông ta vốn là một tên bị mắc bệnh vô sinh, nhưng vì không muốn từ bỏ ngôi vị nên nói dối rằng bản thân bình thường. Ông ta thú mẩu thân của đại huynh, nhị huynh và tam huynh, nhưng lại lén sắp xếp người tới “đắp chung chă” với ba người họ. Còn hai người các người là tình cờ nhặt được. Chỉ duy có ta, chỉ có mình ta là bị cướp từ tay thân phụ. Ông ta vì muốn có huyết mạch nên đã giết cha mẹ ta. Các người nói xem, làm sao ta có thể tha cho ông ta được!?”. Tô Thế Dân vừa nói, đôi mắt vừa hằn vết đỏ ngầu. Sự phẫn nộ dần chiếm lấy tâm trí y, kiểm soát y.

Tô Cẩn Hạo cùng Tô Mạt Chính như không tin nổi. Hóa ra, phụ hoàng không phải thân phụ của bọn họ. Hơn nữa, người mà bọn họ luôn thấy được là một người ôn hòa, thật không ngờ lại là một con dã thú khát máu, tàn nhẫn tới vậy.

“Hừ, dù gì thì, ta sẽ giết hết tất cả các người, giết hết, không chừa một ai!”. Khẽ vuốt mặt, Tô Thế Dân nhếch môi, nghiêng đầu nói.

Dứt lời, tất cả ám vệ xông vào, như những con thú điên cuồng giết các sát binh.

Từng nhát đao vung lên rồi chém xuống, từng vũng máu tanh đổ xuống. Huỳnh Mặc Viên nhú mào né khỏi, nhưng cũng không tránh được bị những tên ám vệ chạm vào, để rồi bọn họ bị nhiễm độc trên người nàng mà thi cốt hóa tro, quần quai trong đau đớn mà chết. Một đến hai kẻ như vậy thì không sao, nhưng dần dần, càng nhiều kẻ chết một cách kinh dị như vậy khiến Huỳnh Mặc Viên bị chú ý.

“Viên Viên”

“Viên nhi”

Hai tiếng gọi gần như là cùng lúc khiến Huỳnh Mặc Viên vô thức quay đầu.

“Á”. Vì bị tiếng gọi làm phân tâm nên lớp nội lực bảo vệ bên cạnh nàng bị phá vỡ, một thanh kiếm từ ám vệ hướng đến cửa qua cánh tay nàng khiến nàng kêu lên đau đớn.

Tô Cẩn Hạo sợ hãi chạy đến, như điên cuồng giết chết tên ám vệ vừa rồi, sau đó chạy nhanh tới chỗ Huỳnh Mặc Viên, vừa đau lòng vừa tức giận trách: “Sao nàng lại tới đây? Có biết là nguy hiểm lắm không?”

Huỳnh Mặc Viên cười, nhưng vì đau nên mặt nhăn nhúm lại, vừa nhăn vừa cười trông vô cùng dị: “Không sao, ta chỉ muốn đến giúp chàng!”

“Nàng thật là.....”. Thở dài với Huỳnh Mặc Viên, Tô Cẩn Hạo vừa xé vạt áo bằng bó cho nàng.

Tô Thế Dân nhìn hai người, hai tay nắm chặt, tim nhói lên mạnh mẽ. Thật sự, rất đau. Đau đến không thể thở được. Nhưng.....

Khẽ đưa tay lên, y ra lệnh: “Tất cả, rút lui!”

Lời được truyền ra khiến cả chính điện huyên náo. Ám vệ ngẩn ra một lúc, nhưng cũng rất nhanh hồi phục mà buông thanh huyết đao trên tay.

Tiếng đao sắt va chạm với nền đất tạo nên tiếng leng keng khiến Tô Cẩn Hạo giật mình ngẩng lên nhìn xung quanh, sau đó khó hiểu nhìn về phía Tô Thế Dân đang cúi đầu đứng phía xa.

“Người.....”. Hắn khó hiểu, cuộc chiến còn chưa tới hồi kết, sao y lại dễ dàng buông tay?

Nâng Huỳnh đứng lên, Tô Cẩn Hạo có chút mờ mịt: “Vì sao người lại dễ dàng chịu thua như vậy?”

“Chịu thua? Người nói sai rồi. Ta không bao giờ chịu thua. Chỉ là.....ta đang buông tay!”. Dừng lại một chút, lại dưới ánh nhìn của hai người mà tiếp: “Ta buông tay vì hạnh phúc của Viên nhi. Ta....không muốn nàng ấy buồn. Ta nhận ra nàng chỉ muốn ở cạnh người. Dù cho ở bên ta, có vàng bạc châu báu, có cuộc sống giàu sang, nhưng nàng ấy lại không hề hạnh phúc. Dù chỉ là một nụ cười ta cũng chẳng bao giờ thấy được khi nàng ở cạnh ta. Cuộc chiến hôm nay, nếu người chết, có lẽ Viên nhi sẽ hận ta. Ta....rất yêu nàng, dù có đánh đổi giang sơn để thấy nàng hạnh phúc, ta..cũng nguyện lòng”.

Nói rồi, y quay người bước ra khỏi chính điện.

“Tô Thế Dân!”. Vừa tới ngưỡng cửa, Huỳnh Mặc Viên liền cất tiếng gọi.

Y quay đầu, hai mắt liền mở lớn. Nàng đã cười với y, thật sự đã cười. Nụ cười ấy.....Cũng thật đáng mà.

Bước đi, y cảm thấy thực sự buông bỏ cũng không khó như bản thân tưởng. Quãng đường phía trước, có lẽ vẫn là sống yên ổn một chút, thỉnh thoảng quay lại nhìn nàng cũng khiến y vui vẻ lắm rồi.

Tô Thế Dân rời đi, ám vệ cũng lần lượt biến mất khỏi chính điện, chỉ để lại vài thây xác.

“Viên Viên, đáng ra ta nên tiếp tục cuộc chiến!”. Tô Cẩn Hạo có chút tức giận nói. Không, không phải tức giận mà là đang ăn giấm chua rồi.

Huỳnh Mặc Viên cười: “Chàng biết không, thực ra chàng chẳng thể thắng nổi Tô Thế Dân đâu!”

“Hả? Sao lại vậy? Rõ ràng ta đang áp đảo mà!”. Hắn nhún mày.

“Thật ư?”

“Nàng nói vậy là sao chứ?”

“Á”

“Gì vậy?”

“Tay ta đau”

“Giờ mới kêu?”

“..”

...

Hai tháng sau, Thiên Nhạc quốc được phục hồi, hương dân quay trở lại thì cảnh sắc cũng đã thay đổi rất nhiều. Tuy nhiên là theo chiều hướng tốt.

Đại diện tái quốc, lên ngôi của Tô Cẩn Hạo diễn ra.

“Viên Viên, từ giờ nàng đã chính thức trở thành Hoàng hậu của ta!”. Tô Cẩn Hạo nâng tay nàng bước lên bậc đầu đài, mỉm cười hạnh phúc nói nhỏ.

“Ừm, chàng cũng đã là của ta!”. Huỳnh Mặc Viên cũng cười lại.

Hướng mình xuống toàn thể văn võ bá quan phía dưới, hai người tay trong tay thân mật mà hạnh phúc.

“...Đại diện sắc phong hoàn tất. Toàn thể bá quan cúi người trước Hoàng thượng và Hoàng hậu!”. Tiếng Tể tướng vang lên.

Dứt lời, đồng loạt mọi người quỳ xuống tung hô.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-luoi-mac-vien>